

EØS-tillegget

ISSN 1022-9310

Nr. 16

til De Europeiske Fellesskaps
Tidende

9. årgang

28.3.2002

	I	EØS-ORGANER	
	1.	EØS-rådet	
	2.	EØS-komiteen	
2002/EØS/16/01		Europaparlaments- og rådsdirektiv 98/70/EF av 13. oktober 1998 om kvaliteten på bensin og dieselolje og om endring av rådsdirektiv 93/12/EØF	1
2002/EØS/16/02		Rådsdirektiv 1999/32/EF av 26. april 1999 om en reduksjon av svovelinnholdet i visse typer flytende drivstoff og om endring av direktiv 93/12/EØF	12
2002/EØS/16/03		Tekst kunngjort i samsvar med EØS-komiteens beslutning nr. 90/2001, jf. EØS-avtalens artikkel 129	18
2002/EØS/16/04		Kommisjonsdirektiv 2000/71/EF av 7. november 2000 om tilpasning til den tekniske utvikling av målemetodene fastsatt i vedlegg I, II, III og IV til europaparlaments- og rådsdirektiv 98/70/EF i samsvar med artikkel 10 i nevnte direktiv	19
2002/EØS/16/05		Kommisjonsforordning (EF) nr. 2870/2000 av 19. desember 2000 om fastsettelse av Fellesskapets referansemetoder for analyse av alkoholsterke drikker	24
2002/EØS/16/06		Kommisjonsdirektiv 2001/2/EF av 4. januar 2001 om tilpasning til den tekniske utvikling av rådsdirektiv 1999/36/EF om transportabelt trykkutstyr	51
2002/EØS/16/07		Kommisjonsvedtak 2001/107/EF av 25. januar 2001 om utsettelse av fristen for gjennomføring av rådsdirektiv 1999/36/EF for visse former for transportabelt trykkutstyr	53
2002/EØS/16/08		Kommisjonsdirektiv 2001/9/EF av 12. februar 2001 om tilpasning til den tekniske utvikling av rådsdirektiv 96/96/EF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om teknisk kontroll av motorvogner og deres tilhengere	54
2002/EØS/16/09		Kommisjonsdirektiv 2001/11/EF av 14. februar 2001 om tilpasning til den tekniske utvikling av rådsdirektiv 96/96/EF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om teknisk kontroll av motorvogner og deres tilhengere - funksjonsprøving av nyttekjøretøyers hastighetsbegrenser	56
2002/EØS/16/10		Europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/84/EF av 19. januar 2001 om bestemmelser om sommertid	58
2002/EØS/16/11		Kommisjonsforordning (EF) nr. 1324/2001 av 29. juni 2001 om endring av forordning (EØF) nr. 1617/93 med hensyn til tariffkonsultasjoner om transport av passasjerer ved ruteflyging og fordeling av tidsluker i lufthavnene	60

2002/EØS/16/12	Europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/69/EF av 16. november 2000 om grenseverdier for benzen og karbonmonoksid i omgivelsesluft	61
2002/EØS/16/13	Rådsvedtak 2000/819/EF av 20. desember 2000 om et flerårig program til fremme av initiativ og entreprenørskap, særlig for små og mellomstore bedrifter (SMB) (2001-2005)	71
2002/EØS/16/14	Europaparlaments- og rådsavgjørd nr. 521/2001/EF av 26. februar 2001 om lenging og endring av visse fellesskapshandlingsprogram i samband med innsatsen for folkehelsa, som vart vedtekne ved avgjørd nr. 645/96/EF, nr. 646/96/EF, nr. 647/96/EF, nr. 102/97/EF, nr. 1400/97/EF og nr. 1296/1999/EF	79

3. Parlamentarikerkomiteen for EØS

4. Den rådgivende komité for EØS

II EFTA-ORGANER

1. EFTA-statenes faste komité

2. EFTAs overvåkningsorgan

3. EFTA-domstolen

III EF-ORGANER

1. Rådet

2. Kommisjonen

3. Domstolen

EØS-ORGANER

EØS-KOMITEEN

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDS DIREKTIV 98/70/EF

2002/EØS/16/01

av 13. oktober 1998

om kvaliteten på bensin og dieselloje og om endring av rådsdirektiv 93/12/EØF(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 189 B⁽³⁾ på grunnlag av Forlikskomiteens felles forslag av 29. juni 1998, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Forskjeller i lovgivning og forvaltningsmessige tiltak medlemsstatene har vedtatt om spesifikasjoner for konvensjonelle drivstoffer og erstatningsdrivstoffer til bruk i kjøretøyer utstyrt med motor med elektrisk tenning og kompresjonstenning, hindrer handelen i Fellesskapet og kan dermed direkte påvirke opprettelsen av det indre marked og dets virkemåte og den europeiske bil- og raffineringindustriens internasjonale konkurransedyktighet. I samsvar med bestemmelsene i traktatens artikkel 3 B synes det derfor nødvendig å tilnærme lovgivningen på dette området.
- 2) Traktatens artikkel 100 A nr. 3 forutsetter at Kommisjonens forslag med sikte på det indre markeds opprettelse og virkemåte, blant annet på områdene helse og miljøvern, skal bygge på et høyt beskyttelsesnivå.

3) Primære luftforurensende stoffer som f.eks. nitrogenoksider, uforbrente hydrokarboner, partikler, karbonmonoksid, benzener og andre giftige eksosutslipp som bidrar til at det dannes sekundære forurensende stoffer, som f.eks. ozon, slippes ut i betydelige mengder gjennom eksos- og fordampingsutslipp fra motorvogner, og utgjør dermed direkte og indirekte en stor fare for menneskers helse og for miljøet.

4) Til tross for stadig strengere grenseverdier for utslipp fra kjøretøyer fastsatt ved rådsdirektiv 70/220/EØF⁽⁴⁾ og rådsdirektiv 88/77/EØF⁽⁵⁾, er det nødvendig med ytterligere tiltak for å redusere luftforurensning fra kjøretøyer og andre kilder for å oppnå en tilfredsstillende luftkvalitet.

5) Artikkel 4 i Europaparlaments- og rådsdirektiv 94/12/EF⁽⁶⁾ innførte en ny framgangsmåte med hensyn til tiltak for reduksjon av utslipp fra og med år 2000, og påla Kommisjonen å undersøke blant annet i hvilken grad forbedringer av kvaliteten på bensin og dieselloje og andre drivstoffer kunne bidra til å redusere luftforurensningen.

6) I tillegg til en første fase for drivstoffspesifikasjoner som begynner i år 2000, må det fastsettes en annen fase som skal tre i kraft i 2005, for at industrien skal kunne foreta de nødvendige investeringene for å tilpasse sine produksjonsplaner.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 350 av 28.12.1998, s. 58, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 90/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se EØS-tillegget til De Europaiske Fellesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 2.

⁽¹⁾ EFT C 77 av 11.3.1997, s. 1 og EFT C 209 av 10.7.1997, s. 25.

⁽²⁾ EFT C 206 av 7.7.1997, s. 113.

⁽³⁾ Europaparlamentsuttalelse av 10. april 1997 (EFT C 132 av 28.4.1997, s. 170), Rådets felles holdning av 7. oktober 1997 (EFT C 351 av 19.11.1997, s. 1) og Europaparlamentsbeslutning av 18. februar 1988 (EFT C 80 av 16.3.1988, s. 92), Europaparlamentsbeslutning av 15. september 1998 (EFT C 313 av 12.10.1998), Rådsbeslutning av 17. september 1998.

⁽⁴⁾ EFT L 76 av 6.4.1970, s. 1. Direktivet sist endret ved Europaparlaments- og rådsdirektiv 98/69/EF (EFT L 350 av 28.12.1998, s. 1).

⁽⁵⁾ EFT L 36 av 9.2.1988, s. 33. Direktivet sist endret ved Europaparlaments- og rådsdirektiv 96/1/EF (EFT L 40 av 17.2.1996, s. 1).

⁽⁶⁾ EFT L 100 av 19.4.1994, s. 42.

- 7) Bensin og diesellole som er i samsvar med spesifikasjonene fastsatt i vedlegg I, II, III og IV, er allerede tilgjengelige på markedet i Det europeiske fællesskap.
- 8) Det europeiske «auto-oil»-programmet, som er skissert i kommisjonsmeldingen om en framtidig strategi for kontroll med utslipp til atmosfæren fra veitransport, gir et vitenskapelig, teknisk og økonomisk grunnlag for å anbefale at det på Fællesskapsplan innføres nye miljøspesifikasjoner for bensin og diesellole.
- 9) Innføring av miljøspesifikasjoner for bensin og diesellole er et viktig element i samlingen av kostnadseffektive tiltak som bør iverksettes for hele Europa og nasjonalt/regionalt/lokalt, idet det tas hensyn til kostnadene og fordelene ved hvert tiltak.
- 10) Gjennomføring av en kombinasjon av tiltak for hele Europa og nasjonalt/regionalt/lokalt for å redusere utslipp fra kjøretøyer, inngår i Kommisjonens overordnede strategi for å redusere utslipp til atmosfæren fra mobile og stasjonære kilder på en måte som er balansert og som oppfyller kostnads- og nyttekriterier.
- 11) Det er nødvendig på kort sikt å redusere forurensende utslipp fra kjøretøyer, særlig i byområder, herunder primære forurensende stoffer som uforbrente hydrokarboner og karbonmonoksid, sekundære forurensende stoffer som ozon, giftige utslipp som benzen samt partikler. Reduksjon av forurensende utslipp fra kjøretøyer i byområder kan oppnås umiddelbart for motorvogner gjennom endringer i drivstoff-sammensetningen.
- 12) Iblanding av oksygen og en betydelig reduksjon av aromater, alkener, benzen og svovel kan gi bedre drivstoff ut fra et luftkvalitetssynspunkt.
- 13) Bestemmelsene i rådsdirektiv 92/81/EØF av 19. oktober 1992 om harmonisering av strukturen på særavgifter på mineralolje⁽¹⁾, særlig artikkel 8 nr. 4, motvirker og kan hindre at medlemsstatene praktiserer differensiering av særavgifter for å oppnå en høyere drivstoffkvalitet enn fællesskaps-spesifikasjonene krever.
- 14) Medlemsstatenes bruk av differensierte særavgifter kan fremme innføringen av forbedret drivstoff i tråd med nasjonale prioriteringer, muligheter og behov.
- 15) Kommisjonen har framlagt et forslag til direktiv om energiprodukter. Dette forslaget har som mål blant annet å tillate at medlemsstatene gjør mer aktiv bruk av skattemessige oppmuntringer gjennom differensierte særavgifter, for å lette innføringen av forbedret drivstoff.
- 16) Det mangler generelt drivstoffspesifikasjoner som tar sikte på å redusere både eksos- og fordampingsutslipp.
- 17) Luftforurensning fra bly som stammer fra forbrenning av blyholdig bensin, utgjør en fare for menneskers helse og for miljøet. Det er et stort framskritt at praktisk talt alle bensindrevne veigående kjøretøyer innen 2000 vil kunne bruke blyfri bensin, og det er derfor hensiktsmessig å begrense markedsføringen av blyholdig bensin betydelig.
- 18) Nødvendigheten av å redusere utslipp fra kjøretøyer og det at den nødvendige raffineringsteknologien allerede eksisterer, gjør det forsvarlig å fastsette miljøspesifikasjoner for drivstoff med tanke på markedsføring av blyfri bensin og av diesellole.
- 19) Det synes hensiktsmessig å fastsette at det skal finnes to typer diesellole, der én type er av høyere kvalitet, og to typer bensin, der også én type er av høyere kvalitet. Det er ønskelig at slik diesellole og bensin av høyere kvalitet skal erstatte diesel og bensin av lavere kvalitet på markedet innen 2005. Det bør likevel fastsettes at slik erstatning kan utsettes dersom anvendelsen av tidspunktet 2005 i en medlemsstat vil gjøre at foretakene i denne staten får alvorlige vanskeligheter med å foreta de nødvendige tilpasninger av produksjonsanleggene.
- 20) For å verne menneskers helse og/eller miljøet i visse tettbygde områder eller i visse økologisk følsomme

⁽¹⁾ EFT L 316 av 31.10.1992, s. 12. Direktivet sist endret ved direktiv 94/74/EF (EFT L 365 av 31.12.1994, s. 46).

områder med særlige luftkvalitetsproblemer, bør medlemsstatene, etter en framgangsmåte fastsatt i dette direktiv, ha tillatelse til å kreve at drivstoff kan markedsføres bare dersom det oppfyller strengere miljøspesifikasjoner enn dem som er fastsatt i dette direktiv. Denne framgangsmåten er et unntak fra informasjonsprosedyren fastsatt i Europaparlaments- og rådsdirektiv 98/34/EF av 22. juni 1998 om en informasjonsprosedyre for standarder og tekniske forskrifter⁽¹⁾.

21) For å sikre at kvalitetsnormene fastsatt i dette direktiv overholdes, bør medlemsstatene innføre overvåkingssystemer. Slike overvåkingssystemer bør bygge på felles framgangsmåter for prøvetaking og prøving. Informasjon om drivstoffkvalitet innsamlet av medlemsstatene bør oversendes Kommisjonen i et felles format.

22) På grunnlag av en fullstendig vurdering skal Kommisjonen framlegge et forslag som utfyller de bindende spesifikasjonene for bensin og dieselolje nevnt i vedlegg III og IV, som skal anvendes fra 1. januar 2005. Kommisjonens forslag kan eventuelt også inneholde miljøspesifikasjoner for andre drivstofftyper, f.eks. flytende petroleumsgass, naturgass og biodrivstoff. Det finnes vognparker i selskaper (busser, drosjer, nyttekjøretøyer osv.) som er ansvarlige for en stor andel av forurensningen i byer, og som med fordel kan omfattes av særlige spesifikasjoner.

23) Det kan være ønskelig å videreutvikle referansemeter for måling av spesifikasjonene fastsatt i dette direktiv, i lys av vitenskapelige og tekniske framskritt. For dette formål bør det fastsettes bestemmelser som gjør det mulig å tilpasse vedleggene til dette direktiv til den tekniske utvikling.

24) Rådsdirektiv 85/210/EØF av 20. mars 1985 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om blyinnhold i bensin⁽²⁾, rådsdirektiv 85/536/EØF av 5. desember 1985 om sparing av råolje ved bruk av

erstatningskomponenter i bensin⁽³⁾ og artikkel 1 nr. 1 bokstav b) og artikkel 2 nr. 1 rådsdirektiv 93/12/EØF av 23. mars 1993 om svovelinholdet i visse flytende brennstoffer⁽⁴⁾, bør oppheves.

25) Overgangstiltakene for Østerrike nevnt i artikkel 69 i tiltredelsesakten av 1994 omfatter artikkel 7 i direktiv 85/210/EØF. Av særlige miljøvernårsaker bør anvendelsen av dette overgangstiltaket forlenges til 1. januar 2000.

26) 20. desember 1994 ble det inngått en avtale om en *modus vivendi* mellom Europaparlamentet, Rådet og Kommisjonen om gjennomføringstiltakene for rettsakter vedtatt etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 189 B⁽⁵⁾ —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Virkeområde

Dette direktiv fastsetter, av helse- og miljøvernmessige årsaker, tekniske spesifikasjoner for drivstoff som skal brukes av kjøretøyer utstyrt med motor med elektrisk tenning og kjøretøyer utstyrt med motor med kompresjonstening.

Artikkel 2

Definisjoner

I dette direktiv menes med

- 1) «bensin», alle flyktige mineraloljer beregnet på å drive forbrenningsmotorer med elektrisk tenning til framdrift av kjøretøyer, og som omfattes av KN-kode 2710 00 27, 2710 00 29, 2710 00 32, 2710 00 34 og 2710 00 36,
- 2) «dieselolje», gassoljer som omfattes av KN-kode 2710 00 66 og som brukes til framdrift av kjøretøyer nevnt i direktiv 70/220/EØF og direktiv 88/77/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 204 av 21.7.1998, s. 37. Direktivet endret ved direktiv 98/48/EF (EFT L 217 av 5.8.1998, s. 18).

⁽²⁾ EFT L 96 av 3.4.1985, s. 25. Direktivet sist endret ved tiltredelsesakten av 1994.

⁽³⁾ EFT L 334 av 12.12.1985, s. 20. Direktivet endret ved kommisjonsdirektiv 87/441/EØF (EFT L 238 av 21.8.1987, s. 40).

⁽⁴⁾ EFT L 74 av 27.3.1993, s. 81.

⁽⁵⁾ EFT C 102 av 4.4.1996, s. 1.

For gassolje til bruk i motorer i ikke-veigående mobile maskiner og landbrukstraktorer, kan medlemsstatene kreve det samme svovelinnholdet som det som er fastsatt for dieselolje i dette direktiv eller det svovelinnhold som er fastsatt for dieseloljer i direktiv 93/12/EØF.

Artikkel 3

Bensin

1. Medlemsstatene skal senest 1. januar 2000 forby markedsføring av blyholdig bensin på sitt territorium.

2. a) Medlemsstatene skal påse at blyfri bensin senest 1. januar 2000 kan markedsføres på deres territorium bare dersom den oppfyller miljøspesifikasjonene fastsatt i vedlegg I.

b) Med forbehold for bestemmelsene i bokstav a), skal medlemsstatene fra 1. januar 2000 tillate markedsføring på sitt territorium av blyfri bensin som oppfyller spesifikasjonene fastsatt i vedlegg III.

c) Medlemsstatene skal også påse at blyfri bensin senest 1. januar 2005 kan markedsføres på deres territorium bare dersom den oppfyller miljøspesifikasjonene fastsatt i vedlegg III.

3. Som unntak fra nr. 1 kan en medlemsstat, etter søknad som skal inngis til Kommisjonen senest 31. august 1999, få tillatelse til fortsatt å tillate markedsføring av blyholdig bensin til senest 1. januar 2005, dersom den kan påvise at innføring av et forbud vil skape alvorlige sosioøkonomiske problemer eller at det blant annet på grunn av klimasituasjonen i medlemsstaten ikke vil føre til generelle miljø- eller helsefordeler.

Blyinnholdet i blyholdig bensin skal ikke overstige 0,15 g/l, og benzeninnholdet skal oppfylle spesifikasjonene i vedlegg I. De øvrige verdiene i spesifikasjonene kan forbli uendret sammenlignet med den nåværende situasjonen.

4. Uten hensyn til bestemmelsene i nr. 2 kan en medlemsstat, dersom den har inngitt en søknad til Kommisjonen senest 31. august 1999, få tillatelse til fortsatt å tillate markedsføring på sitt territorium til senest 1. januar 2003 av blyfri bensin med et svovelinnhold som ikke oppfyller spesifikasjonene for svovelinnhold i vedlegg I, men som ikke overstiger det nåværende innholdet, dersom den kan påvise at det vil skape alvorlige problemer for industrien å foreta de nødvendige tilpasninger av produksjonsanleggene i tidsrommet mellom vedtakelsestidspunktet for dette direktiv og 1. januar 2000.

5. Uten hensyn til bestemmelsene i nr. 2 kan en medlemsstat, dersom den har inngitt en søknad til Kommisjonen senest 31. august 2003, få tillatelse til fortsatt å tillate markedsføring på sitt territorium til senest 1. januar 2007 av blyfri bensin med et svovelinnhold som ikke er i samsvar med vedlegg III, men som er i samsvar med vedlegg I, dersom den kan påvise at det vil skape alvorlige problemer for industrien å foreta de nødvendige tilpasninger av produksjonsanleggene i tidsrommet mellom vedtakelsestidspunktet for dette direktiv og 1. januar 2005.

6. Kommisjonen kan tillate unntakene nevnt i nr. 3, 4 og 5 i samsvar med traktaten.

Kommisjonen skal underrette medlemsstatene, Europaparlamentet og Rådet om sin beslutning.

7. Uten hensyn til nr. 1 kan medlemsstatene fortsette å tillate markedsføring av små mengder blyholdig bensin som er i samsvar med spesifikasjonene nevnt i nr. 3 annet ledd, tilsvarende høyst 0,5 % av det samlede salget, som skal brukes i gamle kjøretøyer av særpreget art og som skal distribueres gjennom særlige interessegrupper.

Artikkel 4

Dieselolje

1. a) Medlemsstatene skal påse at dieselolje senest 1. januar 2000 kan markedsføres på deres territorium bare dersom den oppfyller miljøspesifikasjonene fastsatt i vedlegg II.

b) Med forbehold for bestemmelsene i bokstav a) skal medlemsstatene fra 1. januar 2000 tillate markedsføring på sitt territorium av dieselolje som oppfyller spesifikasjonene i vedlegg IV.

c) Medlemsstatene skal også påse at dieselolje senest 1. januar 2005 kan markedsføres på deres territorium bare dersom den oppfyller miljøspesifikasjonene fastsatt i vedlegg IV.

2. Uten hensyn til bestemmelsene i nr. 1 kan en medlemsstat, dersom den har inngitt en søknad til Kommisjonen senest 31. august 1999, få tillatelse til fortsatt å tillate markedsføring på sitt territorium til senest 1. januar 2003 av dieselolje med et svovelinnhold som ikke oppfyller spesifikasjonene for svovelinnhold i vedlegg II, men som ikke overstiger det nåværende innholdet, dersom den kan påvise at det vil skape alvorlige problemer for industrien å foreta de nødvendige tilpasninger av produksjonsanleggene i tidsrommet mellom vedtakelsestidspunktet for dette direktiv og 1. januar 2000.

3. Uten hensyn til bestemmelsene i nr. 1 kan en medlemsstat, dersom den har inngitt en søknad til Kommisjonen senest 31. august 2003, få tillatelse til fortsatt å tillate markedsføring på sitt territorium til senest 1. januar 2007 av dieselolje med et svovelinnhold som ikke er i samsvar med vedlegg IV, men som er i samsvar med vedlegg II, dersom den kan påvise at det vil skape alvorlige problemer for industrien å foreta de nødvendige tilpasninger av produksjonsanleggene i tidsrommet mellom vedtakelsestidspunktet for dette direktiv og 1. januar 2005.

4. Kommisjonen kan tillate unntakene nevnt i nr. 2 og 5 i samsvar med traktaten.

Kommisjonen skal underrette medlemsstatene, Europaparlamentet og Rådet om sin beslutning.

Artikkel 5

Fri omsetning

Ingen medlemsstat kan forby, begrense eller hindre markedsføring av drivstoff som oppfyller kravene i dette direktiv.

Artikkel 6

Markedsføring av drivstoff med strengere miljøspesifikasjoner

1. Som unntak fra artikkel 3, 4, og 5 kan medlemsstatene kreve at drivstoff i særlige områder kan markedsføres bare dersom det oppfyller strengere miljøspesifikasjoner enn dem som er fastsatt i dette direktiv for hele eller deler av vognparken, med sikte på å verne befolkningens helse i et bestemt tettbygd område eller miljøet i et bestemt økologisk følsomt område i en medlemsstat, dersom luftforurensning utgjør eller med rimelighet kan forventes å utgjøre et alvorlig og tilbakevendende problem for menneskers helse eller miljøet.

2. En medlemsstat som ønsker å anvende unntaket fastsatt i nr. 1, skal på forhånd inngi en begrunnet søknad til Kommisjonen. Begrunnelsen skal omfatte bevis for at unntaket overholder forholdsmessighetsprinsippet, og for at det ikke vil utgjøre en hindring for fri bevegelighet for personer og varer.

3. Den aktuelle medlemsstaten skal oversende Kommisjonen data om kvaliteten på omgivelsesluften i det berørte området samt om de foreslåtte tiltakenes forventede virkning på luftkvaliteten.

4. Kommisjonen skal umiddelbart oversende disse opplysningene til de øvrige medlemsstatene.

5. Medlemsstatene kan framlegge sine merknader til søknaden og dens begrunnelse innen to måneder etter at Kommisjonen oversendte opplysningene.

6. Kommisjonen skal treffe en beslutning om medlemsstatenes søknader innen tre måneder etter datoen da medlemsstatene framla sine merknader. Kommisjonen skal ta hensyn til medlemsstatenes merknader, og skal underrette dem om sin beslutning og samtidig underrette Europaparlamentet og Rådet.

7. Medlemsstatene kan framlegge Kommisjonens beslutning for Rådet innen en måned etter underretningen eller, når det ikke er truffet noen beslutning, framlegge saken for Rådet innen en måned etter utløpet av fristen nevnt i nr. 6.

8. Rådet kan med kvalifisert flertall treffe en annen beslutning innen to måneder etter at saken ble framlagt.

Artikkel 7

Endringer i råoljeforsyningene

Dersom det som følge av uvanlige omstendigheter oppstår en plutselig endring i forsyningen av råolje eller petroleumsprodukter som gjør det vanskelig for raffineriene i en medlemsstat å overholde kravene til drivstoffkvalitet fastsatt i artikkel 3 og 4, skal medlemsstaten underrette Kommisjonen om dette. Kommisjonen kan, etter å ha underrettet de øvrige medlemsstatene, tillate høyere grenseverdier i vedkommende medlemsstat for én eller flere drivstoffbestanddel i en periode på inntil seks måneder.

Kommisjonen skal underrette medlemsstatene, Europaparlamentet og Rådet om sin beslutning.

Medlemsstatene kan framlegge Kommisjonens beslutning for Rådet innen en måned etter underretningen.

Rådet kan med kvalifisert flertall treffe en annen beslutning innen en måned etter at saken ble framlagt.

Artikkel 8

Overvåking av overholdelse og rapportering

1. Medlemsstatene skal overvåke overholdelsen av kravene i artikkel 3 og 4 på grunnlag av analysemetodene fastsatt i vedlegg I og II.

2. Kommisjonen skal oppmuntre til at det opprettes et ensartet system for overvåking av drivstoffkvalitet. Den kan anmode om bistand fra Den europeiske standardiseringsorganisasjon (CEN) for å opprette et slikt system.

3. Kommisjonen skal senest 30. juni 2000 opprette et felles format for innsending av et sammendrag av nasjonale opplysninger om drivstoffkvalitet.

4. Medlemsstatene skal, innen 30. juni hvert år og første gang innen 30. juni 2002, oversende Kommisjonen sitt sammendrag for foregående kalenderår.

Artikkel 9

Ny gjennomgåelse

1. Kommisjonen skal jevnlig, og første gang senest tolv måneder etter vedtakelsestidspunktet for dette direktiv, men uansett senest 31. desember 1999, og i lys av vurderingen foretatt i samsvar med kravene i artikkel 3 i Europaparlaments- og rådsdirektiv 98/69/EF av 13. oktober 1998 om tiltak mot luftforurensning forårsaket av utslipp fra motorvogner og om endring av rådsdirektiv 70/220/EØF⁽¹⁾, framlegge et forslag for Europaparlamentet og Rådet om gjennomgåelse av dette direktiv, som en integrert del av den strategi som er etablert med henblikk på å oppfylle kravene til luftkvalitet i Fællesskapet og nå de tilknyttede målene.

2. Forslaget skal inneholde miljøspesifikasjoner som utfyller de bindende spesifikasjonene fastsatt i vedlegg III for bensin og i vedlegg IV for dieselloje, på grunnlag blant annet av ervervet kunnskap om krav til utslippsreduksjoner for å sikre luftkvaliteten, om en effektiv virkemåte for ny forurensningsbekjempende teknologi og om utvikling som berører internasjonale drivstoffmarkeder.

3. I tillegg til bestemmelsene i nr. 1 og 2 kan Kommisjonen blant annet framlegge

— forslag som tar hensyn til den særlige situasjonen for selskapers vognparker og nødvendigheten av å foreslå spesifikasjonsnivåer for de ulike drivstoffer de bruker,

— forslag som fastsetter spesifikasjonsnivåer for flytende petroleumsgass, naturgass og biodrivstoff.

Artikkel 10

Framgangsmåte for tilpasning til den tekniske utvikling

Eventuelle endringer som er nødvendige for å tilpasse målemetodene fastsatt i høyre del (prøvinger) av vedlegg I, II, III og IV til dette direktiv, for å ta hensyn til den tekniske utvikling, skal vedtas av Kommisjonen med bistand fra komiteen opprettet i samsvar med artikkel 12 i direktiv 96/62/EF⁽²⁾ og etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 11 i dette direktiv.

Slik tilpasning må ikke føre til noen direkte eller indirekte endring av grenseverdiene fastsatt i dette direktiv eller til noen endring av datoene da de trer i kraft.

Artikkel 11

Komitéfremgangsmåte

1. Kommisjonens representant skal framlegge for komiteen nevnt i artikkel 10 et utkast til tiltak som skal treffes. Komiteen skal uttale seg om utkastet innen en frist som lederen kan fastsette etter hvor mye saken haster. Uttalelsen skal avgis med det flertall som er fastsatt i traktatens artikkel 148 nr. 2 for beslutninger som Rådet skal treffe etter forslag fra Kommisjonen. Ved avstemning i komiteen skal stemmer avgitt av medlemsstatenes representanter ha vekt som fastsatt i nevnte artikkel. Lederen skal ikke avgi stemme.

2. Kommisjonen skal vedta de planlagte tiltakene dersom de er i samsvar med komiteens uttalelse.

Dersom de planlagte tiltakene ikke er i samsvar med komiteens uttalelse eller ingen uttalelse er avgitt, skal Kommisjonen omgående framlegge for Rådet et forslag til tiltak som skal treffes. Rådet skal treffe sin beslutning med kvalifisert flertall.

Dersom Rådet ikke har truffet sin beslutning innen tre måneder etter at forslaget ble framlagt, skal Kommisjonen vedta de foreslåtte tiltakene.

⁽¹⁾ EFT L 350 av 28.12.1998, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 296 av 21.11.1996, s. 55.

*Artikkel 12***Opphevelse og endring av direktivene om kvaliteten på bensin og diesellole**

1. Direktiv 85/210/EØF, 85/536/EØF og 87/441/EØF oppheves med virkning fra 1. januar 2000.
2. Direktiv 93/12/EØF endres ved at artikkel 1 nr. 1 bokstav b) og artikkel 2 nr. 1 oppheves med virkning fra 1. januar 2000.

*Artikkel 13***Innarbeiding i nasjonal lovgivning**

1. Medlemsstatene skal vedta og kunnngjøre de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv, senest 1. juli 1999. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Medlemsstatene skal anvende disse tiltakene fra 1. januar 2000.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunnngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

*Artikkel 14***Østerrike**

Inntil 1. januar 2000 får bestemmelsene i artikkel 7 i direktiv 85/210/EØF ikke anvendelse i Østerrike når det gjelder benzeninnholdet i bensin nevnt i direktivets artikkel 4.

*Artikkel 15***Direktivets ikrafttredelse**

Dette direktiv trer i kraft den dag det kunnngjøres i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

*Artikkel 16***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Luxembourg, 13. oktober 1998.

For Europaparlamentet

J.M. GIL-ROBLES

Formann

For Rådet

C. EINEM

Formann

VEDLEGG I

**MILJØSPESIFIKASJONER FOR DRIVSTOFF PÅ MARKEDET SOM ER BEREGNET PÅ
BRUK I KJØRETØYER UTSTYRT MED MOTOR MED ELEKTRISK TENNING**

Type: **Bensin**

Parameter	Enhet	Grenser ⁽¹⁾		Prøvinger	
		Minimum	Maksimum	Metode	Utgivelsesår
RON-oktantall		95	—	EN 25164	1993
MON-oktantall		85	—	EN 25163	1993
Damptrykk etter Reid-metoden, sommer ⁽²⁾	kPa	—	60,0	EN 12	1993
Destillasjon:					
fordampet ved 100 °C	% v/v	46,0	—	EN-ISO 3405	1988
fordampet ved 150 °C	% v/v	75,0	—		
Hydrokarbonanalyse:					
— alkener	% v/v	—	18,0 ⁽³⁾	ASTM D1319	1995
— aromater		—	42,0	ASTM D1319	1995
— benzen		—	1,0	pr.EN 12177	1995 ^(*)
Oksygeninnhold	% m/m	—	2,7	EN 1601	1996
Oksygenater:					
— metanol, stabilisatorer skal tilsettes	% v/v	—	3	EN 1601	1996
— etanol, stabilisatorer kan være nødvendig	% v/v	—	5	EN 1601	1996
— 2-propanol	% v/v	—	10	EN 1601	1996
— tertær butanol	% v/v	—	7	EN 1601	1996
— isobutylalkohol	% v/v	—	10	EN 1601	1996
— etere som inneholder 5 karbonatomer eller mer per molekyl	% v/v	—	15	EN 1601	1996
Andre oksygenater ⁽⁴⁾	% v/v	—	10	EN 1601	1996
Svovelinnhold	mg/kg	—	150	pr.EN-ISO/DIS 14596	1996 ^(*)
Blyinnhold	g/l	—	0,005	EN 237	1996

(*) Utgivelsesmåneden vil bli oppgitt senere.

⁽¹⁾ Verdiene oppgitt i spesifikasjonen er «sanne verdier». Ved fastsettelsen av grenseverdiene er vilkårene i ISO 4259 «Petroleum products — Determination and application of precision data in relation to methods of test» anvendt, og ved fastsettelsen av en minimumsverdi er det tatt hensyn til en minimumsdifferanse på 2R over null (R = reproduserbarhet). Resultatene fra enkeltmålinger skal tolkes på grunnlag av kriteriene beskrevet i ISO 4259 (utgitt i 1995).

⁽²⁾ Sommerperioden begynner senest 1. mai og slutter tidligst 30. september. For medlemsstater med arktiske forhold begynner sommerperioden senest 1. juni og slutter tidligst 31. august, og damptrykket etter Reid-metoden skal være begrenset til 70 kPa.

⁽³⁾ Unntatt for blyfri regulær bensin (minste MON-oktantall 81 og minste RON-oktantall 91), der det høyeste alkeninnholdet skal være 21 % v/v. Disse grensene skal ikke være til hinder for at det på markedet i en medlemsstat innføres annen blyfri bensin med lavere oktantal enn angitt i dette vedlegg.

⁽⁴⁾ Andre enverdige alkoholer med et endelig destillasjonspunkt som ikke er høyere enn det endelige destillasjonspunktet fastsatt i nasjonale spesifikasjoner eller, der slike ikke finnes, i industrispesifikasjoner for drivstoff.

VEDLEGG II

**MILJØSPESIFIKASJONER FOR DRIVSTOFF PÅ MARKEDET SOM ER BEREGNET PÅ
BRUK I KJØRETØYER UTSTYRT MED MOTOR MED KOMPRESJONSTENNING**

Type: **Diesellolje**

Parameter	Enhet	Grenser ⁽¹⁾		Prøvinger	
		Minimum	Maksimum	Metode	Utgivelsesår
Cetantall		51,0	—	EN-ISO 5165	1992
Densitet ved 15 °C	kg/m ³	—	845	EN-ISO 3675	1995
Destillasjon: 95 % punkt	°C	—	360	EN-ISO 3405	1988
Polysykliske aromatiske hydrokarboner	% m/m	—	11	IP 391	1995
Svovelinhold	mg/kg	—	350	pr.EN-ISO/ DIS 14596	1996 ^(*)

^(*) Utgivelsesmåneden vil bli oppgitt senere.

⁽¹⁾ Verdiene oppgitt i spesifikasjonen er «sanne verdier». Ved fastsettelsen av grenseverdiene er vilkårene i ISO 4259 «Petroleum products — Determination and application of precision data in relation to methods of test» anvendt, og ved fastsettelsen av en minimumsverdi er det tatt hensyn til en minimumsdifferanse på 2R over null (R = reproduserbarhet). Resultatene fra enkeltmålinger skal tolkes på grunnlag av kriteriene beskrevet i ISO 4259 (utgitt i 1995).

VEDLEGG III

MILJØSPESIFIKASJONER FOR DRIVSTOFF PÅ MARKEDET SOM ER BEREGNET PÅ
BRUK I KJØRETØYER UTSTYRT MED MOTOR MED ELEKTRISK TENNINGType: **Bensin**

Parameter	Enhet	Grenser ⁽¹⁾		Prøvinger	
		Minimum	Maksimum	Metode	Utgivelsesår
RON-oktantall		95		EN 25164	1993
MON-oktantall		85		EN 25163	1993
Damptrykk etter Reid-metoden, sommer	kPa	—			
Destillasjon: fordampet ved 100 °C	% v/v	—	—		
fordampet ved 150 °C		—	—		
Hydrokarbonanalyse:					
— alkener	% v/v	—			
— aromater	% v/v	—	35,0	ASTM D1319	1995
— benzen	% v/v	—			
Oksygeninnhold	% m/m	—			
Svovelinnhold	mg/kg	—	50	pr.EN-ISO/ DIS 14596	1996 ^(*)
Blyinnhold	g/l	—			

(*) Utgivelsesmåneden vil bli oppgitt senere.

(¹) Verdiene oppgitt i spesifikasjonen er «sanne verdier». Ved fastsettelsen av grenseverdiene er vilkårene i ISO 4259 «Petroleum products — Determination and application of precision data in relation to methods of test» anvendt, og ved fastsettelsen av en minimumsverdi er det tatt hensyn til en minimumsdifferanse på 2R over null (R = reproduserbarhet). Resultatene fra enkeltmålinger skal tolkes på grunnlag av kriteriene beskrevet i ISO 4259 (utgitt i 1995).

VEDLEGG IV

**MILJØSPESIFIKASJONER FOR DRIVSTOFF PÅ MARKEDET SOM ER BEREGNET PÅ
BRUK I KJØRETØYER UTSTYRT MED MOTOR MED KOMPRESJONSTENNING**

Type: **Diesellolje**

Parameter	Enhet	Grenser ⁽¹⁾		Prøvinger	
		Minimum	Maksimum	Metode	Utgivelsesår
Cetantall			—		
Densitet ved 15 °C	kg/m ³		—		
Destillasjon: 95 % punkt	°C	—			
Polysykliske aromatiske hydrokarboner	% m/m	—			
Svovelinhold	mg/kg	—	50	pr.EN-ISO/ DIS 14596	1996 ^(*)

^(*) Utgivelsesmåned vil bli oppgitt senere.

⁽¹⁾ Verdiene oppgitt i spesifikasjonen er «sanne verdier». Ved fastsettelsen av grenseverdiene er vilkårene i ISO 4259 «Petroleum products — Determination and application of precision data in relation to methods of test» anvendt, og ved fastsettelsen av en minimumsverdi er det tatt hensyn til en minimumsdifferanse på 2R over null (R = reproduserbarhet). Resultatene fra enkeltmålinger skal tolkes på grunnlag av kriteriene beskrevet i ISO 4259 (utgitt i 1995).

Erklæringer fra Kommissjonen

Om artikkel 3 nr. 5 og artikkel 4 nr. 3

Når Kommissjonen behandler søknader om unntak innenfor rammen av artikkel 3 nr. 5 og artikkel 4 nr. 3, vil den undersøke om unntaket er forenlig med fellesskapsretten, herunder konkurranseretten, idet det tas hensyn til om det finnes tilstrekkelige mengder drivstoff av tilfredsstillende kvalitet tilgjengelig i Fellesskapet.

Om Europaparlamentets endring nr. 18

Kommissjonen erkjenner betydningen av skattemessige oppmuntringstiltak for å fremme bruken av forbedret drivstoff. Den vil ta behørig hensyn til dette ved gjennomføringen av rådsdirektiv 92/81/EØF og vil, innenfor grensen av sin myndighet, påse at de relevante bestemmelsene i direktivet gjennomføres raskt.

RÅDSDIREKTIV 1999/32/EF

2002/EØS/16/02

av 26. april 1999

om en reduksjon av svovelinnholdet i visse typer flytende drivstoff og om endring av direktiv 93/12/EØF(*)

RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 130 S nr. 1,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 189 C⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Målene og prinsippene i Fellesskapets miljøpolitikk slik de er nedfelt i Fellesskapets handlingsprogrammer for miljø, særlig det femte handlingsprogram⁽⁴⁾ utarbeidet på grunnlag av prinsippene i traktatens artikkel 130 R, tar særlig sikte på effektivt å beskytte befolkningen mot de kjente farene ved svoveldioksidutslipp og å verne miljøet ved å hindre at svovelavleiringen overstiger de definerte kritiske belastninger og nivåer.
- 2) I henhold til traktatens artikkel 129 skal krav til helsevern være en del av Fellesskapets politikk på andre områder. I traktatens artikkel 3 bokstav o) fastsettes det videre at Fellesskapets virksomhet bør bidra til at det oppnås et høyt nivå for helsevern.
- 3) Svoveldioksidutslipp bidrar betydelig til forureningen i Fellesskapet. Svoveldioksid har også direkte innvirkning på menneskers helse og på miljøet.
- 4) Forsuring og svoveldioksidutslipp til atmosfæren ødelegger sårbare økosystemer, reduserer det biologiske mangfold og forringer landskapets rekreasjonsverdi, samtidig som det har en negativ innvirkning på avlinger og skogvekst. Sur nedbør i byer kan forårsake betydelig skade både på bygninger og på den arkitektoniske kulturarv. Forurensning forårsaket av svoveldioksid kan

også ha betydelig innvirkning på menneskers helse, særlig blant den del av befolkningen som lider av sykdommer i åndedretsorganene.

- 5) Forsuring er et problem på tvers av landegrensene som krever løsninger på så vel Fellesskapsplan som på nasjonalt og lokalt plan.
- 6) Svoveldioksidutslipp bidrar til at det dannes partikler i atmosfæren.
- 7) Fellesskapet og de enkelte medlemsstater er avtaleparter i UN-ECE-konvensjonen om langtransportert grenseoverskridende luftforurensning. I annen UN-ECE-protokoll om grenseoverskridende svoveldioksidforurensning, er det fastsatt at avtalepartene bør redusere svoveldioksidutslippene i samsvar med eller ut over reduksjonen på 30 % som er fastsatt i første protokoll. Annen UN-ECE-protokoll bygger på teorien om at kritiske belastninger og nivåer fortsatt vil overstiges i visse sårbare områder. Det må treffes ytterligere tiltak for å redusere svoveldioksidutslipp dersom målene fastsatt i det femte handlingsprogram for miljø skal nås. Avtalepartene bør derfor redusere svoveldioksidutslippene ytterligere og i vesentlig grad.
- 8) Svovel som finnes naturlig i mindre mengder i olje og kull har i tiår vært kjent som den største kilden til svoveldioksidutslipp, som er en av hovedårsakene til «sur nedbør» og luftforurensning i mange by- og industriområder.
- 9) Kommisjonen har nylig offentliggjort en melding om en kostnadseffektiv strategi for å bekjempe forurensning i Fellesskapet. Der blir det fastslått at en begrensning av svoveldioksidutslipp fra forbrenning av visse flytende brennstoffer bør være en integrert del av denne strategien. Fellesskapet erkjenner at det er behov for tiltak for alle andre brennstoffer.
- 10) Undersøkelser har vist at fordelene ved å redusere svovelutslippene gjennom en reduksjon av svovelinnholdet i brennstoffer, ofte kan være mye større enn de anslåtte kostnadene for industrien innenfor rammen av dette direktiv, og at teknologien som gjør det mulig å redusere svovelinnholdet i flytende brennstoffer, finnes og er veletablert.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 121 av 11.5.1999, s. 13, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 90/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 2.

⁽¹⁾ EFT C 190 av 21.6.1997, s. 9 og EFT C 259 av 18.8.1998, s. 5.

⁽²⁾ EFT C 355 av 21.11.1997, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentsuttalelse av 13. mai 1998 (EFT C 167 av 1.6.1998, s. 111), Rådets felles holdning av 6. oktober 1998 (EFT C 364 av 25.11.1998, s. 20) og europaparlamentsbeslutning av 9. februar 1999 (ennå ikke offentliggjort i EFT).

⁽⁴⁾ EFT C 138 av 17.5.1993, s. 5.

- 11) I samsvar med nærhetsprinsippet og forholdsmessighetsprinsippet nevnt i traktatens artikkel 3 B, er det ikke mulig for hver enkelt medlemsstat alene å nå målet om effektivt å redusere svoveldioksidutslipp forårsaket av forbrenning av visse flytende brennstoffer. Ikke-samordnede tiltak er ingen garanti for å nå det nevnte mål. Slike tiltak kan virke mot sin hensikt, og vil kunne føre til betydelig usikkerhet i markedet for de berørte brennstoffene. I lys av behovet for å redusere svoveldioksidutslippene i hele Fellesskapet, er det derfor mer effektivt å treffe tiltak på fellesskapsplan. Dette direktiv er begrenset til å omfatte minstekravene som er nødvendige for å nå det nevnte mål.
- 12) I rådsdirektiv 93/12/EØF av 23. mars 1993 om svovelinnholdet i visse flytende brennstoffer⁽¹⁾ ble Kommisjonen anmodet om å framlegge for Rådet et forslag om en lavere verdi for svovelinnholdet i gassolje samt nye grenseverdier for jetparafin. På grunnlag av undersøkelser av kostnadseffektivitet, bør det fastsettes grenser for svovelinnhold i andre flytende brennstoffer, særlig for tunge fyringsoljer, bunkersoljer, gassoljer for skip og gassoljer.
- 13) Dette direktiv bør i samsvar med traktatens artikkel 130 T ikke hindre medlemsstatene i å opprettholde eller innføre tiltak som gir bedre vern. Disse tiltakene må være forenlige med traktaten og skal meddeles Kommisjonen.
- 14) Før medlemsstatene innfører nye og strengere beskyttelsestiltak, bør de i samsvar med rådsdirektiv 83/189/EØF av 28. mars 1983 om en informasjonsprosedyre for standarder og tekniske forskrifter⁽²⁾, meddele Kommisjonen om de foreslåtte tiltakene.
- 15) Når det gjelder grensen for svovelinnhold i tung fyringsolje, bør det åpnes for unntak for medlemsstater og regioner der miljøforholdene tillater det.
- 16) Når det gjelder grensen for svovelinnhold i tung fyringsolje, bør det også åpnes for unntak for bruk av slikt brennstoff i forbrenningsanlegg som holder seg innenfor utslippsgrenseverdiene fastsatt i rådsdirektiv 88/609/EØF av 24. november 1988⁽³⁾ om begrensning av utslipp av visse luftforurensende stoffer fra store forbrenningsanlegg. I lys av den framtidige revisjonen av direktiv 88/609/EØF, kan det bli nødvendig å gjennomgå og eventuelt revidere visse bestemmelser i dette direktiv.
- 17) Gjennomsnittlige svoveldioksidutslipp fra forbrenningsanlegg i raffinerier som ikke er omfattet av artikkel 3 nr. 3 i) bokstav c) i dette direktiv, må ikke overstige grensene fastsatt i direktiv 88/609/EØF eller senere endringer av direktivet. Medlemsstatene må ved anvendelse av dette direktiv ikke glemme at en erstatning med andre brennstoffer enn dem som er nevnt i artikkel 2, ikke må føre til en økning i utslipp av forurensende stoffer.
- 18) I direktiv 93/12/EØF er det allerede fastsatt en øvre grenseverdi på 0,2 % for svovelinnhold i gassoljer. Denne grenseverdien bør endres til 0,1 % fram til 1. januar 2008.
- 19) I samsvar med tiltredelsesakten av 1994 innrømmes Østerrike og Finland i fire år fra tiltredelsesdatoen et unntak fra bestemmelsene i direktiv 93/12/EØF når det gjelder svovelinnhold i gassolje.
- 20) Grenseverdiene på 0,2 % (fra 2000) og 0,1 % (fra 2008) for svovelinnholdet i gassoljer beregnet på sjøgående fartøyer, kan medføre tekniske og økonomiske problemer for Hellas og hele dets territorium, for Spania når det gjelder Kanariøyene, for Frankrike når det gjelder de franske oversjøiske departementer og for Portugal når det gjelder øygruppene Madeira og Azorene. Et unntak for Hellas, Kanariøyene, de franske oversjøiske departementer og øygruppene Madeira og Azorene burde ikke få negativ innvirkning på markedet for gassoljer for skip, dersom gassoljen som eksporteres fra Hellas, Kanariøyene, de franske oversjøiske departementer og øygruppene Madeira og Azorene til andre medlemsstater oppfyller gjeldende krav i mottakermedlemsstaten. Hellas, Kanariøyene, de franske oversjøiske departementer og øygruppene Madeira og Azorene bør derfor innrømmes unntak fra grenseverdiene for vektinnholdet av svovel i gassolje for skip.

⁽¹⁾ EFT L 74 av 27.3.1993, s. 81.

⁽²⁾ EFT L 109 av 26.4.1983, s. 8. Direktivet sist endret ved kommisjonsvedtak 96/139/EF (EFT L 32 av 10.2.1996, s. 31).

⁽³⁾ EFT L 336 av 7.12.1988, s. 1. Direktivet sist endret ved direktiv 94/66/EF (EFT L 337 av 24.12.1994, s. 83).

- 21) Svovelutslipp fra sjøtransport forårsaket av forbrenning av bunkersoljer med høyt svovelinnhold bidrar til svoveldioksidforurensning samt problemer med forsyning. Fellesskapet vil i forbindelse med nåværende og framtidige forhandlinger av MARPOL-konvensjonen innenfor rammen av Den internasjonale sjøfartsorganisasjon (IMO), gå inn for mer effektiv beskyttelse av områder som er følsomme for SO_x-utslipp, og en reduksjon av den vanlige grenseverdien for bunkersoljer (for tiden 4,5 %). Fellesskapets initiativ om å erklære Nordsjøen/Den engelsk kanal for et særlig kontrollområde for lavere SO_x-utslipp, bør følges opp.
- 22) Det er behov for mer omfattende forskning på forsyningens virkning på økosystemene og menneskekroppen. Fellesskapet oppmuntrer til slik forskning gjennom det femte rammeprogram for forskning⁽¹⁾.
- 23) Ved en plutselig stans i forsyningen av råolje, petroleumsprodukter eller andre hydrokarboner, kan Kommissjonen tillate at en medlemsstat bruker en høyere grenseverdi innenfor sitt territorium.
- 24) Medlemsstatene bør fastsette hensiktsmessige ordninger for å kontrollere at bestemmelsene i dette direktiv overholdes. Rapporter om svovelinnholdet i flytende brennstoffer må sendes Kommissjonen.
- 25) Av klarhetshensyn bør direktiv 93/12/EØF endres —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Mål og virkeområde

1. Dette direktiv har som mål å redusere utslipp av svoveldioksid fra forbrenning av visse typer flytende brennstoffer, og dermed å redusere de skadelige virkningene slike utslipp har på mennesker og på miljøet.
2. En reduksjon i utslipp av svoveldioksid fra forbrenning av visse typer petroleumsbaserte flytende brennstoffer, kan oppnås ved at det fastsettes grenser for svovelinnholdet i slike brennstoffer som et vilkår for at de skal kunne anvendes på medlemsstatenes territorium.

Grenseverdiene for svovelinnhold i visse petroleumsbaserte flytende brennstoffer fastsatt i dette direktiv, får imidlertid ikke anvendelse på:

- a) — petroleumsbaserte flytende brennstoffer til bruk i sjøgående skip, med unntak av brennstoffene som dekkes av definisjonen i artikkel 2 nr. 3,
 - gassolje for skip til bruk i skip som krysser grensen mellom en tredjestat og en medlemsstat,
- b) brennstoffer beregnet på foredling før endelig forbrenning,
- c) brennstoffer beregnet på foredling i et raffineri.

Artikkel 2

Definisjoner

I dette direktiv menes med

1. tunge fyringsoljer:

- ethvert petroleumsbasert flytende brennstoff som er klassifisert under KN-kode 2710 00 71 til 2710 00 78, eller
- ethvert petroleumsbasert flytende brennstoff (annet enn gassolje som definert i nr. 2 og 3), som på grunn av sine destillasjonsgrenser hører under kategorien for tunge fyringsoljer beregnet til bruk som brennstoff, og der mindre enn 65 volumprosent (herunder tap) destillerer ved 250 °C etter ASTM D86-metoden. Dersom destillasjonen ikke kan fastslås etter ASTM D86-metoden, hører petroleumsproduktet under kategorien for tunge fyringsoljer,

2. gassolje:

- ethvert petroleumsbasert flytende brennstoff som er klassifisert under KN-kode 2710 00 67 til 2710 00 68, eller
- ethvert petroleumsbasert flytende brennstoff som på grunn av sine destillasjonsgrenser hører under kategorien mellomdestillater beregnet til bruk som brennstoff, og der minst 85 vektprosent (herunder tap) destillerer ved 350 °C etter ASTM D86-metoden.

Dieseloljer som definert i artikkel 2 nr. 2 i europaparlaments- og rådsdirektiv 98/70/EF av 13. oktober 1994 om kvaliteten på bensin og dieselolje og om endring av rådsdirektiv 93/12/EØF⁽²⁾, omfattes ikke av denne definisjonen. Brennstoffer brukt i ikke-veigående mobile maskiner og landbrukstraktorer omfattes heller ikke av denne definisjonen,

3. *gassolje for skip*: brennstoffer til bruk i sjøgående skip og som er i samsvar med definisjonen i nr. 2 eller som har en viskositet eller tetthet som ligger innenfor grensene for viskositet eller tetthet som definert for destillater til bruk om bord i skip i henhold til ISO 8217 (1996) tabell 1,

⁽¹⁾ EFT L 26 av 1.2.1999, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 350 av 28.12.1998, s. 58.

4. *ASTM-metode*: metodene fastsatt av «American Society for Testing and Materials» i 1976-utgaven av standarddefinisjoner og -spesifikasjoner for smøremidler og petroleumsbaserte produkter,
5. *forbrenningsanlegg*: ethvert teknisk anlegg der brennstoffer oksideres i den hensikt å bruke varmen som utvikles,
6. *kritisk belastning*: en kvantitativ vurdering av eksponering for ett eller flere forurensende stoffer, som etter nåværende kunnskap utgjør en grense for hvorvidt sårbare elementer i miljøet vil påføres betydelig skade.

Artikkel 3

Høyeste svovelinnhold i tung fyringsolje

1. Medlemsstatene skal treffe alle tiltak som er nødvendige for å sikre at tunge fyringsoljer med et svovelinnhold som overstiger 1,00 masseprosent, ikke blir brukt på deres territorium fra 1. januar 2003.
2. En medlemsstat kan tillate bruk av tunge fyringsoljer med et svovelinnhold på mellom 1 og 3 masseprosent på hele eller deler av dets territorium, forutsatt at standardene for luftkvalitet fastsatt for svoveldioksid i direktiv 80/779/EØF⁽¹⁾, andre fellesskapsbestemmelser som opphever eller erstatter disse standardene samt andre relevante fellesskapsbestemmelser overholdes, og at utslippene ikke fører til at kritiske belastninger overstiges i en medlemsstat. En slik tillatelse får anvendelse bare når utslipp fra en medlemsstat ikke fører til at kritiske belastninger overstiges i noen medlemsstat.
3. i) Forutsatt at vedkommende myndigheter overvåker utslippene på egnet måte, får nr. 1 og 2 ikke anvendelse på tunge fyringsoljer brukt
 - a) i forbrenningsanlegg som hører under virkeområdet for direktiv 88/609/EØF, som i samsvar med definisjonen i artikkel 2 nr. 9 i nevnte direktiv regnes som nye anlegg, og som overholder utslippsgrensene for svoveldioksid fastsatt for slike anlegg i artikkel 4 og i vedlegg IV til nevnte direktiv,
 - b) i andre forbrenningsanlegg som ikke hører under bokstav a), når svoveldioksidutslippene fra disse anleggene er lavere enn eller lik 1 700 mg/Nm³ ved et oksygeninnhold i røykgass på 3 volumprosent i tørr tilstand,
 - c) til forbrenning i raffinerier, når gjennomsnittlig månedlig svoveldioksidutslipp beregnet for alle

anleggene i raffineriet (med unntak av forbrenningsanlegg som hører under bokstav a)), uavhengig av hvilket brennstoff eller hvilken kombinasjon av brennstoffer som er brukt, ligger innenfor en grense som skal fastsettes av hver medlemsstat, og som ikke skal overstige 1 700 mg/Nm³.

- ii) Medlemsstatene skal treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at forbrenningsanlegg som bruker tung fyringsolje med et høyere svovelinnhold enn grenseverdien fastsatt i nr. 1, ikke drives uten en tillatelse utstedt av vedkommende myndigheter, der utslippsgrensene er fastsatt.

4. Bestemmelsene i nr. 3 skal gjennomgås og eventuelt revideres i lys av eventuelle endringer av direktiv 88/609/EØF.

5. Dersom en medlemsstat vil benytte seg av mulighetene nevnt i nr. 2, må den underrette Kommisjonen og allmennheten senest tolv måneder i forveien. Kommisjonen skal motta tilstrekkelige opplysninger til å kunne vurdere om kriteriene nevnt i nr. 2 er oppfylt. Kommisjonen skal underrette de øvrige medlemsstatene.

Kommisjonen skal, innen seks måneder etter datoen da den mottar opplysningene fra medlemsstaten, undersøke de foreslåtte tiltakene, og etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 9 gjøre et vedtak som den skal underrette medlemsstatene om. Vedtaket skal gjennomgås hvert åttende år på grunnlag av opplysningene som Kommisjonen får tilsendt av de berørte medlemsstater etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 9.

Artikkel 4

Høyeste svovelinnhold i gassolje

1. Medlemsstatene skal treffe alle tiltak som er nødvendige for å sikre at gassoljer, herunder gassoljer for skip, ikke blir brukt på deres territorium fra
 - 1. juli 2000 dersom svovelinnholdet overstiger 0,20 masseprosent,
 - 1. januar 2008 dersom svovelinnholdet overstiger 0,10 masseprosent.
2. Som unntak fra nr. 1 kan Spania når det gjelder Kanariøyene, Frankrike når det gjelder de franske oversjøiske departementer, Hellas når det gjelder hele eller deler av dets territorium og Portugal når det gjelder øygruppene Madeira og Azorene, tillate bruk av gassolje for skip med et svovelinnhold som overstiger grensene fastsatt i nr. 1.

⁽¹⁾ EFT L 229 av 30.8.1980, s. 30. Direktivet sist endret ved direktiv 91/692/EØF (EFT L 377 av 31.12.1991, s. 48).

3. En medlemsstat kan tillate bruk av gassolje med et svovelinnhold på mellom 0,10 og 0,20 masseprosent på hele eller deler av dets territorium, forutsatt at standardene for luftkvalitet fastsatt for svoveldioksid i direktiv 80/779/EØF, i andre fællesskapsbestemmelser som opphever eller erstatter disse standardene samt andre relevante fællesskapsbestemmelser overholdes, og at utslippene ikke fører til at kritiske belastninger overstiges i en medlemsstat. En slik tillatelse får anvendelse bare når utslipp fra en medlemsstat ikke fører til at kritiske belastninger overstiges i noen medlemsstat, og er bare gyldig til 1. januar 2013.

4. Dersom en medlemsstat vil benytte seg av mulighetene nevnt i nr. 3, må den underrette Kommisjonen og allmennheten senest tolv måneder i forveien. Kommisjonen skal motta tilstrekkelige opplysninger til å kunne vurdere om kriteriene nevnt i nr. 3 er oppfylt. Kommisjonen skal underrette de øvrige medlemsstatene.

Kommisjonen skal innen seks måneder etter datoen da den mottar opplysningene fra medlemsstaten undersøke de foreslåtte tiltakene, og skal etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 9 gjøre et vedtak som den skal underrette medlemsstatene om.

Artikkel 5

Endringer brennstofforsyningene

Dersom det oppstår en plutselig endring i forsyningen av råolje, petroleumsprodukter eller andre hydrokarboner som gjør det vanskelig for en medlemsstat å overholde grensene for høyeste tillatte svovelinnhold nevnt i artikkel 3 og 4, skal medlemsstaten underrette Kommisjonen om dette. Kommisjonen kan tillate høyere verdier på vedkommende medlemsstats territorium i et tidsrom på høyst seks måneder. Den skal underrette Rådet og medlemsstatene om sin beslutning. Alle medlemsstater kan innen en måned framlegge Kommisjonens beslutning for Rådet. Rådet kan med kvalifisert flertall treffe en annen beslutning innen to måneder.

Artikkel 6

Prøvetaking og analyse

1. Medlemsstatene skal treffe alle tiltak som er nødvendige for ved hjelp av stikkprøver å kontrollere at svovelinnholdet i de anvendte brennstoffene er i samsvar med artikkel 3 og 4. Prøvetakingen skal begynne innen seks måneder fra datoen da

grensen for høyeste svovelinnhold i det aktuelle brennstoffet trer i kraft. Den skal gjennomføres så hyppig og på en slik måte at prøvene er representative for det undersøkte brennstoffet.

2. Svovelinnholdet fastsettes i henhold til følgende referansemetoder:

- a) ISO 8754 (1992) og PrEN ISO 14596 for tung fyringsolje og gassolje for skip,
- b) EN 24260 (1987), ISO 8754 (1992) og PrEN ISO 14596 for gassolje.

Ved voldgift får PrEN ISO 14596 anvendelse. Den statistiske tolkningen av resultatene fra kontrollen av svovelinnholdet i de anvendte brennstoffene, skal foretas i henhold til ISO 4259 (1992).

Artikkel 7

Rapportering og gjennomgang

1. Medlemsstatene skal, på grunnlag av resultatene fra prøvetakingen og analysene utført i samsvar med artikkel 6, innen 30. juni hvert år sende Kommisjonen en kortfattet rapport om svovelinnholdet i de flytende brennstoffene som omfattes av dette direktivs virkeområde og som er brukt på deres territorium i løpet av det foregående kalenderår. Denne rapporten skal omfatte et sammendrag av de unntak som er innrømmet i henhold til artikkel 3 nr. 3.

2. Kommisjonen skal, på grunnlag blant annet av de årlige rapporter framlagt i henhold til nr. 1 og utviklingen i luftkvalitet og forsuring, innen 31. desember 2006 framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet. Kommisjonen kan i tillegg til rapporten vedlegge et forslag til revisjon av dette direktiv, og særlig av de fastsatte grenseverdiene for de ulike brennstoffkategoriene samt av unntakene fastsatt i artikkel 3 nr. 2 og 3 og artikkel 4 nr. 2 og 3.

3. Kommisjonen skal vurdere hvilke tiltak som kan treffes for å redusere bidraget til forsuring forårsaket av forbrenning av andre brennstoffer for skip enn dem som er nevnt i artikkel 2 nr. 3, og skal eventuelt framlegge et forslag innen utgangen av 2000.

Artikkel 8

Endringer av direktiv 93/12/EØF

1. I direktiv 93/12/EØF gjøres følgende endringer:
 - a) i artikkel 1 oppheves nr. 1 bokstav a) og nr. 2,

- b) i artikkel 2 oppheves nr. 2 første strekpunkt og nr. 3,
c) artikkel 3 og 4 oppheves.

2. Nr. 1 får anvendelse fra 1. juli 2000.

Artikkel 9

Rådgivende komité

Kommisjonen skal bistås av en rådgivende komité sammensatt av representanter for medlemsstatene og ledet av Kommisjonens representant.

Kommisjonens representant skal framlegge for komiteen et utkast til tiltak som skal treffes. Komiteen skal uttale seg om utkastet, om nødvendig ved avstemning, innen en frist som lederen kan fastsette etter hvor mye saken haster.

Uttalelsen skal protokollføres; i tillegg skal hver medlemsstat ha rett til å anmode om å få sitt standpunkt protokollført.

Kommisjonen skal i størst mulig grad ta hensyn til komiteens uttalelse. Kommisjonen skal underrette komiteen om på hvilken måte den har tatt hensyn til uttalelsen.

Artikkel 10

Innarbeiding i nasjonal lovgivning

Medlemsstatene skal innen 1. juli 2000 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 11

Sanksjoner

Medlemsstatene skal vedta hvilke sanksjoner som skal anvendes ved overtredelse av de nasjonale bestemmelser som er vedtatt i henhold til dette direktiv. Sanksjonene bør være effektive, stå i rimelig forhold til overtredelsen og virke forebyggende.

Artikkel 12

Ikrafttredelse

Dette direktiv trer i kraft den dag det kunngjøres i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Artikkel 13

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Luxembourg, 26. april 1999.

For Rådet
J. FISCHER
Formann

**Tekst kunngjort i samsvar med EØS-komiteens beslutning nr. 90/2001,
jf. EØS-avtalens artikkel 129**

2002/EØS/16/03

Følgende tekst har gyldighet og kunngjøres i samsvar med EØS-komiteens beslutning nr. 90/2001, jf. EØS-avtalens artikkel 129:

- 6. 393 L 0012:** Rådskonklusjon 93/12/EØF av 23. mars 1993 om svovelinnholdet i visse flytende brennstoffer (EFT L 74 av 27.3.1993, s. 81).

Artikkel 3 for så vidt gjelder svovelinnholdet i gassoljer nevnt i artikkel 2 nr. 2 første ledd.

KOMMISJONSDIREKTIV 2000/71/EF

2002/EØS/16/04

av 7. november 2000

om tilpasning til den tekniske utvikling av målemetodene fastsatt i vedlegg I, II, III og IV til europaparlaments- og rådsdirektiv 98/70/EF i samsvar med artikkel 10 i nevnte direktiv(*)

KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESKAP HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fællesskap,

under henvisning til europaparlaments- og rådsdirektiv 98/70/EF av 13. oktober 1998 om kvaliteten på bensin og dieselloleje og om endring av rådsdirektiv 93/12/EF⁽¹⁾, særlig artikkel 10, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I direktiv 98/70/EF er det fastsatt miljøspesifikasjoner for blyfri bensin og for dieselloleje. Vedlegg I til IV til nevnte direktiv inneholder en oversikt over de prøvingsmetoder, med utgivelsesdato, som skal brukes for å bestemme kvaliteten på bensin og dieselloleje på grunnlag av nevnte miljøspesifikasjoner.
- 2) I Europeisk standard EN 228 og EN 590 er det også fastsatt kvalitetsspesifikasjoner for bensin og dieselloleje for å sikre at disse produktene virker på en tilfredsstillende måte. Disse standardene er nylig blitt ajourført og vedtatt av Den europeiske standardiseringsorganisasjon 29. oktober 1999, og prøvingsmetodene for visse kvalitetsparametere som også er tatt med som miljøspesifikasjoner i vedlegg I til IV til direktiv 98/70/EF, er ajourført eller endret for å ta hensyn til den tekniske utvikling. Prøvingsmetodene i vedlegg I til IV bør være i samsvar med metodene i Europeisk standard EN 228 og EN 590 for å lette gjennomføringen av direktivet og for å sikre at det tilpasses den tekniske utvikling.
- 3) Tiltakene fastsatt i dette direktiv er i samsvar med uttalelse fra komiteen opprettet for blant annet å bistå Kommisjonen med å tilpasse direktiv 98/70/EF til den tekniske utvikling —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Vedlegg I til IV til direktiv 98/70/EF erstattes med vedlegg I til IV til dette direktiv.

Artikkel 2

1. Medlemsstatene skal innen 1. januar 2001 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 3

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*.

Artikkel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 7. november 2000.

For Kommisjonen
Margot WALLSTRÖM
Medlem av Kommisjonen

(*) Denne fællesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 287 av 14.11.2000, s. 46, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 91/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 4.

(¹) EFT L 350 av 28.12.1998, s. 58.

VEDLEGG I

MILJØSPESIFIKASJONER FOR DRIVSTOFF PÅ MARKEDET SOM ER BEREGNET PÅ
BRUK I KJØRETØYER UTSTYRT MED MOTOR MED ELEKTRISK TENNING

Type: Bensin

Parameter	Enhet	Grenser ⁽¹⁾		Prøvinger	
		Minimum	Maksimum	Metode	Utgivelsesår
RON-oktantall		95	—	EN 25164	1993
MON-oktantall		85	—	EN 25163	1993
Damptrykk, sommer ⁽²⁾	kPa	—	60,0	pr.EN 13016-1 (DVPE)	1997
Destillasjon:			—	pr.EN-ISO 3405	1998
— fordampet ved 100 °C	% v/v	46,0			
— fordampet ved 150 °C	% v/v	75,0	—		
Hydrokarbonanalyse:	% v/v				
— alkener ⁽³⁾ ⁽⁴⁾ ⁽⁵⁾		—	18,0 ⁽⁶⁾	ASTM D1319	1995
— aromater ⁽³⁾ ⁽⁴⁾ ⁽⁵⁾		—	42,0	ASTM D1319	1995
— benzen ⁽⁷⁾		—	1,0	EN 12177 EN 238 1996	1998
Oksygeninnhold ⁽⁸⁾	% m/m	—	2,7	EN 1601 pr.EN 13132 1998	1997
Oksygenater ⁽⁹⁾				EN 1601 pr.EN 13132	1997 1998
— metanol, stabilisatorer skal tilsettes	% v/v	—	3		
— etanol, stabilisatorer kan være nødvendig	% v/v	—	5		
— 2-propanol	% v/v	—	10		
— tertierbutanol	% v/v	—	7		
— isobutanol	% v/v	—	10		
— etere som inneholder 5 karbonatomer eller mer per molekyl	% v/v	—	15		
Andre oksygenater ⁽⁹⁾	% v/v	—	10		
Svovelinnhold ⁽¹⁰⁾	mg/kg	—	150	EN-ISO 14596 EN-ISO 8754 EN 24260	1998 1995 1994
Blyinnhold	g/l	—	0,005	EN 237	1996

⁽¹⁾ Verdiene oppgitt i spesifikasjonen er «sanne verdier». Ved fastsettelsen av grenseverdiene er vilkårene i ISO 4259 «Petroleum products — Determination and application of precision data in relation to methods of test» anvendt, og ved fastsettelsen av en minimumsverdi er det tatt hensyn til en minimumsdifferanse på 2R over null (R = reproduserbarhet). Resultatene fra enkeltmålinger skal tolkes på grunnlag av kriteriene beskrevet i ISO 4259 (utgitt i 1995).

⁽²⁾ Sommerperioden begynner senest 1. mai og slutter tidligst 30. september. For medlemsstater med arktiske forhold begynner sommerperioden senest 1. juni og slutter tidligst 31. august, og damptrykket etter Reid-metoden skal være begrenset til 70 kPa.

⁽³⁾ Innholdet av oksygenater skal bestemmes slik at korreksjonene i samsvar med punkt 13.2 i ASTM D 1319:1995 kan foretas.

⁽⁴⁾ Når prøven inneholder etylterterbutyleter (ETBE), bestemmes aromatområdet ut fra den rosabrune ringen nedenfor den røde ringen som vanligvis brukes i fravær av ETBE. Tilstedeværelse eller fravær av ETBE kan konstateres ved analysen som det vises til i fotnote 3.

⁽⁵⁾ For dette formål skal ASTM D 1319:1995 anvendes uten det valgfrie avpantiseringsstrinnet. Punkt 6.1, 10.1 og 14.1 kommer derfor ikke til anvendelse.

⁽⁶⁾ Unntatt for blyfri regulær bensin (minste MON-oktantall 81 og minste RON-oktantall 91), der det høyeste alkeninnholdet skal være 21 % v/v. Disse grensene skal ikke være til hinder for at det på markedet i en medlemsstat innføres annen blyfri bensin med lavere oktantal enn angitt i dette vedlegg.

⁽⁷⁾ I tvistetilfeller skal EN 12177:1998 benyttes.

⁽⁸⁾ I tvistetilfeller skal EN 1601:1997 benyttes.

⁽⁹⁾ Andre enverdige alkoholer med et destillasjonsendepunkt som ikke er høyere enn destillasjonsendepunktet fastsatt i nasjonale spesifikasjoner eller, der slike ikke finnes, i industrispesifikasjoner for drivstoff.

⁽¹⁰⁾ I tvistetilfeller skal EN-ISO 14596:1998 benyttes.

VEDLEGG II

**MILJØSPESIFIKASJONER FOR DRIVSTOFF PÅ MARKEDET SOM ER BEREGNET PÅ
BRUK I KJØRETØYER UTSTYRT MED MOTOR MED KOMPRESJONSTENNING**

Type: Diesellolje

Parameter	Enhet	Grenser ⁽¹⁾		Prøvinger	
		Minimum	Maksimum	Metode	Utgivelsesår
Cetantall		51,0	—	EN-ISO 5165	1998
Densitet ved 15 °C ⁽²⁾	kg/m ³	—	845	EN-ISO 3675 EN-ISO 12185	1998 1996
Destillasjon: — 95 % punkt	°C	—	360	pr.EN-ISO 3405	1998
Polysykliske aromatiske hydrokarboner ⁽³⁾	% m/m	—	11	IP 391	1995
Svovelinhold ⁽⁴⁾	mg/kg	—	350	EN-ISO 14596 EN-ISO 8754 EN 24260	1998 1995 1994

⁽¹⁾ Verdiene oppgitt i spesifikasjonen er «sanne verdier». Ved fastsettelsen av grenseverdiene er vilkårene i ISO 4259 «Petroleum products — Determination and application of precision data in relation to methods of test» anvendt, og ved fastsettelsen av en minimumsverdi er det tatt hensyn til en minimumsdifferanse på 2R over null (R = reproduserbarhet). Resultatene fra enkeltmålinger skal tolkes på grunnlag av kriteriene beskrevet i ISO 4259 (utgitt i 1995).

⁽²⁾ I tvistetilfeller skal EN-ISO 3675:1998 benyttes.

⁽³⁾ Polysykliske aromatiske hydrokarboner defineres som det totale innholdet av aromatiske hydrokarboner minus innholdet av monoaromatiske hydrokarboner, begge bestemt etter IP 391.

⁽⁴⁾ I tvistetilfeller skal EN-ISO 14596:1998 benyttes.

VEDLEGG III

**MILJØSPESIFIKASJONER FOR DRIVSTOFF PÅ MARKEDET SOM ER BEREGNET PÅ
BRUK I KJØRETØYER UTSTYRT MED MOTOR MED ELEKTRISK TENNING**

Type: **Bensin**

Parameter	Enhet	Grenser ⁽¹⁾		Prøvinger	
		Minimum	Maksimum	Metode	Utgivelsesår
RON-oktantall		95		EN 25164	1993
MON-oktantall		85		EN 25163	1993
Damptrykk, sommer	kPa	—		pr.EN 13016-1 (DVPE)	1997
Destillasjon:	% v/v			pr.EN-ISO 3405	1998
— fordampet ved 100 °C		—	—		
— fordampet ved 150 °C		—	—		
Hydrokarbonanalyse:					
— alkener ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	% v/v	—		ASTM D1319	1995
— aromater ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	% v/v	—	35,0	ASTM D1319	1995
— benzen ⁽⁵⁾	% v/v	—		EN 12177 EN 238	1998 1996
Oksygeninnhold ⁽⁶⁾	% m/m	—		EN 1601 pr.EN 13132	1997 1998
Svovelinnhold ⁽⁷⁾	mg/kg	—	50	EN-ISO 14596 EN-ISO 8754 EN 24260	1998 1995 1994
Blyinnhold	g/l	—		EN 237	1996

⁽¹⁾ Verdiene oppgitt i spesifikasjonen er «sanne verdier». Ved fastsettelsen av grenseverdiene er vilkårene i ISO 4259 «Petroleum products — Determination and application of precision data in relation to methods of test» anvendt, og ved fastsettelsen av en minimumsverdi er det tatt hensyn til en minimumsdifferanse på 2R over null (R = reproduserbarhet). Resultatene fra enkeltmålinger skal tolkes på grunnlag av kriteriene beskrevet i ISO 4259 (utgitt i 1995).

⁽²⁾ Innholdet av oksygenater skal bestemmes slik at korreksjonene i samsvar med punkt 13.2 i ASTM D 1319:1995 kan foretas.

⁽³⁾ Når prøven inneholder etyltertiaerbutyleter (ETBE), bestemmes aromatområdet ut fra den rosabrune ringen nedenfor den røde ringen som vanligvis brukes i fravær av ETBE. Tilstedeværelse eller fravær av ETBE kan konstateres ved analysen som det vises til i fotnote 2.

⁽⁴⁾ For dette formål skal ASTM D 1319:1995 anvendes uten det valgfrie avpentaniseringstrinnet. Punkt 6.1, 10.1 og 14.1 kommer derfor ikke til anvendelse.

⁽⁵⁾ I tvistetilfeller skal EN 12177:1998 benyttes.

⁽⁶⁾ I tvistetilfeller skal EN 1601:1997 benyttes.

⁽⁷⁾ I tvistetilfeller skal EN-ISO 14596:1998 benyttes.

VEDLEGG IV

**MILJØSPESIFIKASJONER FOR DRIVSTOFF PÅ MARKEDET SOM ER BEREGNET PÅ
BRUK I KJØRETØYER UTSTYRT MED MOTOR MED KOMPRESJONSTENNING**

Type: Diesellolje

Parameter	Enhet	Grenser ⁽¹⁾		Prøvinger	
		Minimum	Maksimum	Metode	Utgivelsesår
Cetantall			—	EN-ISO 5165	1998
Densitet ved 15 °C ⁽²⁾	kg/m ³		—	EN-ISO 3675 EN-ISO 12185	1998 1996
Destillasjon: — 95 % punkt	°C	—		pr.EN-ISO 3405	1998
Polysykliske aromatiske hydrokarboner ⁽³⁾	% m/m	—		IP 391	1995
Svovelinhold ⁽⁴⁾	mg/kg	—	50	EN-ISO 14596 EN-ISO 8754 EN 24260	1998 1995 1994

⁽¹⁾ Verdiene oppgitt i spesifikasjonen er «sanne verdier». Ved fastsettelsen av grenseverdiene er vilkårene i ISO 4259 «Petroleum products — Determination and application of precision data in relation to methods of test» anvendt, og ved fastsettelsen av en minimumsverdi er det tatt hensyn til en minimumsdifferanse på 2R over null (R = reproduserbarhet). Resultatene fra enkeltmålinger skal tolkes på grunnlag av kriteriene beskrevet i ISO 4259 (utgitt i 1995).

⁽²⁾ I tvistetilfeller skal EN-ISO 3675:1998 benyttes.

⁽³⁾ Polysykliske aromatiske hydrokarboner defineres som det totale innholdet av aromatiske hydrokarboner minus innholdet av monoaromatiske hydrokarboner, begge bestemt etter IP 391.

⁽⁴⁾ I tvistetilfeller skal EN-ISO 14596:1998 benyttes.

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 2870/2000

2002/EØS/16/05

av 19. desember 2000

om fastsettelse av Fellesskapets referansemetoder for analyse av alkoholsterke drikker(*)

KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESSKAP HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap,

under henvisning til rådsforordning (EØF) nr. 1576/89 av 29. mai 1989 om alminnelige regler om definisjon av, betegnelse på og presentasjon av alkoholsterke drikker⁽¹⁾, endret ved tiltredelsesakten for Østerrike, Finland og Sverige, særlig artikkel 4 nr. 8, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Etter artikkel 4 nr. 8 i forordning (EØF) nr. 1576/89 skal det fastsettes metoder for å analysere alkoholsterke drikker. Ved alle offentlige kontroller og ved eventuelle tvister bør referansemetoder anvendes for å sikre at bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1576/89 og kommisjonsforordning (EØF) nr. 1014/90 av 24. april 1990 om gjennomføringsregler med hensyn til definisjon av, betegnelse på og presentasjon av alkoholsterke drikker⁽²⁾, sist endret ved forordning (EF) nr. 2140/98⁽³⁾, overholdes.
- 2) Så langt det er mulig bør referanseanalysemetodene som fastsettes for Fellesskapet og beskrives, være generelt anerkjente metoder.
- 3) For å ta hensyn til vitenskapelige framskritt og det faktum at offisielle laboratorier har forskjellig utstyr, bør det være tillatt, på laboratorieleders ansvar, å bruke metoder som er basert på andre måleprinsipper enn de referansemetoder som beskrives i vedlegget til denne forordning, når disse metodene gir tilstrekkelige garantier for resultatene og oppfyller særlig kriteriene fastsatt i vedlegget til rådsdirektiv 85/591/EØF av 20. desember 1985 om innføring på fellesskapsplan av metoder for prøvetaking og analyse med hensyn til kontroll av næringsmidler beregnet på konsum⁽⁴⁾, og dersom det kan påvises at de oppnådde resultater har minst samme nøyaktighet, repeterbarhet og reproduserbarhet som resultatene oppnådd ved referansemetodene som beskrives i denne forordning. Dersom nevnte vilkår er oppfylt, bør bruk av andre analysemetoder tillates. Det bør likevel presiseres at andre analysemetoder ikke kan erstatte referansemetodene i tilfelle tvist.

- 4) Tiltakene fastsatt i denne forordning er i samsvar med uttalelse fra Gjennomføringskomiteen for alkoholsterke drikker —

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Fellesskapets referansemetoder som benyttes for analyse av alkoholsterke drikker

- ved offentlige kontroller, eller
- når tvister oppstår,

for å sikre at bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1576/89 og forordning (EØF) nr. 1014/90 overholdes, skal være de som angis i vedlegget til denne forordning.

Artikkel 2

Uten hensyn til artikkel 1 første strekpunkt skal andre analysemetoder tillates, på laboratorieleders ansvar, forutsatt at de har minst samme nøyaktighet og presisjon (repeterbarhet og reproduserbarhet) som de tilsvarende referansemetodene for analyse som angitt i vedlegget.

Artikkel 3

Dersom det ikke er fastsatt referansemetoder for analyse i Fellesskapet for påvisning og mengdebestemmelse av stoffer i en viss alkoholsterk drikk, skal følgende analysemetoder brukes:

- a) analysemetoder som er validert i henhold til internasjonalt anerkjente framgangsmåter, og som særlig oppfyller kriteriene fastsatt i vedlegget til direktiv 85/591/EØF,
- b) analysemetoder som er i samsvar med de standarder som er anbefalt av Den internasjonale standardiseringsorganisasjon (ISO),
- c) analysemetoder som er anerkjent og offentliggjort av generalforsamlingen for Det internasjonale vinkontor (OIV),
- d) dersom metodene nevnt i bokstav a), b) og c) ikke kan benyttes, og ut fra metodens nøyaktighet, repeterbarhet og reproduserbarhet:
 - en analysemetode som er tillatt i den berørte medlemsstat,
 - om nødvendig, enhver annen hensiktsmessig analysemetode.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 333 av 29.12.2000, s. 20, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 92/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 5.

⁽¹⁾ EFT L 160 av 12.6.1989, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 105 av 25.4.1990, s. 9.

⁽³⁾ EFT L 270 av 7.10.1998, s. 9.

⁽⁴⁾ EFT L 372 av 31.12.1985, s. 50.

Artikkel 4

I denne forordning menes med:

- a) «repeterbarhetsgrense»: den verdi som den absolutte forskjell mellom to analyseresultater for samme prøve, oppnådd under like vilkår (samme analytiker, samme apparat, samme laboratorium og et kort tidsintervall), med en sannsynlighet på 95 %, må forventes å ligge under eller være lik (ISO 3534-1),
- b) «reproduserbarhetsgrense»: den verdi som den absolutte forskjell mellom to analyseresultater for samme prøve, oppnådd under ulike vilkår (forskjellige analytikere,

forskjellige apparater og forskjellige laboratorier), med en sannsynlighet på 95%, må forventes å ligge under eller være lik (ISO 3534-1).

- c) «nøyaktighet»: graden av samsvar mellom et analyseresultat og den anerkjente referanseverdien (ISO 3534-1).

Artikkel 5

Denne forordning trer i kraft den sjuende dag etter at den er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Den får anvendelse fra 1. januar 2001.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel, 19. desember 2000.

For Kommisjonen

Franz FISCHLER

Medlem av Kommisjonen

*VEDLEGG***BESKRIVELSE AV REFERANSEANALYSEMETODER**

- I. Bestemmelse av alkoholstyrken i volumprosent
Tillegg I: Framstilling av destillat
Tillegg II: Måling av destillatets densitet
 - Metode A = pyknometri
 - Metode B = elektronisk densimetri
 - Metode C = densimetri ved hjelp av en hydrostatisk vekt
 - II. Bestemmelse av samlet tørrekstraktinnhold ved gravimetri
 - III. Bestemmelse av flyktige stoffer og metanol i alkoholsterke drikker
 - III.1. Generelle merknader
 - III.2. Flyktige luftforbindelser: aldehyder, høyere alkoholer, etylacetat og metanol (gasskromatografi)
 - III.3. Flyktige syrer (p.m.)
 - IV. Hydrogencyanid (p.m.)
 - V. Anetol (p.m.)
 - VI. Glycyrrhizinsyre (p.m.)
 - VII. Chalkoner (p.m.)
 - VIII. Samlet sukkerinnhold (p.m.)
 - IX. Eggeplomme (p.m.)
-

I. BESTEMMELSE AV ALKOHOLSTYRKEN I VOLUMPROSENT AV ALKOHOLSTERKE DRIKKER

Innledning

Referansemetoden omfatter to tillegg:

Tillegg I: Framstilling av destillat

Tillegg II: Måling av destillatets densitet

1. Virkeområde

Metoden er egnet til bestemmelse av den faktiske alkoholstyrken i volumprosent av alkoholsterke drikker.

2. Referanse til standarder

ISO 3696:1987: Vann til analytisk laboratoriebruk — spesifikasjon og analysemetoder.

3. Uttrykk og definisjoner

3.1. Referansetemperatur:

Referansetemperaturen for bestemmelse av alkoholstyrken i volumprosent, densitet og spesifikk vekt for alkoholsterke drikker er 20 °C.

Merknad 1: Uttrykket «ved t °C» er forbeholdt bestemmelser (av densitet eller alkoholstyrken i volumprosent) uttrykt ved andre temperaturer enn referansetemperaturen 20 °C.

3.2. Densitet:

Densiteten er massen per volumenhet i vakuum av alkoholsterke drikker ved 20 °C. Den uttrykkes i kilogram per kubikkmeter og har symbolet $\rho_{20\text{ °C}}$ eller ρ_{20} .

3.3. Spesifikk vekt:

Den spesifikke vekten er forholdet, uttrykt som et desimaltall, mellom densiteten av alkoholsterke drikker ved 20 °C og vann ved samme temperatur. Den betegnes ved symbolet $d_{20\text{ °C}/20\text{ °C}}$ eller $d_{20/20}$, eller bare d når det ikke er noen risiko for forveksling. Den målte parameteren skal angis på analysesertifikatet ved bruk bare av de ovennevnte symbolene.

Merknad 2: Det er mulig å finne den spesifikke vekten ut fra densiteten ρ_{20} ved 20 °C:

$$\rho_{20} = 998,203 \times d_{20/20} \text{ eller } d_{20/20} = \rho_{20}/998,203$$

der 998,203 er vannets densitet ved 20 °C.

3.4. Faktisk alkoholstyrke i volumprosent:

Den faktiske alkoholstyrken i volumprosent av alkoholsterke drikker tilsvarer antall liter etanol i 100 liter av en blanding av alkohol og vann med samme densitet som alkoholen eller den alkoholsterke drikken etter destillasjon. Referanseverdiene for alkoholstyrke i volumprosent (% vol) ved 20 °C i forhold til densiteten ved 20 °C for de ulike blandingene av alkohol og vann som skal brukes, framgår av den internasjonale tabellen som ble vedtatt av Den internasjonale organisasjon for legal metrologi i rekommendasjon nr. 22.

Den generelle likningen for sammenhengen mellom alkoholstyrken i volumprosent og densiteten til en blanding av alkohol og vann ved en gitt temperatur, finnes på side 40 i kapittel 3 («Alkoholstyrke i volumprosent») i vedlegget til kommisjonsforordning (EØF) nr. 2676/90 (EFT L 272 av 3.10.1990, s. 1) eller i OIVs håndbok med analysemetoder (1994) (s. 17).

Merknad 3: Det er svært vanskelig å foreta en nøyaktig måling av volumprosenten for visse typer likører og kremlikører; i disse tilfellene skal prøven veies og alkoholstyrken først beregnes i masse.

Omregningsformel:

$$\text{alkoholstyrke i volumprosent (\% vol)} = \frac{\text{ASM (\% masse)} \times P_{20} (\text{prøve})}{P_{20} (\text{alkohol})}$$

der ASM = alkoholstyrke i masse,

$$\rho_{20} (\text{alkohol}) = 789,24 \text{ kg/m}^3$$

4. Prinsipp

Etter destillasjon bestemmes destillatets alkoholstyrke i volumprosent ved pyknometri, elektronisk densimetri eller densimetri ved hjelp av en hydrostatisk vekt.

TILLEGG 1: FRAMSTILLING AV DESTILLAT

1. **Virkeområde**

Metoden er egnet til framstilling av destillater til bestemmelse av den faktiske alkoholstyrken i volumprosent av alkoholsterke drikker.
2. **Prinsipp**

De alkoholsterke drikkene destilleres for å skille ut etanol og andre flyktige forbindelser fra tørrstoffene (stoffer som ikke destilleres).
3. **Reagenser og materialer**
 - 3.1. Kokstein.
 - 3.2. Konsentrert antiskumemulsjon (for kremlikører).
4. **Utstyr**

Vanlig laboratorieutstyr, og særlig følgende:

 - 4.1. Vannbad som kan holdes på en temperatur mellom 10 °C og 15 °C.

Vannbad som kan holdes på en temperatur på 20 °C ($\pm 0,2$ °C).
 - 4.2. Målekolber (100 og 200 ml) av klasse A, som er sertifisert til henholdsvis $\pm 0,1$ % og 0,15 %.
 - 4.3. Destillasjonsapparat:
 - 4.3.1. Generelle krav

Det stilles følgende krav til destillasjonsapparatet som skal brukes:

 - antallet kuplinger må ikke overstige det minste antallet som kreves for at systemet skal være tett,
 - bruk av en innretning beregnet på å hindre medriving (dampen river kokende væske med seg) og for å jevne ut destillasjonshastigheten for alkoholrik damp,
 - hurtig og fullstendig kondensering av alkoholholdig damp,
 - de første destillasjonsfraksjonene skal samles opp i et vandig miljø.

Varmekilden skal brukes med en hensiktsmessig varmfordeler for å hindre pyrogene reaksjoner i tørrstoffene.
 - 4.3.2. Figur 1 viser et eksempel på et egnet destillasjonsapparat, som består av følgende deler:
 - rundbunnet kolbe, 1 liter, med standardtilpasning,
 - destillasjonskolonne med en høyde på minst 20 cm (f.eks. en Vigreuxkolonne),
 - vinkelkopling med et ca 10 cm langt West-kjøleapparat med rette kanter, festet vertikalt,
 - kjølespiral, 40 cm lang,
 - smal rørdel som leder destillatet til bunnen av en målekolbe som inneholder en liten mengde vann.

Merknad: Apparatet som beskrives ovenfor er beregnet for prøver på minst 200 ml. Mindre prøver kan imidlertid også destilleres dersom det brukes en mindre destillasjonskolbe, forutsatt at det benyttes en dråpefanger eller annen innretning for å hindre medriving.
5. **Oppbevaring av prøver**

Prøvene oppbevares ved romtemperatur før analysen.
6. **Framgangsmåte**

Innledende merknad:

Destillasjon kan også gjøres etter framgangsmåten kunngjort av IUPAC (1968).

 - 6.1. Kontroll av destillasjonsapparatet:

Apparatet skal oppfylle følgende krav:

Destillasjon av 200 ml av en løsning av vann og alkohol med kjent konsentrasjon på ca 50 % vol skal ikke føre til tap av alkohol på mer enn 0,1 % vol.

- 6.2. Alkoholsterke drikker med en alkoholstyrke på under 50 % vol.
- Mål opp 200 ml av den alkoholsterke drikken i en målekolbe.
- Noter væskens temperatur, eller hold den ved standardtemperaturen (20 °C).
- Hell prøven over i destillasjonsapparatets rundbunnede kolbe, og skylle målekolben tre ganger med ca 20 ml destillert vann. Hell skyllevannet over i destillasjonskolben.
- Merknad: Denne fortynningen med 60 ml er tilstrekkelig for alkoholsterke drikker med mindre enn 250 g tørrestrakt per liter. For å unngå pyrolyse skal i andre tilfeller mengden skyllevann være minst 70 ml ved en tørrestraktkonsentrasjon på 300 g/l, 85 ml ved 400 g/l og 100 ml ved 500 g/l (enkelte fruktlikører eller kremlikører av frukt). Disse mengdene justeres proporsjonalt ved andre prøvemengder.
- Tilsett noen koksteiner (3.1) (og antiskum for kremlikører).
- Hell 20 ml destillert vann i den opprinnelige 200 ml målekolben, som skal brukes til å samle opp destillatet. Plasser kolben i et kaldt vannbad (4.1) (10 til 15 °C for alkoholsterke drikker med anissmak).
- Unngå meddriving og forkulling under destillasjonen ved å riste kolben av og til helt til destillatet er noen få millimeter under målestreken på målekolben.
- Vent til temperaturen i destillatet har sunket til innenfor $\pm 0,5$ °C av væskens utgangstemperatur, fyll på til streken med destillert vann og bland godt.
- Destillatet brukes til bestemmelse av alkoholstyrken i volumprosent (tillegg II).
- 6.3. Alkoholsterke drikker med en alkoholstyrke på over 50 % vol.
- Mål opp 100 ml av den alkoholsterke drikken i en 100 ml målekolbe og hell væsken over i destillasjonsapparatets rundbunnede kolbe.
- Skyll målekolben flere ganger med destillert vann og hell skyllevannet over i destillasjonskolben. Bruk nok vann til at flasken totalt inneholder ca 230 ml væske.
- Hell 20 ml destillert vann i en 200 ml målekolbe, som skal brukes til å samle opp destillatet. Plasser kolben i et kaldt vannbad (4.1) (10 til 15 °C for alkoholsterke drikker med anissmak).
- Rist kolben av og til under destillasjonen helt til destillatet er noen få millimeter under målestreken på målekolben (200 ml).
- Vent til temperaturen i destillatet har sunket til innenfor $\pm 0,5$ °C av væskens utgangstemperatur, fyll på til streken med destillert vann og bland godt.
- Destillatet brukes til bestemmelse av alkoholstyrken i volumprosent (tillegg II).
- Merk: Alkoholstyrken i volumprosent av den alkoholsterke drikken er dobbelt så høy som alkoholstyrken i destillatet.

TILLEGG II: MÅLING AV DESTILLATETS DENSITET

METODE A: BESTEMMELSE AV FAKTISK ALKOHOLSTYRKE I VOLUMPROSENT AV ALKOHOLSTERKE DRIKKER VED PYKNOMETRI

- A.1. **Prinsipp**
Alkoholstyrken i volumprosent bestemmes ved måling av destillatets densitet ved pyknometri.
- A.2. **Reagenser og materialer**
Under analysen skal det, med mindre annet er angitt, bare brukes reagenser som er av anerkjent analysekvalitet og vann minst av klasse 3 etter definisjonen i ISO-standard 3696:1987.
- A.2.1. Natriumkloridløsning (2 % m/v)
For å framstille 1 liter, veies 20 g natriumklorid opp og løses i vann til et sluttvolum på 1 liter.
- A.3. **Utstyr**
Vanlig laboratorieutstyr, og særlig følgende:
- A.3.1. Analysevekt med en følsomhet på 0,1 mg.
- A.3.2. Slipt termometer, gradert i tiendels grader mellom 10 og 30 °C. Termometeret skal være sertifisert eller kontrolleres mot et godkjent termometer.
- A.3.3. Pyknometer av pyrex-glass på ca 100 ml med et avtakbart slipt termometer (A.3.2). Pyknometeret har et siderør med lengde 25 mm og innvendig diameter høyst 1 mm, som ender i et slipt, konisk ledd. Andre pyknometre som er beskrevet i ISO-standard 3507, f.eks. 50 ml, kan brukes dersom det er hensiktsmessig.
- A.3.4. Tareringsflaske med samme utvendige volum (avvik høyst 1 ml) som pyknometeret og med en masse som er lik massen av pyknometeret fylt med en væske med densitet 1,01 (natriumkloridløsning A.2.1).
- A.3.5. Varmeisolert kappe som passer nøyaktig til pyknometeret.
Merknad 1: For bestemmelse av alkoholsterke drikkers densitet i vakuum, kreves det bruk av en toskålsvekt, et pyknometer og en tareringsflaske med samme utvendige volum for å utligne luftens oppdrift til enhver tid. Denne enkle teknikken kan også benyttes med en énskålsvekt, forutsatt at tareringsflasken veies på nytt for å registrere endringer i luftens oppdrift over tid.
- A.4. **Framgangsmåte**
Innledende merknader:
Nedenfor følger en beskrivelse av framgangsmåten ved bruk av et 100 ml pyknometer til bestemmelse av alkoholstyrken, ettersom dette gir den beste nøyaktigheten. Det er imidlertid også mulig å bruke et mindre pyknometer, f.eks. et på 50 ml.
- A.4.1. Kalibrering av pyknometeret
Pyknometeret kalibreres ved bestemmelse av følgende parametre
- det tomme pyknometerets tara,
 - pyknometerets volum ved 20 °C,
 - massen av pyknometeret fylt med vann ved 20 °C.
- A.4.1.1. Kalibrering med en énskålsvekt:
Bestem:
- massen av et tørt og rent pyknometer (P),
 - massen av pyknometeret fylt med vann ved t °C (P1),
 - massen av tareringsflasken (T0).
- A.4.1.1.1. Vei det rene, tørre pyknometeret (P).

- A.4.1.1.2. Fyll pyknometeret omhyggelig med destillert vann ved omgivelsestemperatur og sett på plass termometeret.

Tørk nøye av pyknometeret og plasser det i den varmeisolerte kappen. Innholdet blandes ved å snu beholderen helt til en konstant temperatur kan avleses på termometeret.

Pyknometeret justeres til nøyaktig samme nivå som siderørets øvre kant. Les nøye av temperaturen t °C, og korreger om nødvendig for eventuelle unøyaktigheter i temperaturskalaen.

Vei pyknometeret fylt med vann (P_1).

- A.4.1.1.3. Vei tareringsflasken (T_0).

- A.4.1.1.4. Beregning

— Tara av tomt pyknometer = $P - m$

der m er volumet av luften inne i pyknometeret,

$$m = 0,0012 \times (P_1 - P)$$

Merknad 2: 0,0012 er densiteten av tørr luft ved 20 °C og et trykk på 760 mm Hg

— Volum av pyknometeret ved 20 °C:

$$V_{20\text{ °C}} = [P_1 - (P - m)] \times F_{t,1}$$

der F_t er faktoren for temperaturen t °C hentet fra tabell I i kapittel 1 «Tetthet og relativ tetthet» i vedlegget til forordning (EØF) nr. 2676/90 (s. 10).

$V_{20\text{ °C}}$ skal være kjent med en nøyaktighet på 0,001 ml.

— Massen av vannet i pyknometeret ved 20 °C:

$$M_{20\text{ °C}} = V_{20\text{ °C}} \times 0,998203$$

der 0,998203 er vannets densitet ved 20 °C.

Merknad 3: Om nødvendig kan verdien 0,99715 for densiteten i luft benyttes, og alkoholstyrken beregnes med henvisning til den tilsvarende densiteten i luft som kan leses ut av tabellene til HM Customs and Excise.

- A.4.1.2. Kalibrering med en toskålsvekt:

- A.4.1.2.1. Plasser tareringsflasken i vektens venstre skål og det rene og tørre pyknometeret med oppsamlingsproppen i høyre skål. Bring skålene i likevekt ved å legge på vektlodd på pyknometersiden: p gram.

- A.4.1.2.2. Fyll pyknometeret forsiktig med destillert vann ved omgivelsestemperatur og sett på plass termometeret. Tørk nøye av pyknometeret og plasser det i en varmeisolert kappe. Innholdet blandes ved å snu beholderen helt til en konstant temperatur kan avleses på termometeret.

Nivået justeres til nøyaktig samme nivå som siderørets øvre kant. Rengjør siderøret, sett på plass oppsamlingsproppen, les nøye av temperaturen t °C, og korreger om nødvendig for eventuelle unøyaktigheter i temperaturskalaen.

Vei pyknometeret fylt med vann; p' er massen i gram som er nødvendig for å oppnå likevekt.

- A.4.1.2.3. Beregning

— Tara av tomt pyknometer = $P + m$

der m er volumet av luft i pyknometeret.

$$m = 0,0012 \times (p - p')$$

— Volum av pyknometeret ved 20 °C:

$$V_{20\text{ °C}} = (p + m - p') \times F_{t,1}$$

der F_t er faktoren for temperaturen t °C hentet fra tabell I i kapittel 1 «Tetthet og relativ tetthet» i vedlegget til forordning (EØF) nr. 2676/90 (s. 10).

$V_{20\text{ °C}}$ skal være kjent med en nøyaktighet på 0,001 ml.

— Massen av vann i pyknometeret ved 20 °C:

$$M_{20\text{ °C}} = V_{20\text{ °C}} \times 0,998203$$

der 0,998203 er tettheten av vann ved 20 °C.

- A.4.2. Bestemmelse av alkoholstyrken i prøven
- A.4.2.1. Med en ênskålsvekt
- A.4.2.1.1. Vei tareringsflasken (massen er T1).
- A.4.2.1.2. Vei pyknometeret med det framstilte destillatet (se tillegg I); massen ved t °C er P2.
- A.4.2.1.3. Beregning
- $dT = T1 - T0$
 - Massen av tomt pyknometer på måletidspunktet
= $P - m + dT$
 - Massen av væsken i pyknometeret ved t °C
= $P2 - (P - m + dT)$
 - Densitet ved t °C i g/ml
 - $P_{t\text{ }^{\circ}\text{C}} = [P2 - (P - m + dT)]/V_{20\text{ }^{\circ}\text{C}}$
 - Uttrykk densiteten ved t °C i kilogram per m³ ved å multiplisere $\rho_{t\text{ }^{\circ}\text{C}}$ med 1000, og denne verdien betegnes som ρ_t .
 - Omregn ρ_t til ρ_{20} ved hjelp av densitetstabellen ρ_T for blandinger av alkohol og vann (tabell II i tillegg II til OIVs håndbok for analysemetoder (1994), s. 17-29).
 - Let på den horisontale raden i tabellen som tilsvarer temperaturen T i hele grader og som befinner seg rett under t °C, dvs. den laveste densitet som er høyere enn ρ_t . Bruk tabelldifferansen som angis under denne densiteten til å beregne densiteten ρ_1 i den alkoholsterke drikken ved temperaturen T i hele grader.
 - På linjen med temperatur i hele tall beregnes differansen mellom densiteten ρ' i tabellen rett over ρ_t og den beregnede densiteten ρ_t . Denne differansen divideres med tabelldifferansen til høyre for densiteten ρ' . Kvotienten utgjør desimaldelen av alkoholstyrken mens heltallet står øverst i kolonnen der densiteten ρ' står (Dt, alkoholstyrken).
- Merknad 4: Alternativt kan pyknometeret stå i et vannbad ved 20 °C ($\pm 0,2$ °C) når det fylles opp til merket.
- A.4.2.1.4. Resultat
- Beregnet ved hjelp av densiteten r_{20} den faktiske alkoholstyrken ut fra tabellene som angis nedenfor:
- Tabellen som angir verdien av alkoholstyrken i volumprosent (% vol) ved 20 °C som en funksjon av densiteten til blandinger av alkohol og vann ved 20 °C, er den internasjonale tabellen som ble vedtatt av Den internasjonale organisasjon for legal metrologi i rekommendasjon nr. 22.
- A.4.2.2. Med en toskålsvekt:
- A.4.2.2.1. Vei pyknometeret med det framstilte destillatet (se del I); massen ved t °C er P''.
- A.4.2.2.2. Beregning
- Massen av væsken i pyknometeret ved t °C
= $P + m - p''$
 - Densitet ved t °C i g/ml
 - $P_{t\text{ }^{\circ}\text{C}} = (p + m - p'')/V_{20\text{ }^{\circ}\text{C}}$
 - Uttrykk densiteten ved t °C i kilogram per m³, og foreta samme temperaturkorrigering for å beregne alkoholstyrken ved 20 °C ved å følge angivelsene for bruk av ênskålsvekten.
- A.5. **Metodens robusthet (presisjon)**
- A.5.1. Statistiske resultater av analyser foretatt ved flere laboratorier
- Følgende opplysninger er hentet fra en internasjonal metodeytelsesundersøkelse som ble foretatt etter internasjonalt anerkjente framgangsmåter [1] [2].

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	20
Antall prøver	6

Prøver	A	B	C	D	E	F
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	19	20	17	19	19	17
Antall laboratorier med avvikende verdier	1	—	2	1	1	3
Antall aksepterte resultater	38	40	34	38	38	34
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) i % vol	23,77	40,04	40,29	39,20	42,24	57,03
	26,51(*)			42,93(*)	45,73(*)	63,03(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) % vol	0,106	0,176	0,072	0,103	0,171	0,190
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD _r) (%)	0,42	0,44	0,18	0,25	0,39	0,32
Repeterbarhetsgrense (r) i % vol	0,30	0,49	0,20	0,29	0,48	0,53
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) % vol	0,131	0,236	0,154	0,233	0,238	0,322
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD _R) (%)	0,52	0,59	0,38	0,57	0,54	0,53
Reproduserbarhetsgrense (R) i % vol	0,37	0,66	0,43	0,65	0,67	0,90

Prøvetyper:

- A Fruktlikør: to nivåer(*)
- B Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
- C Whisky: blind dobbeltbestemmelse.
- D Grappa: to nivåer(*)
- E Akevitt: to nivåer(*)
- F Rom: to nivåer(*)

METODE B: BESTEMMELSE AV FAKTISK ALKOHOLSTYRKE I VOLUMPROSENT AV ALKOHOLSTERKE DRIKKER VED ELEKTRONISK DENSIMETRI (BASERT PÅ MÅLING AV SVINGNINGSFREKVENSEN TIL EN PRØVE I EN OSCILLASJONSCELLE)

B.1. Prinsipp

Væskens densitet bestemmes ved elektronisk måling av svingningene i et vibrerende U-formet rør. Ved målingen blir prøven tilført et oscillasjonssystem hvis svingningsfrekvens derved endres av den tilførte massen.

B.2. Reagenser og materialer

Under analysen skal det, med mindre annet er angitt, bare brukes reagenser som er av anerkjent analysekvalitet og vann av minst klasse 3 etter definisjonen i ISO-standard 3696:1987.

B.2.1. Aceton (CAS 666-52-4) eller absolutt alkohol

B.2.2. Tørr luft.

B.3. Utstyr

Vanlig laboratorieutstyr, og særlig følgende:

B.3.1. Densimeter med digital visning

Elektroniske densimetre som brukes for slike målinger skal kunne angi densiteten i g/ml med fem desimaler.

Merknad 1: Densimeteret skal plasseres på et helt stabilt underlag som er isolert fra alle vibrasjoner.

B.3.2. Temperaturregulering

Densimetermålingene er bare gyldige dersom målecellen er tilkopledd en innebygd temperaturregulator som tillater en temperaturstabilitet på $\pm 0,02$ °C eller bedre.

Merknad 2: Det er svært viktig at temperaturen i målecellen stilles inn nøyaktig og overvåkes nøye, da en feil på 0,1 °C kan føre til densitetsvariasjoner i størrelsesorden 0,1 kg/m³.

B.3.3. Prøveinjeksjonssprøyter eller automatisk prøveveksler.

B.4. Framgangsmåte**B.4.1. Kalibrering av densimeteret**

Apparatet skal kalibreres i henhold til produsentens anvisning når det tas i bruk første gang. Det skal kalibreres på nytt med jevne mellomrom og kontrolleres mot en sertifisert referansestandard eller en laboratorieintern referanseløsning som er basert på en sertifisert referansestandard.

B.4.2. Bestemmelse av prøvens densitet**B.4.2.1. Om nødvendig kan cellen før målingen rengjøres med aceton eller absolutt alkohol og tørkes med tørr luft. Skyll cellen med prøven.**

B.4.2.2. Prøven sprøytes inn i cellen (med en injeksjonssprøyte eller automatisk prøveveksler) slik at cellen fylles helt. Under fyllingen er det viktig å passe på at det ikke dannes luftbobler. Prøven skal være homogen og må ikke inneholde noen faste partikler. Før prøven analyseres skal derfor eventuelle svevestoffer fjernes ved filtrering.

B.4.2.3. Når avlesningen er stabil, noteres densiteten r_{20} eller alkoholstyrken som densimeteret viser.

B.4.3. Resultat

Når densiteten r_{20} brukes, beregnes den faktiske alkoholstyrken ut fra tabellene nedenfor.

Tabellen som angir verdien av alkoholstyrken i volumprosent (% vol) ved 20 °C som en funksjon av densiteten til blandinger av alkohol og vann ved 20 °C, er den internasjonale tabellen som ble vedtatt av Den internasjonale organisasjon for legal metrologi i rekommendasjon nr. 22.

B.5. Metodens robusthet (presisjon)**B.5.1. Statistiske resultater av analyser foretatt ved flere laboratorier**

Følgende opplysninger er hentet fra en internasjonal metodeytelsesundersøkelse som ble foretatt etter internasjonalt anerkjente framgangsmåter [1] [2].

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	16
Antall prøver	6

Prøver	A	B	C	D	E	F
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	11	13	15	16	14	13
Antall laboratorier med avvikende verdier	2	3	1	—	1	2
Antall aksepterte resultater	22	26	30	32	28	26
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) i % vol	23,81	40,12	40,35	39,27	42,39	56,99
	26,52(*)			43,10(*)	45,91(*)	63,31(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) % vol	0,044	0,046	0,027	0,079	0,172	0,144
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	0,17	0,12	0,07	0,19	0,39	0,24
Repeterbarhetsgrense (r) i % vol	0,12	0,13	0,08	0,22	0,48	0,40
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) % vol	0,054	0,069	0,083	0,141	0,179	0,205
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	0,21	0,17	0,21	0,34	0,45	0,34
Reproducerbarhetsgrense (R) i % vol	0,15	0,19	0,23	0,40	0,55	0,58

Prøvetyper:

- A Fruktlikør: to nivåer(*)
- B Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
- C Whisky: blind dobbeltbestemmelse.
- D Grappa: to nivåer(*)
- E Akevitt: to nivåer(*)
- F Rom: to nivåer(*)

METODE C: BESTEMMELSE AV FAKTISK ALKOHOLSTYRKE I VOLUMPROSENT AV ALKOHOLSTERKE DRIKKER VED DENSIMETRI VED HJELP AV EN HYDROSTATISK VEKT**C.1. Prinsipp**

Alkoholstyrken i alkoholsterke drikker kan måles ved densimetri ved hjelp av en hydrostatisk vekt, som bygger på Arkimedes' prinsipp om at et legeme som senkes i en væske, får en oppdrift lik vekten av den fortrenge væsken.

C.2. Reagenser og materialer

Under analysen skal det, med mindre annet er angitt, bare brukes reagenser som er av anerkjent analysekvalitet og vann av minst klasse 3 etter definisjonen i ISO-standard 3696:1987.

C.2.1. Løsning til rengjøring av flottøren (natriumhydroksid 30 % m/v)

For å framstille 100 ml veies 30 g natriumhydroksid opp og fortynnes opp til merket med 96 % etanol (volumprosent).

C.3. Utstyr

Vanlig laboratorieutstyr, og særlig følgende:

C.3.1. Hydrostatisk enskålsvekt med en følsomhet på 1 mg.**C.3.2. Flottør med et volum på minst 20 ml som er spesielt tilpasset til vekten, og som er hengt opp i en tråd med en diameter på høyst 0,1 mm.****C.3.3. Målesylinder med nivåmerke. Hele flottøren må kunne rommes i den del av sylindere som er under målestreken, slik at bare festetråden går gjennom overflaten av den væske som skal måles. Målesylindere innvendige diameter må være minst 6 mm større enn flottørens diameter.****C.3.4. Termometer (eller målesonde for temperaturmåling) gradert i hele grader og tidels grader fra 10 til 40 °C og kalibrert til 0,05 °C.****C.3.5. Lodder som er kalibrert av et anerkjent sertifiseringsorgan.**

Merknad 1: Det kan også brukes en toskålsvekt; prinsippet for dette er beskrevet i kapittel 1 «Tetthet og relativ tetthet» i vedlegget til forordning (EØF) nr. 2676/90 (s. 7).

C.4. Framgangsmåte

Flottøren og målesylindere skal rengjøres mellom hver måling med destillert vann, tørkes med mykt fnuggfritt laboratoriepapir og skylles med den løsningen hvis densitet skal bestemmes. Målingene må foretas så snart apparatet er stabilt, for å begrense fordampingstap av alkohol mest mulig.

C.4.1. Kalibrering av vekten

Selv om de fleste vekter har et innebygd kalibreringssystem, skal den hydrostatiske vekten også kunne kalibreres med lodder som er kalibrert av et offisielt sertifiseringsorgan.

C.4.2. Kalibrering av flottøren**C.4.2.1. Fyll målesylindere til merket med dobbeltdestillert vann (eller vann med tilsvarende renhet, f.eks. mikrofiltrert vann med en konduktivitet på 18,2 MΩ/cm) med en temperatur på mellom 15 og 25 °C, men helst ved 20 °C.****C.4.2.2. Senk flottøren og termometeret i væsken og rør om, les av væskens densitet på apparatet og korreger om nødvendig avlesningen slik at den tilsvarer densiteten av vann ved måletemperaturen.****C.4.3. Kontroll med en løsning av alkohol og vann****C.4.3.1. Fyll målesylindere til merket med en blanding av alkohol og vann med kjent alkoholstyrke og en temperatur på mellom 15 og 25 °C, men helst på 20 °C.****C.4.3.2. Senk flottøren og termometeret i væsken og rør om, les av væskens densitet (eller alkoholstyrken dersom det er mulig) på apparatet. Alkoholstyrken som bestemmes på denne måten, skal være den samme som den tidligere bestemte alkoholstyrken.**

Merknad 2: Denne løsningen med kjent alkoholstyrke kan også brukes til kalibrering av flottøren i stedet for dobbeltdestillert vann.

- C.4.4. Måling av destillatets densitet (eller av alkoholstyrken dersom apparatet tillater det)
- C.4.4.1. Fyll målesylindren opp til merket med prøven.
- C.4.4.2. Senk flottøren og termometeret i væsken og rør om. Les av væskens densitet (eller alkoholstyrken dersom det er mulig) på apparatet. Noter temperaturen dersom densiteten måles ved t °C (ρ_t).
- C.4.4.3. Regn ρ_t om til 20 ved hjelp av densitetstabellen ρ_T for blandinger av alkohol og vann (tabell II i vedlegg II til OIVs håndbok for analysemetoder (1994), s. 17-29).
- C.4.5. Rengjøring av flottør og målesylinder
- C.4.5.1. Senk flottøren i rengjøringsløsningen i målesylindren.
- C.4.5.2. Flottøren skal ligge i væsken i en time, og roteres med jevne mellomrom.
- C.4.5.3. Skyll med rikelige mengder springvann, og deretter med destillert vann.
- C.4.5.4. Tørk med mykt fnuggfritt laboratoriepapir.
- Foreta denne prosedyren når flottøren brukes første gang, og deretter jevnlig ved behov.
- C.4.6. Resultat

Ut fra densiteten ρ_{20} beregnes den faktiske alkoholstyrken ut fra tabellene som angis nedenfor:

Tabellen som angir verdien av alkoholstyrken i volumprosent (% vol) ved 20 °C som en funksjon av densiteten til blandinger av alkohol og vann ved 20 °C, er den internasjonale tabellen som ble vedtatt av Den internasjonale organisasjon for legal metrologi i rekommendasjon nr. 22.

C.5. Metodens robusthet (presisjon)

- C.5.1. Statistiske resultater av analyser foretatt ved flere laboratorier

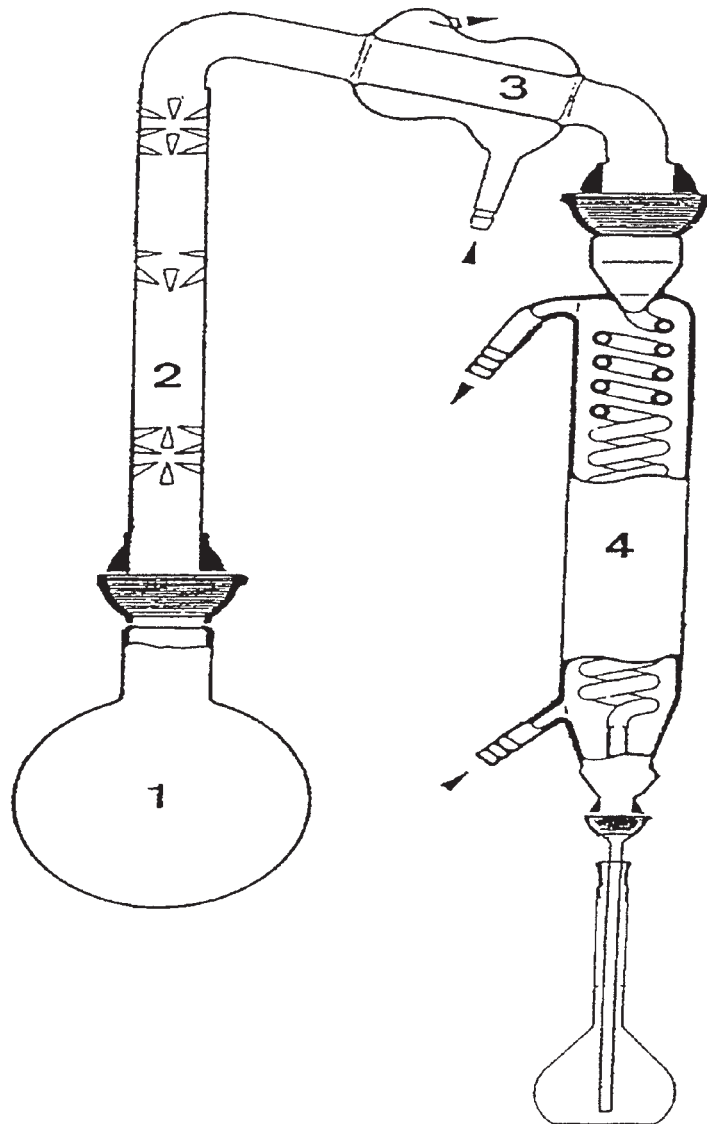
Følgende opplysninger er hentet fra en internasjonal metodeytelsesundersøkelse som ble foretatt etter internasjonalt anerkjente framgangsmåter [1] [2].

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	12
Antall prøver	6

Prøver	A	B	C	D	E	F
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	12	10	11	12	11	9
Antall laboratorier med avvikende verdier	—	2	1	—	1	2
Antall aksepterte resultater	24	20	22	24	22	18
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) i % vol	23,80	40,09	40,29	39,26	42,38	57,16
	26,51(*)			43,09(*)	45,89(*)	63,44(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) % vol	0,048	0,065	0,042	0,099	0,094	0,106
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	0,19	0,16	0,10	0,24	0,21	0,18
Repeterbarhetsgrense (r) i % vol	0,13	0,18	0,12	0,28	0,26	0,30
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) % vol	0,060	0,076	0,073	0,118	0,103	0,125
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	0,24	0,19	0,18	0,29	0,23	0,21
Reproducerbarhetsgrense (R) i % vol	0,17	0,21	0,20	0,33	0,29	0,35

Prøvetyper:

- A Fruktlikør: to nivåer(*).
 B Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
 C Whisky: blind dobbeltbestemmelse.
 D Grappa: to nivåer(*).
 E Akevitt: to nivåer(*).
 F Rom: to nivåer(*).

Figur 1. Destillasjonsapparat for måling av faktisk alkoholstyrke i volumprosent av alkoholsterke drikker

1. Rundbunnet kolbe, 1 liter, med standardtilpasning.
2. Destillasjonskolonne, 20 cm, Vigreux-type.
3. West-kjøleapparat, 10 cm, med rette kanter.
4. Kjølespiral, 40 cm.

II. BESTEMMELSE AV SAMLET TØRREKSTRAKTINNHOOLD VED GRAVIMETRI**1. Virkeområde**

I henhold til forordning (EØF) nr. 1576/89 brukes denne metoden bare for akevitt med et tørrekstraktinnhold på høyst 15 g/l.

2. Referanse til standarder

ISO 3696:1987: Vann til analytisk laboratoriebruk — spesifikasjon og analysemetoder.

3. Definisjon

Samlet tørrekstraktinnhold eller samlet tørrstoffinnhold omfatter alle stoffer som ikke er flyktige under gitte fysiske vilkår.

4. Prinsipp

Veiing av rester etter fordampning av den alkoholsterke drikken på et kokende vannbad og tørking i en tørkeovn.

5. Utstyr

5.1. Flatbunnet rund inndampingsskål, 55 mm i diameter.

5.2. Kokende vannbad.

5.3. Pipette, 25 ml, klasse A.

5.4. Tørkeovn.

5.5. Eksikkator.

5.6. Analysevekt med en følsomhet på 0,1 mg.

6. Prøvetaking og prøver

Prøver oppbevares ved romtemperatur før analysen.

7. Framgangsmåte

7.1. Overfør med pipette 25 ml av den alkoholsterke drikken med et tørrstoffinnhold på mindre enn 15 g/l til en flatbunnet rund inndampingsskål med en diameter på 55 mm og kjent vekt. I den første timen av fordampingen plasseres inndampingsskålen på lokket av et kokende vannbad slik at væsken ikke koker, ettersom dette kan føre til tap ved spruting. La stå ytterligere en time i direkte kontakt med dampen fra det kokende vannbadet.

7.2. Avslutt tørkingen ved å la inndampingsskålen stå to timer i tørkeovnen ved $105\text{ °C} \pm 3\text{ °C}$. Inndampingsskålen avkjøles i eksikkatoren og veies med innhold.

8. Beregning

Tørrekstraktinnholdet i den alkoholsterke drikken tilsvarer massen av restene i inndampingsskålen multiplisert med 40, og skal uttrykkes i g/l med en desimal.

9. Metodens robusthet (presisjon)

9.1. Statistiske resultater av analyser foretatt ved flere laboratorier

Følgende opplysninger er hentet fra en internasjonal metodeytelsesundersøkelse som ble foretatt etter internasjonalt anerkjente framgangsmåter [1] [2].

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	10
Antall prøver	4

Prøver	A	B	C	D
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	9	9	8	9
Antall laboratorier med avvikende verdier	1	1	2	—
Antall aksepterte resultater	18	18	16	18
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) i g/l	9,0	9,1	10,0	11,8
		7,8	9,4	11,1
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) i g/l	0,075	0,441	0,028	0,123
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	0,8	5,2	0,3	1,1
Repeterbarhetsgrense (r) i g/l	0,2	1,2	0,1	0,3
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) i g/l	0,148	0,451	0,058	0,210
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	1,6	5,3	0,6	1,8
Reproducerbarhetsgrense (R) i g/l	0,4	1,3	0,2	0,6

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
- B Rom: to nivåer.
- C Grappa: to nivåer.
- D Akevitt: to nivåer.

III. BESTEMMELSE AV FLYKTIGE STOFFER OG METANOL I ALKOHOLSTERKE DRIKKER

III.1.GENERELLE MERKNADER

1. **Definisjoner**

I forordning (EØF) nr. 1576/89 er det fastsatt minimumsnivåer for andre flyktige forbindelser enn etanol og metanol i en rekke alkoholsterke drikker (rom, vinbasert brennevin, fruktbrennevin osv). For disse drikkene, men ikke for andre typer, anses disse nivåene vanligvis å tilsvare summen av konsentrasjonene av følgende:

- 1) flyktige syrer uttrykt som eddiksyre,
- 2) aldehyder uttrykt som etanal i form av summen av etanal (acetaldehyd) og etanalfraksjonen som finnes i 1,1-dietoksyetan (acetal),
- 3) følgende høyere alkoholer: 1-propanol, 1-butanol, 2-butanol, 2-metyl-1-propanol, bestemt hver for seg, samt 2-metyl-1-butanol og 3-metyl-1-butanol bestemt sammen eller hver for seg,
- 4) etylacetat.

Følgende er konvensjonelle metoder for bestemmelse av flyktige forbindelser:

- bestemmelse av innholdet av flyktige syrer brukes for flyktige syrer,
- aldehyder (etanal og acetal), etylacetat og alkoholer ved gasskromatografi (GC).

2. **Gasskromatografisk analyse av flyktige forbindelser**

Gasskromatografisk analyse av andre flyktige forbindelser enn dem som er angitt ovenfor, kan vise seg å være spesielt interessant som en metode til å bestemme både opprinnelsen til de råvarene som er benyttet til destillasjonen, og de faktiske vilkår for destillasjonen.

Enkelte alkoholsterke drikker inneholder andre flyktige bestanddeler, f.eks. aromatiske forbindelser, som er karakteristiske for de råvarer som er benyttet til framstilling av alkoholen, den alkoholsterke drikkens aroma, og for den spesielle måten den alkoholsterke drikken er framstilt på. Disse forbindelsene er av stor betydning for vurderingen av kravene etter forordning (EØF) nr. 1576/89.

III.2. GASSKROMATOGRFISK BESTEMMELSE AV FLYKTIGE LUKTFORBINDELSER: ALDEHYDER, HØYERE ALKOHOLER, ETYLACETAT OG METANOL

1. **Virkeområde**

Denne metoden er egnet til bestemmelse av 1,1-dietoksyetan (acetal), 2-metyl-1-butanol (amylalkohol) og 3-metyl-1-butanol (isoamylalkohol), metanol (metylalkohol), etyletanoat (etylacetat), 1-butanol (n-butanol), 2-butanol (sec-butanol), 2-metyl-1-propanol (isobutylalkohol), 1-propanol (n-propanol) og etanal (acetaldehyd) i alkoholsterke drikker ved gasskromatografi. Ved bestemmelsen benyttes en intern standard, f.eks. 3-pentanol. Konsentrasjonene av analytter uttrykkes i gram per 100 liter absolutt alkohol; produktets alkoholstyrke skal bestemmes før analysen starter. De alkoholsterke drikkene som kan analyseres med denne metoden er blant annet whisky, brandy, rom, vinbasert brennevin, fruktbrennevin og brennevin av pressrester av druer.

2. **Henvisning til standarder**

ISO 3696:1987: Vann til analytisk laboratoriebruk — spesifikasjon og analysemetoder.

3. **Definisjoner**

Luktforbindelser er flyktige stoffer som dannes samtidig med etanol under gjæring, destillasjon og modning av alkoholsterke drikker.

4. **Prinsipp**

Luktforbindelser i alkoholsterke drikker bestemmes ved direkte innsprøyting av den alkoholsterke drikken, i fortynnet eller uforynnet form, i et gasskromatografisk system (GC-system). Før innsprøytingen tilsettes den alkoholsterke drikken en passende intern standard. Luktforbindelsene i prøven separeres ved temperaturprogrammering på en passende kolonne, og de påvises ved hjelp av en flammeionisasjonsdetektor (FID). Konsentrasjonen av hver luktforbindelse bestemmes ut fra den interne standarden ved hjelp av responsfaktorer, som fastslås under kalibreringen ved samme kromatograferingsvilkår som ved analysen av den alkoholsterke drikken.

5. Reagenser og materialer

Dersom ikke noe annet er angitt skal det bare brukes reagenser med en renhet på minst 97 % med medfølgende renhetsbevis, som er innkjøpt hos en ISO-godkjent leverandør og som ikke inneholder andre luftforbindelser ved analysefortynningen (dette kan bekreftes ved innsprøyting av standarder for de enkelte luftforbindelsene ved analysefortynningen under kromatograferingsvilkår som i 6.4) og bare vann av minst klasse 3 som definert i ISO-standard 3696. Acetal og acetaldehyd skal oppbevares mørkt ved $< 5^{\circ}\text{C}$. Andre reagenser kan oppbevares ved romtemperatur.

- 5.1. Absolutt etanol (CAS 64-17-5).
- 5.2. Metanol (CAS 67-56-1).
- 5.3. 1-propanol (CAS 71-23-8).
- 5.4. 2-metyl-1-propanol (CAS 78-33-1).
- 5.5. Aksepterte interne standarder: 3-pentanol (CAS 584-02-1), 1-pentanol (CAS 71-41-0), 4-metyl-1-pentanol (CAS 626-89-1) eller metylnonanoat (CAS 1731-84-6).
- 5.6. 2-metyl-1-butanol (CAS 137-32-6).
- 5.7. 3-metyl-1-butanol (CAS 123-51-3).
- 5.8. Etylacetat (CAS 141-78-6).
- 5.9. 1-butanol (CAS 71-36-3).
- 5.10. 2-butanol (CAS 78-92-2).
- 5.11. Acetaldehyd (CAS 75-07-0).
- 5.12. Acetal (CAS 105-57-7).
- 5.13. Etanolløsning, 40 % v/v,
som framstilles ved å helle 400 ml etanol (5.1) i en 1 liter målekolbe, fyll opp til merket med destillert vann og blande.
- 5.14. Framstilling og oppbevaring av standardløsninger (framgangsmåte for validert metode).
Alle standardløsninger skal oppbevares ved $< 5^{\circ}\text{C}$ og nye løsninger skal framstilles hver måned. Massen av bestanddeler og løsninger skal noteres med en nøyaktighet på 0,1 mg.
- 5.14.1. Standardløsning — A

Følgende reagenser overføres med pipette til en målekolbe på 100 ml som inneholder ca 60 ml etanolløsning (5.13) for å minimere fordamping av bestanddeler; fyll opp til merket med etanolløsning (5.13) og bland omhyggelig. Noter vekten av kolben, hver tilsatte bestanddel og innholdets samlede vekt.

Bestanddel	Volum (ml)
Metanol (5.2)	3,0
1-propanol (5.3)	3,0
2-metyl-1-propanol (5.4)	3,0
2-metyl-1-butanol (5.6)	3,0
3-metyl-1-butanol (5.7)	3,0
Etylacetat (5.8)	3,0
1-butanol (5.9)	3,0
2-butanol (5.10)	3,0
Acetaldehyd (5.11)	3,0
Acetal (5.12)	3,0

Merknad 1: Acetal og acetaldehyd bør tilsettes sist for å minimere tap som følge av fordamping.

- 5.14.2. Standardløsning — B
- 3 ml 3-pentanol eller en annen egnet intern standard (5.5) overføres med pipette til en målekolbe på 100 ml som inneholder ca 80 ml etanolløsning (5.13); fyll opp til merket med etanolløsning (5.13) og bland omhyggelig.
- Noter vekten av kolben, 3-pentanol eller annen intern standard som er tilsatt og innholdets samlede vekt.
- 5.14.3. Standardløsning — C
- 1 ml av løsning A (5.14.1) og 1 ml av løsning B (5.14.2) overføres med pipette til en målekolbe på 100 ml som inneholder ca 80 ml etanolløsning (5.13); fyll opp til merket med etanolløsning (5.13) og bland omhyggelig.
- Noter vekten av kolben, hver tilsatte bestanddel og innholdets samlede vekt.
- 5.14.4. Standardløsning — D
- For å bevare kontinuitet i analysene framstilles det en kvalitetskontrollstandard ut fra den tidligere framstilte standard A (5.14.1). 1 ml av løsning A (5.14.1) overføres med pipette til en målekolbe på 100 ml som inneholder ca 80 ml etanolløsning (5.13); fyll opp til merket med etanolløsning (5.13) og bland omhyggelig.
- Noter vekten av kolben, hver tilsatte bestanddel og innholdets samlede vekt.
- 5.14.5. Standardløsning — E
- 10 ml av løsning B (5.14.2) overføres med pipette til en målekolbe på 100 ml som inneholder ca 80 ml etanolløsning (5.13); fyll opp til merket med etanolløsning (5.13) og bland omhyggelig.
- Noter vekten av kolben, hver tilsatte bestanddel og innholdets samlede vekt.
- 5.14.6. Standardløsninger for å kontrollere lineariteten til flammeionisasjonsdetektorens respons
- 0, 0,1, 0,5, 1,0 og 2,0 ml av løsning A (5.14.1) og 1 ml av løsning B (5.14.2) overføres med pipette til hver sin målekolbe på 100 ml som inneholder ca 80 ml etanol (5.13); fyll opp til merket med etanolløsning (5.13) og bland omhyggelig.
- Noter vekten av kolben, hver tilsatte bestanddel og innholdets samlede vekt.
- 5.14.7. Standardløsning for kvalitetskontroll (QC-standard)
- 9 ml av standardløsning D (5.14.4) og 1 ml av standardløsning E (5.14.5) overføres med pipette til en veiebeholder og blandes omhyggelig.
- Noter vekten av kolben, hver tilsatte bestanddel og innholdets samlede vekt.

6. Utstyr

- 6.1. Utstyr til måling av densitet og alkoholstyrke.
- 6.2. Analysevekt som kan angi verdien med fire desimaler.
- 6.3. Temperaturprogrammert gasskromatograf utstyrt med flammeionisasjonsdetektor og integrator eller annet databehandlingssystem til måling av topparealer eller topphøyder.
- 6.4. Gasskromatografikolonne(r) som kan separere analyttene slik at den laveste oppløsningen mellom de enkelte bestanddelene (unntatt 2-metyl-1-butanol og 3-metyl-1-butanol) er minst 1.3.

Merknad 2: Følgende kolonner og kromatograferingsvilkår har vist seg å være hensiktsmessige:

1. En forkolonne med 1 m × 0,32 mm innvendig diameter som er forbundet med en kolonne av typen CP-WAX 57 CB med 50 m × 0,32 mm innvendig diameter og en filmtykkelse på 0,2 µm (stabilisert polyetylen glykol) etterfulgt av en Carbowax 400-kolonne med 50 m × 0,32 mm innvendig diameter og en filmtykkelse på 0,2 µm (kolonnene koples ved hjelp av overgangsstykker).

Bæregass og trykk:	Helium (135 kPa)
Kolonnetemperatur:	35 °C i 17 min., 35 til 70 °C med 12 °C/min., hold ved 70 °C i 25 min.
Injektortemperatur:	150 °C
Detektortemperatur:	250 °C
Injeksjonsvolum:	1 µl, splitt på 20 til 100:1

2. En forkolonne med 1 m × 0,32 mm innvendig diameter som er tilkopleet en kolonne av typen CP-WAX 57 CB med 50 m × 0,32 mm innvendig diameter og en filmtykkelse på 0,2 µm (stabilisert polyetylen glykol). (Forkolonnen tilkoples ved hjelp av et overgangsstykke.)

Bæregass og trykk:	Helium (65 kPa)
Kolonnetemperatur:	35 °C i 10 min., 35 til 110 °C med 5 °C/min., 110 til 190 °C med 30 °C/min., hold ved 190 °C i 2 min.
Injektortemperatur:	260 °C
Detektortemperatur:	300 °C
Injeksjonsvolum:	1 µl, splitt på 55:1

3. En fylt kolonne (5 % CW 20M, Carbox B), 2 m × 2 mm innvendig diameter.

Kolonnetemperatur:	65 °C i 4 min., 65 til 140 °C med 10 °C/min., hold ved 140 °C i 5 min., 140 til 150 °C med 5 °C/min., hold ved 150 °C i 3 min.
Injektortemperatur:	65 °C
Detektortemperatur:	200 °C
Injeksjonsvolum:	1 µl

7. Prøvetaking og prøver

7.1. Laboratorieprøve

Alkoholstyrken i hver prøve måles ved ankomst (6.1).

8. Framgangsmåte (for validert metode)

8.1. Prøvemengde

8.1.1. En forsvarlig forsegleet veiebeholder veies, og vekten noteres.

8.1.2. 9 ml av laboratorieprøven overføres med pipette til beholderen, og vekten noteres ($M_{PRØVE}$).

8.1.3. Tilsett 1 ml av standardløsning E (5.14.5) og noter vekten (M_{IS}).

8.1.4. Rist prøven kraftig (minst 20 vendinger). Prøver oppbevares ved høyst 5 °C før analysen slik at eventuelle tap som følge av fordamping blir så små som mulig.

8.2. Blindforsøk

8.2.1. Bruk en analysevekt som kan angi verdien med fire desimaler (6.2) til å veie en forsvarlig forsegleet veiebeholder, og noter vekten.

8.2.2. 9 ml av etanoløsningen på 400 ml (5.13) overføres med pipette til beholderen, og vekten noteres.

8.2.3. Tilsett 1 ml av standardløsning E (5.14.5) og noter vekten.

8.2.4. Rist prøven kraftig (minst 20 vendinger). Prøver oppbevares ved høyst 5 °C før analysen slik at eventuelle tap som følge av fordamping blir så små som mulig.

8.3. Innledende forsøk

Standardløsning C (5.14.3) injiseres for å kontrollere at alle analyttene separeres med en minste oppløsning på 1,3 (unntatt 2-metyl-1-butanol og 3-metyl-1-butanol).

8.4. Kalibrering

Kalibreringen kontrolleres på følgende måte: Foreta en trippelanalyse av hver av linearitetstandardløsningene (5.14.6) som inneholder intern standard (IS) etter hverandre, for å kontrollere at responsen er lineær. Beregn forholdet R for hver luftforbindelse ut fra integratorens topparealer eller topphøyder etter hver injeksjon, og framstill grafisk R mot konsentrasjonsforholdet C mellom luftforbindelse og intern standard (IS). Resultatet skal bli en rett linje med en korrelasjonsfaktor på minst 0,99.

$$R = \frac{\text{Toppareal eller -høyde for luftforbindelse}}{\text{Toppareal eller -høyde for IS}}$$

$$C = \frac{\text{Konsentrasjon av luftforbindelse } (\mu\text{g/g})}{\text{Konsentrasjon av IS } (\mu\text{g/g})}$$

8.5. Bestemmelse

Standardløsning C (5.14.3) og 2 QC-standardløsninger (5.14.7) sprøytes inn. Deretter innsprøytes de prøvene som skal bestemmes (framstilt som beskrevet i 8.1 og 8.2), ved at det for hver tiende prøve innsettes en QC-standardløsning for å sikre stabile analyseforhold. For hver femte prøve innsprøytes en standardløsning C (5.14.3).

9. Beregning

Et automatisk databehandlingssystem kan brukes forutsatt at dataene kan kontrolleres etter de prinsipper som beskrives nedenfor.

Mål enten topparealer eller topphøyder for luftforbindelser og intern standard.

9.1. Beregning av responsfaktor

Ut fra kromatogrammet for innsprøytingen av standardløsning C (5.14.3) beregnes responsfaktoren for hver luftforbindelse ved hjelp av ligning (1).

$$(1) \text{ Responsfaktor} = \frac{\text{Toppareal eller -høyde for IS}}{\text{Toppareal eller -høyde for luftforbindelse}} \times \frac{\text{Kons. luftforbindelse } (\mu\text{g/g})}{\text{Kons. IS } (\mu\text{g/g})}$$

der:

IS = intern standard

Kons. luftforbindelse = konsentrasjon av luftforbindelse i løsning C (5.14.3)

Kons. IS = konsentrasjon av intern standard i løsning C (5.14.3).

9.1.2. Analyse av prøven

Beregn konsentrasjonen av hver luftforbindelse i prøvene ved hjelp av ligning (2).

(2) Luftforbindelseskonsentrasjon ($\mu\text{g/g}$) =

$$\frac{\text{Toppareal eller -høyde for luftforbindelse}}{\text{Toppareal eller -høyde for IS}} \times \frac{M_{\text{IS}} (\text{g})}{M_{\text{PRØVE}} (\text{g})} \times \text{Kons. IS } (\mu\text{g/g}) \times \text{RF}$$

der:

$M_{\text{PRØVE}}$ = massen av prøven (8.1.2)

M_{IS} = massen av den interne standard (8.1.3)

Kons. IS = konsentrasjon av intern standard i løsning E (5.14.5)

RF = responsfaktoren beregnet ved hjelp av ligning (1).

9.1.3. Analyse av standardløsning for kvalitetskontroll

Beregn gjenfinningsprosenten av målverdien for hver luftforbindelse i kvalitetskontrollstandardene (5.14.7) ved hjelp av ligning (3) nedenfor:

$$(3) \% \text{ gjenfinning av QC-prøve} = \frac{\text{kons. av analytten i QC-standard}}{\text{kons. av analytten i løsning D}} \times 100$$

Konsentrasjonen av analytten i QC-standardene beregnes ved hjelp av ligning (1) og (2).

9.2. Endelig presentasjon av resultatene

For prøvene omregnes resultatene fra g/g til g/100 liter absolutt alkohol ved hjelp av ligning (4):

(4) Konsentrasjon i g/100 l absolutt alkohol =

$$\text{Kons. } (\mu\text{g/g}) \times r \times 10 / (\text{alkoholstyrke } (\% \text{ vol}) \times 1\,000)$$

der ρ = densitet i kg/m³.

Resultatene skal angis med tre signifikante sifre og høyst én desimal, f.eks. 11,4 g/100 l absolutt alkohol.

10. **Kvalitetssikring og –kontroll (for validert metode)**

Ved hjelp av ligning (2) beregnes konsentrasjonen av hver luftforbindelse i standardløsningene for kvalitetskontroll som ble framstilt etter framgangsmåten i 8.1.1 til 8.1.4. Ved hjelp av ligning (3) beregnes gjenfinningsprosenten for målverdien. Dersom de analyserte resultater tilsvarer de teoretiske verdier for hver luftforbindelse $\pm 10\%$, kan analysen fortsette. I motsatt tilfelle bør årsaken til avviket finnes og de nødvendige korrigerende tiltak treffes.

11. **Metodens robusthet (presisjon)**

Statistiske resultater av analyser foretatt ved flere laboratorier: Følgende tabeller inneholder verdier for følgende forbindelser: etanal, etylacetat, acetal, totalsetanal, metanol, 2-butanol, 1-propanol, 1-butanol, 2-metyl-1-propanol, 2-metyl-1-butanol, 3-metyl-1-butanol.

Følgende opplysninger er hentet fra en internasjonal metodeytelsesundersøkelse som ble foretatt etter internasjonalt anerkjente framgangsmåter.

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	etanal

Prøver	A	B	C	D	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	28	26	27	27	28
Antall laboratorier med avvikende verdier	2	4	3	3	2
Antall aksepterte resultater	56	52	54	54	56
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) i % vol	63,4	71,67	130,4	38,4	28,6
				13,8(*)	52,2(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	3,3	1,9	6,8	4,1	3,6
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	5,2	2,6	5,2	15,8	8,9
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	9,3	5,3	19,1	11,6	10,1
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	12	14	22	6,8	8,9
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	18,9	19,4	17,1	26,2	22,2
Reproduserbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	33,5	38,9	62,4	19,1	25,1

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
- B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
- C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
- D Whisky: to nivåer(*).
- E Rom: to nivåer(*).

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	etylacetat

Prøver	A	B	C	D	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	24	24	25	24	24
Antall laboratorier med avvikende verdier	2	2	1	2	2
Antall aksepterte resultater	48	48	50	48	48
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	96,8	1 046	120,3	112,5	99,1
				91,8(*)	117,0(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	2,2	15	2,6	2,1	2,6
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	2,3	1,4	2,1	2,0	2,4
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	6,2	40,7	7,2	5,8	7,3
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	6,4	79	8,2	6,2	7,1
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	6,6	7,6	6,8	6,2	6,6
Reproducerbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	17,9	221,9	22,9	17,5	20,0

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
 B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
 C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
 D Whisky: to nivåer(*).
 E Rom: to nivåer(*)

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	acetal

Prøver	A	B	C	D	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	20	21	22	17	21
Antall laboratorier med avvikende verdier	4	3	2	4	3
Antall aksepterte resultater	40	42	44	34	42
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	35,04	36,46	68,5	20,36	15,1
				6,60(*)	28,3(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	0,58	0,84	1,6	0,82	1,9
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	1,7	2,3	2,3	6,1	8,7
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	1,6	2,4	4,4	2,3	5,3
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	4,2	4,4	8,9	1,4	3,1
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	12,1	12,0	13,0	10,7	14,2
Reproducerbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	11,8	12,2	25,0	4,0	8,7

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
 B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
 C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
 D Whisky: to nivåer(*).
 E Rom: to nivåer(*)

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	total etanal

Prøver	A	B	C	D	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	23	19	22	21	22
Antall laboratorier med avvikende verdier	1	5	2	3	2
Antall aksepterte resultater	46	38	44	42	44
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	76,5	85,3	156,5	45,4	32,7
				15,8(*)	61,8(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	3,5	1,3	6,5	4,4	3,6
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	4,6	1,5	4,2	14,2	7,6
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	9,8	3,5	18,3	12,2	10,0
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	13	15	24,1	7,3	9,0
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	16,4	17,5	15,4	23,7	19,1
Reproduserbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	35,2	41,8	67,4	20,3	25,2

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
- B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
- C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
- D Whisky: to nivåer(*)
- E Rom: to nivåer(*)

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	metanol

Prøver	A	B	C	D	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	26	27	27	28	25
Antall laboratorier med avvikende verdier	4	3	3	1	4
Antall aksepterte resultater	52	54	54	56	50
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	319,8	2 245	1 326	83,0	18,6
				61,5(*)	28,9(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	4,4	27	22	1,5	1,3
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	1,4	1,2	1,7	2,1	5,6
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	12,3	74,4	62,5	4,3	3,8
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	13	99	60	4,5	2,8
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	3,9	4,4	4,6	6,2	11,8
Reproduserbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	35,2	278,3	169,1	12,5	7,9

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
- B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
- C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
- D Whisky: to nivåer(*)
- E Rom: to nivåer(*)

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	4
Analytt	2-butanol

Prøver	A	B	C	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	21	27	29	22
Antall laboratorier med avvikende verdier	4	3	1	3
Antall aksepterte resultater	42	54	58	44
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	5,88	250,2	27,57	5,83 14,12(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	0,40	2,2	0,87	0,64
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	6,8	0,9	3,2	6,4
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	1,1	6,1	2,5	1,8
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	0,89	13	3,2	0,87
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	15,2	5,1	11,5	8,7
Reproducerbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	2,5	35,5	8,9	2,4

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
 B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
 C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
 E Rom: to nivåer(*)

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	1-propanol

Prøver	A	B	C	D	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	29	27	27	29	29
Antall laboratorier med avvikende verdier	2	4	3	2	2
Antall aksepterte resultater	58	54	54	58	58
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	86,4	3 541	159,1	272,1 229,3(*)	177,1 222,1(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	3,0	24	3,6	2,3	3,3
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	3,4	0,7	2,3	0,9	1,6
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	8,3	68,5	10,0	6,4	9,1
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	5,3	150	6,5	9,0	8,1
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	6,1	4,1	4,1	3,6	4,1
Reproducerbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	14,8	407,2	18,2	25,2	22,7

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
 B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
 C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
 D Whisky: to nivåer(*)
 E Rom: to nivåer(*)

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	1-propanol

Prøver	A	B	C
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	20	22	22
Antall laboratorier med avvikende verdier	4	4	6
Antall aksepterte resultater	40	44	44
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	3,79	5,57	7,54
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	0,43	0,20	0,43
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	11,2	3,6	5,6
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	1,1	0,6	1,2
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	0,59	0,55	0,82
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	15,7	9,8	10,8
Reproducerbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	1,7	1,5	2,3

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
 B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
 C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	2-metyl-1-propanol

Prøver	A	B	C	D	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	28	31	30	26	25
Antall laboratorier med avvikende verdier	3	0	1	5	6
Antall aksepterte resultater	56	62	60	52	50
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	174,2	111,7	185,0	291,0	115,99
				246,8(*)	133,87(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	2,3	1,6	2,5	1,8	0,74
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	1,3	1,4	1,3	0,7	0,6
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	6,4	4,5	6,9	5,0	2,1
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	8,9	8,9	9,7	6,0	6,2
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	5,1	8,0	5,2	2,2	5,0
Reproducerbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	24,9	24,9	27,2	16,9	17,4

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
 B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
 C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
 D Whisky: to nivåer(*).
 E Rom: to nivåer(*)

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	2-metyl-1-butanol

Prøver	A	B	C	D	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	25	26	25	27	25
Antall laboratorier med avvikende verdier	3	2	3	1	2
Antall aksepterte resultater	50	52	50	54	50
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	113,0	48,3	91,6	72,1	39,5
				45,2(*)	61,5(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	2,1	1,5	1,7	2,3	2,3
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	1,9	3,1	1,8	3,9	4,5
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	6,0	4,2	4,7	6,4	6,3
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	7,4	3,8	6,6	4,7	4,5
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	6,6	7,9	7,2	8,1	8,8
Reproducerbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	20,8	10,7	18,4	13,3	12,5

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
 B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
 C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
 D Whisky: to nivåer(*).
 E Rom: to nivåer(*)

År for analyse ved flere laboratorier	1997
Antall laboratorier	32
Antall prøver	5
Analytt	3-metyl-1-butanol

Prøver	A	B	C	D	E
Antall laboratorier etter eliminering av laboratorier med avvikende verdier	23	23	24	27	21
Antall laboratorier med avvikende verdier	5	5	4	1	6
Antall aksepterte resultater	46	46	48	54	42
Gjennomsnittsverdi (\bar{x}) $\mu\text{g/g}$	459,4	242,7	288,4	142,2	212,3
				120,4(*)	245,6(*)
Standardavvik for repeterbarhet (S_r) $\mu\text{g/g}$	5,0	2,4	3,4	2,4	3,2
Relativt standardavvik for repeterbarhet (RSD_r) (%)	1,1	1,0	1,2	1,8	1,4
Repeterbarhetsgrense (r) $\mu\text{g/g}$	13,9	6,6	9,6	6,6	9,1
Standardavvik for reproduserbarhet (S_R) $\mu\text{g/g}$	29,8	13	21	8,5	6,7
Relativt standardavvik for reproduserbarhet (RSD_R) (%)	6,5	5,2	7,3	6,5	2,9
Reproducerbarhetsgrense (R) $\mu\text{g/g}$	83,4	35,4	58,8	23,8	18,7

Prøvetyper:

- A Brandy: blind dobbeltbestemmelse.
 B Kirsch: blind dobbeltbestemmelse.
 C Grappa: blind dobbeltbestemmelse.
 D Whisky: to nivåer(*).
 E Rom: to nivåer(*)

KOMMISJONSDIREKTIV 2001/2/EF

2002/EØS/16/06

av 4. januar 2001

om tilpasning til den tekniske utvikling av rådsdirektiv 1999/36/EF om transportabelt trykkutstyr(*)

KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESKAP HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fællesskap,

under henvisning til rådsdirektiv 1999/36/EF av 29. april 1999 om transportabelt trykkutstyr⁽¹⁾, særlig artikkel 14, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I artikkel 3 nr. 1 i direktiv 1999/36/EF er det fastsatt at nye beholdere og nye tanker skal oppfylle de relevante bestemmelsene i rådsdirektiv 94/55/EF av 21. november 1994 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om veitransport av farlig gods⁽²⁾, sist endret ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/61/EF⁽³⁾, og at de også skal oppfylle de relevante bestemmelsene i rådsdirektiv 96/49/EF av 23. juli 1996 om tilnærming av lovgjevinga i medlemsstatene om jernbanetransport av farleg gods⁽⁴⁾, sist endret ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/62/EF⁽⁵⁾.
- 2) Bestemmelsene i Den europeiske avtale om internasjonal veitransport av farlig gods (heretter kalt «ADR») og i reglementet for internasjonal jernbanetransport av farlig gods (heretter kalt «RID»)⁽⁶⁾, med senere endringer, er vedlagt henholdsvis direktiv 94/55/EF og direktiv 96/49/EF. En ny utgave av ADR og RID trer i kraft 1. juli 2001.
- 3) I vedlegg V til direktiv 1999/36/EF er det fastsatt hvilke moduler som skal følges ved samsvarsvurdering av nye beholdere og nye tanker. Disse bestemmelsene er ikke i samsvar med ny utgave av ADR og RID. Vedlegget bør derfor endres.
- 4) Endringene som er nødvendige for å tilpasse vedleggene til direktiv 1999/36/EF, vedtas i henhold til direktivets artikkel 14, etter framgangsmåten fastsatt i direktivets artikkel 15.

- 5) Tiltakene fastsatt i dette direktiv er i samsvar med uttalelse fra komiteen nevnt i artikkel 15 i direktiv 1999/36/EF —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Teksten i vedlegget til direktiv 1999/36/EF erstattes med teksten i vedlegget til dette direktiv.

Artikkel 2

1. Medlemsstatene skal senest 1. juli 2001 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 3

Dette direktiv trer i kraft den sjuende dag etter at det er kunngjort i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*.

Artikkel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 4. januar 2001.

For Kommisjonen
Loyola DE PALACIO
Visepresident

(*) Denne fællesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 5 av 10.1.2001, s. 4, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 93/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering) og vedlegg XIII (Transport), se EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 6.

(1) EFT L 138 av 1.6.1999, s. 20.

(2) EFT L 319 av 12.12.1994, s. 7.

(3) EFT L 279 av 1.11.2000, s. 40.

(4) EFT L 235 av 17.9.1996, s. 25.

(5) EFT L 279 av 1.11.2000, s. 44.

(6) Reglementet er oppført i vedlegg I til tillegg B til Overenskomst om internasjonal jernbanetrafikk (COTIF).

VEDLEGG

«VEDLEGG V

MODULER SOM SKAL FØLGES VED SAMSVARSVURDERING

Tabellen nedenfor angir hvilke moduler for samsvarsvurdering beskrevet i vedlegg IV del I som skal følges for det transportable trykkutstyret definert i artikkel 2 nr. 1.

Kategorier av transportabelt trykkutstyr	Moduler
1. Beholdere der produktet av prøvingstrykk og kapasitet er høyst 30 MPa × liter (300 bar × liter)	A1, D1 eller E1
2. Beholdere der produktet av prøvingstrykk og kapasitet er over 30 og høyst 150 MPa × liter (henholdsvis 300 og 1 500 bar × liter)	H, B kombinert med E, B kombinert med C1, B1 kombinert med F eller B1 kombinert med D
3. Beholdere der produktet av prøvingstrykk og kapasitet er over 150 MPa × liter (1 500 bar × liter),	G, H1, B kombinert med D eller B kombinert med F

Merknad 1: Transportabelt trykkutstyr skal, etter produsentens valg, underkastes en av framgangsmåtene for samsvarsvurdering som er fastsatt for den kategorien det er klassifisert i. Når det gjelder beholdere eller tilhørende ventiler eller annet tilbehør som brukes til transport, kan produsenten også velge å bruke en av framgangsmåtene som er fastsatt for høyere kategorier.

Merknad 2: Innenfor rammen av framgangsmåtene for kvalitetssikring skal det meldte organ ved uanmeldte besøk ta en stikkprøve av utstyret på produksjonsanlegg eller lager, for å utføre eller få utført en kontroll av at det er i samsvar med kravene i dette direktiv. For dette formål skal produsenten underrette det meldte organ om den planlagte produksjonsplanen. Det meldte organ skal foreta minst to besøk i løpet av det første produksjonsåret. Hyppigheten av senere besøk vil bli fastsatt av det meldte organ på grunnlag av kriteriene fastlagt i nr. 4.4 i de relevante modulene i vedlegg IV del I.»

KOMMISJONSVEDTAK

2002/EØS/16/07

av 25. januar 2001

om utsettelse av fristen for gjennomføring av rådsdirektiv 1999/36/EF for visse former for transportabelt trykkutstyr(*)

[meddelt under nummer K(2001) 139]

(2001/107/EF)

KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESKAP
HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske
fællesskap,

under henvisning til rådsdirektiv 1999/36/EF av 29. april 1999
om transportabelt trykkutstyr⁽¹⁾, særlig artikkel 17 nr. 2, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) For trykkfat, flaskebatterier og tanker nevnt i artikkel 2 i
direktiv 1999/36/EF foreligger det ingen deltaljerte
tekniske spesifikasjoner, og det er ikke tilføyd
tilstrekkelige henvisninger til relevante europeiske
standarder for dem i vedleggene til rådsdirektiv 94/55/EF
av 21. november 1994 om tilnærming av medlemsstatenes
lovgivning om veitransport av farlig gods⁽²⁾, sist endret
ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/61/EF⁽³⁾, og
til rådsdirektiv 96/49/EF av 23. juli 1996 om tilnærming
av lovgjevinga i medlemsstatene om jarnbanetransport av
farleg gods⁽⁴⁾, sist endret ved europaparlaments- og
rådsdirektiv 2000/62/EF⁽⁵⁾. Derfor bør fristen for
gjennomføring av direktivet utsettes for dette
transportable trykkutstyret.
- 2) I artikkel 18 i direktiv 1999/36/EF er det fastsatt at
medlemsstatene i en overgangsperiode på to år regnet fra
datoen for gjennomføring av direktivet skal tillate
markedsføring og ibruktaking av transportabelt
trykkutstyr som oppfyller de regler som gjelder på deres

territorium før 1. juli 2001. Derfor bør også utløpsdatoen
for denne perioden utsettes.

- 3) Tiltakene fastsatt i dette vedtak er i samsvar med uttalelse
fra komiteen nevnt i artikkel 15 i direktiv 1999/36/EF —

GJORT DETTE VEDTAK:

Artikkel 1

I henhold til artikkel 17 nr. 2 i direktiv 1999/36/EF utsettes
fristen for gjennomføring av nevnte direktiv til 1. juli 2003 for
trykkfat, flaskebatterier og tanker.

Artikkel 2

Medlemsstatene skal tillate markedsføring og ibruktaking av
utstyret nevnt i artikkel 1 som oppfyller de regler som gjelder
på deres territorium før 1. juli 2003, i en periode på inntil to år
fra denne dato, og skal tillate senere ibruktaking av slikt utstyr
som er markedsført før denne dato.

Artikkel 3

Dette vedtak er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 25. januar 2001

For Kommisjonen

Loyola DE PALACIO

Visepresident

(*) Denne fællesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 39 av 9.2.2001, s. 43, er
omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 93/2001 av 13. juli 2001 om
endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder,
prøving og sertifisering) og vedlegg XIII (Transport), se EØS-tillegget til
De Europeiske Fællesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 6.

⁽¹⁾ EFT L 138 av 1.6.1999, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 319 av 12.12.1994, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 279 av 1.11.2000, s. 40.

⁽⁴⁾ EFT L 235 av 17.9.1996, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 279 av 1.11.2000, s. 44.

KOMMISJONSDIREKTIV 2001/9/EF

2002/EØS/16/08

av 12. februar 2001

om tilpasning til den tekniske utvikling av rådsdirektiv 96/96/EF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om teknisk kontroll av motorvogner og deres tilhengere(*)

KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESKAP HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap,

under henvisning til rådsdirektiv 96/96/EF av 20. desember 1996 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om teknisk kontroll av motorvogner og deres tilhengere⁽¹⁾, som endret ved kommisjonsdirektiv 1999/52/EF⁽²⁾, særlig artikkel 8, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I auto-oil-programmene, som ble igangsatt i 1992 for å skape et analysegrunnlag for fastsettelse av standarder for utslipp fra kjøretøyer og drivstoffkvalitet for år 2000 og videre framover med henblikk på å nå målene for luftkvalitet med særlig vekt på en reduksjon av utslipp fra veitransport, ble standarden for vedlikehold av motorvogner utpekt som en nøkkelfaktor for trafikkenes innvirkning på luftkvaliteten.
- 2) I direktiv 96/96/EF beskrives de prøvinger som skal utføres ved periodisk kontroll for å kontrollere om utslipp fra bensin- og dieseldrevne kjøretøyer ligger innenfor akseptable grenser.
- 3) Karbonmonoksidinnholdet i eksosutslippene fra bensindrevne kjøretøyer utstyrt med visse systemer for etterbehandling av eksos (Euro 1-standard) må prøves ved både lavt og høyt motorturtall.
- 4) I europaparlaments- og rådsdirektiv 98/69/EF av 13. oktober 1998 om tiltak mot luftforurensning forårsaket av utslipp fra motorvogner og om endring av rådsdirektiv 70/220/EØF⁽³⁾ kreves det at det fra 2000 skal innføres egendiagnosesystemer for motorvogner med bensinmotor og lette nyttekjøretøyer for å overvåke virkemåten til kjøretøyets utslippskontrollsystem under bruk. Slike egendiagnosesystemer vil likeledes være påkrevd for nye dieselmotorer fra 2003.
- 5) Utviklingen av egendiagnosesystemer som kan overvåke og registrere feil ved kjøretøyet under bruk, bør i framtiden minske forskjellen mellom prøvingsforholdene og de faktiske driftsvilkår.
- 6) Ved gjennomføringen av dette direktiv vil det ikke lenger være behov for prøving av motorvogner med

bensinmotor ved lavt tomgangsturtall, noe som forenkler prøvingen samtidig som nøyaktigheten økes ved at virkemåten til diagnosesystemet i kjøretøyet overvåkes.

- 7) Tiltakene fastsatt i dette direktiv er i samsvar med uttalelse fra Komiteen for tilpasning til den tekniske utvikling av direktivet om teknisk kontroll av motorvogner og deres tilhengere nedsatt ved artikkel 8 i direktiv 96/96/EF —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Direktiv 96/96/EF endres som fastsatt i vedlegget til dette direktiv.

Artikkel 2

Medlemsstatene skal sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv, senest ett år etter direktivets ikrafttredelse. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 3

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Artikkel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 12. februar 2001.

For Kommisjonen
Loyola DE PALACIO
Visepresident

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 48 av 17.2.2001, s. 18, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 94/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 8.

⁽¹⁾ EFT L 46 av 17.2.1997, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 142 av 5.6.1999, s. 26.

⁽³⁾ EFT L 350 av 28.12.1998, s. 1.

VEDLEGG

Punkt 8.2.1 bokstav b) nr. 4 i vedlegg II til direktiv 96/96/EF skal lyde:

«4. Utslipp fra eksosrøret – grenseverdier

a) Målinger mens motoren går på tomgang:

Det største tillatte CO-innhold i eksosen skal være i samsvar med det som kjøretøyprodusenten har angitt. Dersom disse opplysningene ikke er tilgjengelige, skal CO-innholdet ikke overstige 0,5 volumprosent.

b) Målinger ved forhøyet tomgangsturtall på ikke under 2 000 omdr./min.:

Det største tillatte CO-innhold i eksosen skal være i samsvar med det som kjøretøyprodusenten har angitt, ved forhøyet tomgangsturtall. Dersom disse opplysningene ikke er tilgjengelige, skal CO-innholdet ikke overstige 0,3 volumprosent.

Blandingsforholdet luft/drivstoff (λ): $1 \pm 0,03$ eller i samsvar med produsentens angivelser.

c) For motorvogner utstyrt med egendiagnosesystemer i samsvar med direktiv 98/69/EF kan medlemsstatene som et alternativ til prøvingen angitt i bokstav a) fastslå om utslippssystemet virker som det skal, ved å avlese diagnoseinnretningen og samtidig kontrollere at egendiagnosesystemet virker på en tilfredsstillende måte.»

KOMMISJONSDIREKTIV 2001/11/EF

2002/EØS/16/09

av 14. februar 2001

om tilpasning til den tekniske utvikling av rådsdirektiv 96/96/EF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om teknisk kontroll av motorvogner og deres tilhengere — funksjonsprøving av nyttekjøretøyers hastighetsbegrensere(*)

KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESSKAP HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fællesskap,

under henvisning til rådsdirektiv 96/96/EF av 20. desember 1996 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om teknisk kontroll av motorvogner og deres tilhengere⁽¹⁾, som endret ved kommisjonsdirektiv 1999/52/EF⁽²⁾, særlig artikkel 8, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Ved rådsdirektiv 92/6/EØF av 10. februar 1992 om installering og bruk av hastighetsbegrensere på visse grupper motorvogner i Fællesskapet⁽³⁾ ble montering av hastighetsbegrensere påbudt for visse kjøretøyer i gruppe M3 og N3 av sikkerhetsmessige, miljømessige og konkurranseregulerende hensyn. Installeringen i de kjøretøyer som omfattes av nevnte direktiv, skulle gjennomføres innen 1. januar 1996.
- 2) Direktiv 96/96/EF inneholder ikke noe krav om funksjonsprøving av hastighetsbegrensere, dvs. av innretningens evne til effektivt å begrense kjøretøyets høyeste hastighet.
- 3) Ved dette endringsdirektiv pålegges myndighetene å gjennomføre en prøving for å sikre at hastighetsbegrenseren virker som den skal.
- 4) Det finnes i dag enkle, allment tilgjengelige diagnosesystemer som kontrollorganer kan bruke ved kontroll av de aller fleste påmonterte hastighetsbegrensere. For de kjøretøyer som ikke kan kontrolleres ved hjelp av slike vanlige diagnoseverktøyer, må myndighetene enten benytte tilgjengelig utstyr fra kjøretøyprodusenten eller sørge for godkjenning av passende prøvingssertifisering fra kjøretøyprodusenten eller dennes representant.
- 5) I framtiden vil periodisk kontroll av at hastighetsbegrensere virker tilfredsstillende lettes for de kjøretøyer som er påmontert det nye registreringsutstyret (digital fartsskriver) i samsvar med rådsforordning (EF) nr. 2135/98 av 24. september 1998 om endring av

forordning (EØF) nr. 3821/85 om bruk av fartsskriver innen veitransport og direktiv 88/599/EØF om gjennomføringen av forordning (EØF) nr. 3820/85 og forordning (EØF) nr. 3821/85⁽⁴⁾. Nye kjøretøyer skal påmonteres slikt utstyr fra 2003.

- 6) Bestemmelsene i dette direktiv er i samsvar med uttalelse fra Komiteen for tilpasning til den tekniske utvikling av direktivet om teknisk kontroll av motorvogner nedsatt ved artikkel 8 i direktiv 96/96/EF —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

I punkt 7.10 i vedlegg II til direktiv 96/96/EF skal nytt fjerde strekpunkt lyde:

«— dersom praktisk mulig, kontroll av at hastighetsbegrensers fastsatte hastighet er i samsvar med grensene angitt i artikkel 2 og 3 i direktiv 92/6/EØF, og at hastighetsbegrenseren hindrer kjøretøyer angitt i de nevnte artikler i å overskride de forhåndsinnstilte verdiene.»

Artikkel 2

Medlemsstatene skal sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv, innen to år etter direktivets ikrafttredelse. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 3

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*.

(*) Denne fællesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 48 av 17.2.2001, s. 20, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 94/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 8.

(¹) EFT L 46 av 17.2.1997, s. 1.

(²) EFT L 142 av 5.6.1999, s. 26.

(³) EFT L 57 av 2.3.1992, s. 27.

(⁴) EFT L 274 av 9.10.1998, s. 1.

Artikkel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utfærdiget i Brussel, 14. februar 2001.

For Kommisjonen
Loyola DE PALACIO
Visepresident

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDIREKTIV 2000/84/EF

2002/EØS/16/10

av 19. januar 2001

om bestemmelser om sommertid(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 95,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Ved åttende europaparlaments- og rådsdirektiv 97/44/EF av 22. juli 1997 om bestemmelser om sommertid⁽⁴⁾ ble det innført en felles dato og et felles klokkeslett i alle medlemsstater for sommertidens begynnelse og avslutning i 1998, 1999, 2000 og 2001.
- 2) Ettersom medlemsstatene anvender bestemmelser for sommertid, er det viktig for det indre markedes virkemåte å fastsette en felles dato og et felles klokkeslett for sommertidens begynnelse og avslutning som bør gjelde for hele Fellesskapets område.
- 3) Medlemsstatene anser tidsrommet fra slutten av mars til slutten av oktober som mest hensiktsmessig for sommertid, og dette tidsrommet bør derfor opprettholdes.
- 4) Enkelte sektorer, ikke bare sektorene transport og kommunikasjon, men også andre industrisektorer, krever stabil og langsiktig planlegging for å virke på en tilfredsstillende måte. Bestemmelser om sommertid bør derfor fastsettes for et ubestemt tidsrom. Med hensyn til dette er det i artikkel 4 i direktiv 97/44/EF fastsatt at Europaparlamentet og Rådet innen 1. januar 2001 skal vedta de bestemmelser som skal gjelde fra 2002.
- 5) Av klarhetshensyn og for å unngå unøyaktigheter bør det hvert femte år offentliggjøres en tidsplan for gjennomføringen av sommertidsordningen i de påfølgende fem år.
- 6) Gjennomføringen av dette direktiv bør videre overvåkes på grunnlag av en rapport som Kommisjonen skal framlegge for Europaparlamentet, Rådet og Den økonomiske og sosiale komité, om virkningen av disse

bestemmelsene på alle berørte områder. Denne rapporten bør utarbeides på grunnlag av opplysninger som medlemsstatene oversender Kommisjonen tidsnok til at rapporten kan framlegges innen fristens utløp.

- 7) Ettersom en fullstendig harmonisering av tidsplanen for sommertid med henblikk på å legge forholdene til rette for transport og kommunikasjon, ikke i tilstrekkelig grad kan oppnås av medlemsstatene, men bedre kan oppnås på fellesskapsplan, kan Fellesskapet treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet omhandlet i traktatens artikkel 5. Dette direktiv går ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 8) Av geografiske årsaker bør de felles bestemmelser om sommertid ikke få anvendelse på medlemsstatenes oversjøiske territorier —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

I dette direktiv menes med «sommertid» det tidsrom i året da klokken er stilt 60 minutter fram sammenlignet med resten av året.

Artikkel 2

Fra 2002 skal sommertiden i hver medlemsstat begynne kl. 1.00 Greenwich middeltid den siste søndag i mars.

Artikkel 3

Fra 2002 skal sommertiden i hver medlemsstat slutte kl. 1.00 Greenwich middeltid den siste søndag i oktober.

Artikkel 4

Kommisjonen skal, første gang ved kunngjøringen av dette direktiv og deretter hvert femte år, offentliggjøre i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*⁽⁵⁾ en melding med tidsplanen med datoene for sommertidens begynnelse og slutt i de påfølgende fem år.

Artikkel 5

Kommisjonen skal senest 31. desember 2007 framlegge for Europaparlamentet, Rådet og Den økonomiske og sosiale komité en rapport om virkningen av bestemmelsene i dette direktiv på de berørte sektorer.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 31 av 2.2.2001, s. 21, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 95/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 9.

(1) EFT C 337 av 28.11.2000, s. 136.

(2) Uttalelse avgitt 29. november 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT).

(3) Europaparlamentsuttalelse av 12. desember 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT), og rådsbeslutning av 20. desember 2000.

(4) EFT L 206 av 1.8.1997, s. 62.

(5) EFT C 35 av 2.2.2001.

Denne rapporten skal utarbeides på grunnlag av de opplysninger som hver medlemsstat oversender Kommisjonen senest 30. april 2007.

Kommisjonen skal om nødvendig og på grunnlag av rapportens konklusjoner fremme egnede forslag.

Artikkel 6

Dette direktiv får ikke anvendelse på medlemsstatenes oversjøiske territorier.

Artikkel 7

Medlemsstatene skal senest 31. desember 2001 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til

direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Artikkel 8

Dette direktiv trer i kraft den dag det kunngjøres i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Artikkel 9

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 19. januar 2001.

For Europaparlamentet

N. FONTAINE

President

For Rådet

B. RINGHOLM

Formann

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 1324/2001

2002/EØS/16/11

av 29. juni 2001

om endring av forordning (EØF) nr. 1617/93 med hensyn til tariffkonsultasjoner om transport av passasjerer ved ruteflyging og fordeling av tidsluker i lufthavnene(*)

KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESSKAP HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap,

under henvisning til rådsforordning (EØF) nr. 3976/87 av 14. desember 1987 om anvendelse av traktatens artikkel 85 nr. 3 på visse grupper av avtaler og samordnet opptreden innen lufttransport⁽¹⁾, sist endret ved tiltredelsesakten for Østerrike, Finland og Sverige, særlig artikkel 2,

etter å ha offentliggjort et utkast til denne forordning⁽²⁾,

etter samråd med Den rådgivende komité for konkurransaker på lufttransportens område og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I kommisjonsforordning (EØF) nr. 1617/93⁽³⁾, sist endret ved forordning (EF) nr. 1083/1999⁽⁴⁾, innrømmet Kommisjonen gruppeunntak for blant annet tariffkonsultasjoner om transport av passasjerer med bagasje ved ruteflyging og fordeling av tidsluker og fastsetting av ruteplaner. Nevnte forordning gjelder til 30. juni 2001.
- 2) Kommisjonen har innledet et samråd om hvorvidt gruppeunntaket for tariffkonsultasjoner om transport av passasjerer bør opprettholdes i sin nåværende form. Samrådet vil bli avsluttet innen utgangen av 2001. Etter dette samrådet kan Kommisjonen utarbeide forslag til et nytt gruppeunntak eller iverksette en individuell framgangsmåte. Det nåværende gruppeunntaket for

tariffkonsultasjoner om transport av passasjerer bør derfor forlenges med ett år.

- 3) Grunnene som gjaldt i 1993 for å innrømme et gruppeunntak for avtaler og samordnet opptreden i forbindelse med fordeling av tidsluker og fastsetting av ruteplaner for flyginger mellom lufthavner i Fellesskapet, er fullt ut gyldige i dag. Det er derfor hensiktsmessig å forlenge nevnte gruppeunntak. For å åpne for muligheten for å tilpasse gruppeunntaket når de planlagte endringene i rådsforordning (EØF) nr. 95/93 av 18. januar 1993 om fastsettelse av felles regler for fordeling av tidsluker i lufthavnene i Fellesskapet⁽⁵⁾ er vedtatt, bør nevnte forlengelse gis for tre år.
- 4) Forordning (EØF) nr. 1617/93 bør derfor endres tilsvarende —

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

I forordning (EØF) nr. 1617/93 skal artikkel 7 annet ledd lyde:

«Den får anvendelse fram til 30. juni 2002 når det gjelder unntaket for tariffkonsultasjoner om transport av passasjerer med bagasje, og fram til 30. juni 2004 når det gjelder unntaket for fordeling av tidsluker og fastsetting av ruteplaner.»

Artikkel 2

Denne forordning trer i kraft 1. juli 2001.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel, 29. juni 2001.

For Kommisjonen
Mario MONTI
Medlem av Kommisjonen

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 177 av 30.6.2001, s. 56, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 96/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg XVI (Konkurranse), se EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 10.

⁽¹⁾ EFT L 374 av 31.12.1987, s. 9.

⁽²⁾ EFT C 107 av 7.4.2001, s. 4.

⁽³⁾ EFT L 155 av 26.6.1993, s. 18.

⁽⁴⁾ EFT L 131 av 27.5.1999, s. 27.

⁽⁵⁾ EFT L 14 av 22.1.1993, s. 1.

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDS DIREKTIV 2000/69/EF

2002/EØS/16/12

av 16. november 2000

om grenseverdier for benzen og karbonmonoksid i omgivelsesluft(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 175 nr. 1,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter samråd med Regionkomiteen,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I samsvar med prinsippene i traktatens artikkel 174 inneholder Det europeiske Fellesskaps program for politikk og tiltak for miljø og bærekraftig utvikling (femte handlingsprogram)⁽⁴⁾, supplert ved europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 2179/98/EF⁽⁵⁾ om revisjon av programmet, bestemmelser om visse endringer i dagens regelverk om luftforurensende stoffer. I nevnte program anbefales det at det settes langsiktige mål for luftkvalitet. Ifølge traktatens artikkel 174 bør føre-var-prinsippet få anvendelse når det er snakk om vern av menneskehelsen og miljøet.
- 2) I henhold til traktatens artikkel 152 skal krav til helsevern være en del av Fellesskapets politikk på andre områder. I traktatens artikkel 3 nr. 1 bokstav b) er det fastsatt at Fellesskapets tiltak skal bidra til at det oppnås et høyt nivå av helsevern.
- 3) I henhold til artikkel 4 nr. 5 i rådsdirektiv 96/62/EF av 27. september 1996 om kartlegging og styring av kvaliteten på omgivelsesluft⁽⁶⁾ skal Rådet vedta bestemmelsene fastsatt i nr. 1, 3 og 4 i nevnte artikkel.
- 4) I henhold til artikkel 8 i direktiv 96/62/EF skal det utarbeides handlingsplaner for soner der nivået på konsentrasjonene av forurensende stoffer i omgivelsesluften overskrider grenseverdien pluss eventuelle midlertidige marginer for tillatt overskridelse,

for å sikre at grenseverdiene overholdes innen de fastsatte fristene.

- 5) I direktiv 96/62/EF er det fastsatt at tallverdiene for grenseverdier må bygge på resultatene av arbeidet utført av internasjonale vitenskapelige grupper som virker på dette området. Kommisjonen skal ta hensyn til de nyeste forskningsdataene på de aktuelle epidemiologiske og miljømessige områdene samt de nyeste framskrittene innen metrologi når den skal gjennomgå grunnlaget for grenseverdiene på nytt.
- 6) De tiltak som er nødvendige for å gjennomføre dette direktiv, bør treffes i samsvar med rådsbeslutning 1999/468/EF av 28. juni 1999 om fastsettelse av nærmere regler for utøvelsen av den gjennomføringsmyndighet som er tillagt Kommisjonen⁽⁷⁾.
- 7) De endringer som er nødvendige for tilpasning til den vitenskapelige og tekniske utvikling, skal bygge utelukkende på kriterier og teknikker for vurdering av konsentrasjonene av benzen og karbonmonoksid og/eller på de nærmere reglene for oversending av opplysninger til Kommisjonen, og må ikke direkte eller indirekte føre til at grenseverdiene endres.
- 8) Grenseverdiene fastsatt i dette direktiv er minstekrav. Ifølge traktatens artikkel 176 kan medlemsstatene opprettholde eller innføre sterkere vernetiltak. Strengere grenseverdier kan vedtas særlig for å verne helsen til særlig utsatte deler av befolkningen, som barn og sykehuspasienter. Medlemsstatene kan vedta at grenseverdiene skal nås på et tidligere tidspunkt enn datoene fastsatt i dette direktiv.
- 9) Benzen er et genotoksisk kreftframkallende stoff, og det finnes ingen identifiserbar grense for hvor små konsentrasjoner av stoffet som er uskadelige for menneskehelsen.
- 10) Dersom det er vanskelig å nå grenseverdiene for benzen fastsatt i dette direktiv på grunn av stedsspesifikke spredningsforhold eller rådende klimaforhold og dersom en gjennomføring av tiltakene ville føre til alvorlige sosioøkonomiske problemer, kan medlemsstatene anmode Kommisjonen om å forlenge fristen én gang på bestemte vilkår.
- 11) For å lette ajourføringen av dette direktiv i 2004 bør Kommisjonen og medlemsstatene overveie å fremme forskning om virkningene av benzen og karbonmonoksid med henblikk både på utendørs og innendørs forurensning.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 313 av 13.12.2000, s. 12, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 97/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø), se EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 11.

⁽¹⁾ EFT C 53 av 24.2.1999, s. 8.

⁽²⁾ EFT C 138 av 18.5.1999, s. 42.

⁽³⁾ Europaparlamentsuttalelse av 2. desember 1999 (EFT C 194 av 11.7.2000, s. 56), Rådets felles holdning av 10. april 2000 (EFT C 195 av 11.7.2000, s. 1) og europaparlamentsbeslutning av 6. juli 2000 (ennå ikke kunngjort i EFT). Rådsbeslutning av 24. oktober 2000.

⁽⁴⁾ EFT C 138 av 17.5.1993, s. 5.

⁽⁵⁾ EFT L 275 av 10.10.1998, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT L 296 av 21.11.1996, s. 55.

⁽⁷⁾ EFT L 184 av 17.7.1999, s. 23.

- 12) Det er viktig å ha standardiserte og nøyaktige måleteknikker og felles kriterier for plasseringen av målestasjoner for vurdering av kvaliteten på omgivelsesluften dersom det skal oppnås opplysninger som er sammenlignbare for hele Fellesskapet.
- 13) Opplysninger om konsentrasjonene av benzen og karbonmonoksid bør oversendes Kommisjonen, slik at de kan danne grunnlaget for regelmessige rapporter.
- 14) Offentligheten bør ha enkel tilgang til ajourførte opplysninger om konsentrasjonene av benzen og karbonmonoksid i omgivelsesluften —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er

- å fastsette grenseverdier for konsentrasjonene av benzen og karbonmonoksid i omgivelsesluften med sikte på å unngå, forebygge eller redusere de skadelige virkningene på menneskehelsen og miljøet i sin helhet,
- å vurdere konsentrasjonene av benzen og karbonmonoksid i omgivelsesluften på grunnlag av felles metoder og kriterier,
- å oppnå relevante opplysninger om konsentrasjonene av benzen og karbonmonoksid i omgivelsesluften og sørge for at disse opplysningene blir gjort tilgjengelige for offentligheten,
- å opprettholde kvaliteten på omgivelsesluften med hensyn til benzen og karbonmonoksid der den er god, og å forbedre den dersom den er dårlig.

Artikkel 2

Definisjoner

Definisjonene i artikkel 2 i direktiv 96/62/EF får anvendelse.

I dette direktiv menes med

- «øvre vurderingsterskel»: et nivå spesifisert i vedlegg III som angir den øvre grensen for når en kombinasjon av målinger og modellberegningsteknikker kan anvendes for å vurdere kvaliteten på omgivelsesluften i samsvar med artikkel 6 nr. 3 i direktiv 96/62/EF,
- «nedre vurderingsterskel»: et nivå spesifisert i vedlegg III som angir den øvre grensen for når bare modellberegningsteknikker eller teknikker for objektive anslag kan anvendes for å vurdere kvaliteten på omgivelsesluften i samsvar med artikkel 6 nr. 4 i direktiv 96/62/EF,
- «faste målinger»: målinger utført i samsvar med artikkel 6 nr. 5 i direktiv 96/62/EF.

Artikkel 3

Benzen

1. Medlemsstatene skal treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at konsentrasjonene av benzen i omgivelsesluften,

vurdert i samsvar med artikkel 5, overholder grenseverdien angitt i vedlegg I innen de datoene som er angitt i nevnte vedlegg.

Marginen for tillatt overskridelse fastsatt i vedlegg I får anvendelse i samsvar med artikkel 8 i direktiv 96/62/EF.

2. Dersom det er vanskelig å nå grenseverdien fastsatt i vedlegg I på grunn av stedsspesifikke spredningsforhold eller de rådende klimaforhold, som lav vindstyrke og/eller høy fordamping, og dersom anvendelsen av tiltakene fører til alvorlige sosioøkonomiske problemer, kan en medlemsstat anmode Kommisjonen om en begrenset forlengelse av fristen. Kommisjonen kan etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 12 nr. 2 i direktiv 96/62, på anmodning fra en medlemsstat og med forbehold for artikkel 8 nr. 3 i dette direktiv, forlenge fristen med inntil fem år, forutsatt at den berørte medlemsstat

- oppgir de aktuelle sonene og/eller tettbebyggelsene,
- oversender nødvendig dokumentasjon som begrunnelse for en slik forlengelse,
- viser at alle rimelige tiltak er iverksatt for å senke konsentrasjonene av de aktuelle forurensende stoffene og for mest mulig å avgrense sonen der grenseverdien er overskredet, og
- skisserer den framtidige utviklingen med hensyn til de tiltakene den vil treffe i henhold til artikkel 8 nr. 3 i direktiv 96/62/EF.

Den tillatte grenseverdien for benzen i den tidsbegrensede forlengelsen skal likevel ikke overstige 10 µg/m³.

Artikkel 4

Karbonmonoksid

Medlemsstatene skal treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at konsentrasjonene av karbonmonoksid i omgivelsesluften, vurdert i samsvar med artikkel 5, overholder grenseverdien angitt i vedlegg II innen de datoene som er angitt i nevnte vedlegg.

Marginen for tillatt overskridelse fastsatt i vedlegg II får anvendelse i samsvar med artikkel 8 i direktiv 96/62/EF.

Artikkel 5

Vurdering av konsentrasjonene

1. Øvre og nedre vurderingsterskel for benzen og karbonmonoksid skal være som fastsatt i vedlegg III nr. I.

Klassifiseringen av hver sone eller tettbebyggelse i forbindelse med anvendelsen av artikkel 6 i direktiv 96/62/EF, skal gjennomgås på nytt hvert femte år etter framgangsmåten fastsatt i vedlegg III nr. II til dette direktiv. Klassifiseringen skal gjennomgås på nytt på et tidligere tidspunkt dersom det skjer vesentlige endringer i forholdene som påvirker konsentrasjonene av benzen eller karbonmonoksid i omgivelsesluften.

2. I vedlegg IV er det fastlagt kriterier for plasseringen av prøvetakingspunkter for måling av benzen og karbonmonoksid i omgivelsesluften. I vedlegg V er det fastsatt et minste antall prøvetakingspunkter for faste målinger av konsentrasjoner av

hvert av de forurensende stoffene, og disse punktene skal plasseres i hver sone eller tettbebyggelse der målinger er nødvendige dersom faste målinger der er den eneste kilde til opplysninger om konsentrasjonene.

3. I soner og tettbebyggelser der opplysninger fra målestasjonene utfylles med opplysninger fra andre kilder, for eksempel utslippsfortegnelser, metoder for veiledende målinger og modellberegninger av luftkvaliteten, skal antallet stasjoner for faste målinger og den romlige oppløsning for andre metoder være tilstrekkelige til at konsentrasjonene av luftforurensende stoffer kan bestemmes i samsvar med vedlegg IV nr. I og vedlegg VI nr. I.

4. I soner og tettbebyggelser der målinger ikke er pålagt, kan teknikker for modellberegning eller objektive anslag benyttes.

5. Referansemetodene for analyse og prøvetaking av benzen og karbonmonoksid er beskrevet i vedlegg VII nr. I og II. I vedlegg VII nr. III vil referanseteknikkene for modellberegning av luftkvaliteten bli fastsatt når slike metoder blir tilgjengelige.

6. Medlemsstatene skal innen datoen fastsatt i artikkel 10 i dette direktiv underrette Kommisjonen om metodene de bruker til foreløpig vurdering av luftkvaliteten i samsvar med artikkel 11 nr. 1 bokstav d) i direktiv 96/62/EF.

7. Enhver endring som er nødvendig for å tilpasse bestemmelsene i denne artikkel samt vedlegg III-VII til den vitenskapelige og tekniske utvikling, skal vedtas etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 6 nr. 2, men må ikke medføre noen direkte eller indirekte endring av grenseverdiene.

Artikkel 6

Komité

1. Kommisjonen skal bistås av komiteen nevnt i artikkel 12 nr. 2 i direktiv 96/62/EF, heretter kalt «komiteen».

2. Der det henvises til dette nummer, skal artikkel 5 og 7 i beslutning 1999/468/EF få anvendelse, samtidig som bestemmelsene i beslutningens artikkel 8 overholdes.

Tidsrommet nevnt i artikkel 5 nr. 6 i beslutning 1999/468/EF fastsettes til tre måneder.

3. Komiteen fastsetter selv sin forretningsorden.

Artikkel 7

Informasjon til offentligheten

1. Medlemsstatene skal påse at ajourførte opplysninger om konsentrasjonene av benzen og karbonmonoksid i omgivelsesluften regelmessig gjøres tilgjengelige for offentligheten og berørte organisasjoner, særlig miljøvern-organisasjoner, forbrukersammenslutninger, organisasjoner som ivaretar utsatte befolkningsgruppers interesser og andre berørte helseorganisasjoner, for eksempel ved hjelp av

kringkasting, presse, informasjonsskjermer eller datanett, tekst-tv, telefon eller telefaks.

Opplysningene om konsentrasjonene av benzen i omgivelsesluften, uttrykt som et gjennomsnitt for de tolv siste månedene, skal ajourføres minst hver tredje måned, og én gang i måneden når dette er praktisk mulig. Opplysninger om konsentrasjonene av karbonmonoksid i omgivelsesluften, uttrykt som høyeste løpende gjennomsnitt over åtte timer, skal ajourføres minst én gang per dag, og hver time når dette er praktisk mulig.

Opplysningene nevnt i annet ledd skal minst nevne enhver overskridelse av grenseverdiene for tidsrommene for beregning av gjennomsnittene omhandlet i vedlegg I og II. De skal også inneholde en kort vurdering med hensyn til grenseverdiene og relevant informasjon om virkningene for menneskehelsen.

2. Medlemsstatene skal når de offentliggjør planer eller programmer for befolkningen i samsvar med artikkel 8 nr. 3 i direktiv 96/62/EF, også oversende disse til organisasjonene nevnt i nr. 1 i denne artikkel. Denne bestemmelsen f r også anvendelse på opplysningene nevnt i vedlegg VI nr. II til dette direktiv.

3. Opplysningene som gjøres tilgjengelige for offentligheten og organisasjoner i samsvar med nr. 1 og 2, skal være klare, forst aelige og lett tilgjengelige.

Artikkel 8

Rapport og ny gjennomgåelse

1. Kommisjonen skal senest 31. desember 2004 oversende Europaparlamentet og Rådet en rapport om erfaringene som er gjort ved anvendelsen av dette direktiv, og særlig om resultatene fra den nyeste vitenskapelige forskningen om virkningen av benzen og karbonmonoksid på menneskehelsen med særlig vekt på utsatte befolkningsgrupper, om virkningene av benzen og karbonmonoksid på økosystemene og om den teknologiske utvikling, særlig om de framskritt som er gjort med hensyn til måleteknikker og andre teknikker for å vurdere konsentrasjonene av benzen og karbonmonoksid i omgivelsesluften.

2. Rapporten nevnt i nr. 1 skal særlig ta hensyn til følgende når det gjelder benzen og karbonmonoksid:

- a) nåværende luftkvalitet og utviklingstendensene fram mot og etter 2010,
- b) mulighetene for ytterligere reduksjon av forurensende utslipp fra alle relevante kilder, idet det tas hensyn til teknisk gjennomførbarhet og kostnadseffektivitet,
- c) forholdet mellom de forurensende stoffene og mulighetene for kombinerte tiltak med sikte på å nå Fellesskapets mål for luftkvalitet og tilhørende mål,
- d) nåværende og framtidige krav når det gjelder informasjon til offentligheten og utveksling av opplysninger mellom medlemsstatene og Kommisjonen,

e) erfaringer som er gjort ved anvendelsen av dette direktiv i medlemsstatene, særlig vilkårene fastsatt i vedlegg IV som målingene er blitt utført under.

3. For å opprettholde et høyt nivå av vern av menneskehelsen og miljøet skal rapporten nevnt i nr. 1 være ledsaget av eventuelle forslag til endring av dette direktiv, blant annet om ytterligere forlengelser av fristen for å overholde grenseverdien for benzen fastsatt i vedlegg I som vil kunne gis i samsvar med artikkel 3 nr. 2.

Artikkel 9

Sanksjoner

Medlemsstatene skal vedta sanksjoner til bruk ved overtredelse av de nasjonale bestemmelser vedtatt i henhold til dette direktiv. Disse sanksjonene skal være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende.

Artikkel 10

Gjennomføring

1. Medlemsstatene skal senest 13. desember 2002 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 11

Ikrafttredelse

Dette direktiv trer i kraft den dag det kunngjøres i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Artikkel 12

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 16. november 2000.

For Europaparlamentet

N. FONTAINE

President

For Rådet

R. SCHWARTZENBERG

Formann

VEDLEGG I

GRENSEVERDI FOR BENZEN

Grenseverdien skal angis i $\mu\text{g}/\text{m}^3$, standardisert for en temperatur på 293 K og et trykk på 101,3 kPa.

	Tidsrom for beregning av gjennomsnittsverdien	Grenseverdi	Margin for tillatt overskridelse	Frist for overholdelse av grenseverdien
Grenseverdi for vern av menneskehelsen	Kalenderår	$5 \mu\text{g}/\text{m}^3$	$5 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (100 %) 13. desember 2000, redusert med $1 \mu\text{g}/\text{m}^3$ 1. januar 2006 og deretter hver tolvte måned slik at 0 % nås 1. januar 2010.	1. januar 2010 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Unntatt i soner og tettbebyggelser der en tidsbegrenset forlengelse av fristen er gitt i samsvar med artikkel 3 nr. 2.

VEDLEGG II

GRENSEVERDI FOR KARBONMONOKSID

Grenseverdien skal angis i mg/m^3 . Mengden skal standardiseres for en temperatur på 293 K og et trykk på 101,3 kPa.

	Tidsrom for beregning av gjennomsnittsverdien	Grenseverdi	Margin for tillatt overskridelse	Frist for overholdelse av grenseverdien
Grenseverdi for vern av menneskehelsen	Høyeste daglige åttimersgjennomsnitt	$10 \text{mg}/\text{m}^3$	$6 \text{mg}/\text{m}^3$ 13. desember 2000, redusert med $2 \text{mg}/\text{m}^3$ 1. januar 2003 og deretter hver tolvte måned slik at 0 % nås 1. januar 2005.	1. januar 2005

Høyeste daglige åttimersgjennomsnitt skal fastsettes etter en vurdering av løpende åttimersgjennomsnitt beregnet på grunnlag av data innhentet og ajourført hver time. Hvert åttimersgjennomsnitt beregnet på denne måten skal være knyttet til den dagen da beregningen slutter, det vil si at det første beregningstidsrommet for en gitt dag vil være fra kl. 17.00 den foregående dag til kl. 01.00 den gjeldende dag. Det siste beregningstidsrommet for en gitt dag vil være fra kl. 16.00 til kl. 24.00 samme dag.

VEDLEGG III

FASTSETTELSE AV VILKÅR FOR VURDERING AV KONSENTRASJONER AV BENZEN OG KARBONMONOKSID I OMGIVELSESLUFTEN I EN SONE ELLER EN TETTBEBYGGELSE**I. Nedre og øvre vurderingsterskler**

Følgende nedre og øvre vurderingsterskler skal gjelde:

a) B e n z e n

	Årsgjennomsnitt
Øvre vurderingsterskel	70 % av grenseverdien (3,5 µg/m ³)
Nedre vurderingsterskel	40 % av grenseverdien (2 µg/m ³)

b) K a r b o n m o n o k s i d

	Årsgjennomsnitt
Øvre vurderingsterskel	70 % av grenseverdien (7 mg/m ³)
Nedre vurderingsterskel	50 % av grenseverdien (5 mg/m ³)

II. Bestemmelse av overskridelse av nedre og øvre vurderingsterskel

Overskridelse av øvre og nedre vurderingsterskel skal bestemmes på grunnlag av konsentrasjoner målt i løpet av de fem foregående årene dersom det foreligger tilstrekkelige data. En vurderingsterskel skal anses for overskredet dersom den er blitt overskredet i minst tre av disse fem foregående årene.

Dersom det ikke foreligger data for fem år, kan medlemsstatene bestemme overskridelse av nedre og øvre vurderingsterskel ved å kombinere kortvarige måleoperasjoner i den perioden av året og på de stedene som etter all sannsynlighet har de høyeste forurensingsnivåene med resultater fra utslippsfortegnelser og modellberegninger.

VEDLEGG IV

**PLASSERING AV PRØVETAKINGSPUNKTER FOR MÅLING AV KONSENTRASJONER AV
BENZEN OG KARBONMONOKSID I OMGIVELSESLUFTEN**

Følgende krav gjelder for faste målinger:

1. Valg av målested

Prøvetakingspunkter som skal sikre vern av menneskehelsen, skal plasseres slik at målingene

- i) gir data om de steder i sonene eller tettbebyggelsene der befolkningen antas å være eksponert direkte eller indirekte for høyest konsentrasjoner i løpet av et tidsrom som er relevant i forhold til tidsrommet for beregning av grenseverdien(e).
- ii) gir data om konsentrasjoner på andre steder i de nevnte sonene eller tettbebyggelsene som er representative for den forurensningen befolkningen er eksponert for.

Prøvetakingspunktene bør generelt plasseres slik at måling av konsentrasjoner i svært små mikromiljøer i den umiddelbare nærhet unngås. Som hovedregel bør et prøvetakingspunkt plasseres på et sted som er representativt for luftkvaliteten i et område på minst 200 m² omkring dette punktet på målesteder for trafikkforurensning, og på flere kvadratkilometer på målesteder for bybakgrunnsluft.

Dersom det er mulig, bør prøvetakingspunktene også være representative for lignende steder som ikke ligger i den umiddelbare nærhet.

Det bør også tas hensyn til behovet for å plassere prøvetakingspunkter på øyer når dette er nødvendig for å verne menneskehelsen.

II. Plassering av prøvetakingsutstyret

Følgende retningslinjer skal følges så langt det er praktisk mulig:

- luften bør kunne strømme fritt rundt prøvetakingssonden på innløpet, og ingen hindringer som kan påvirke lufttilstrømningen, bør finnes i nærheten av prøvetakingsutstyret (dette bør vanligvis være plassert noen meter fra bygninger, balkonger, trær og andre hindringer, og minst 0,5 m fra nærmeste bygning for prøvetakingspunkter for måling av luftkvaliteten ved byggelinjen),
- som hovedregel bør innløpssonden plasseres mellom 1,5 m (pustesone) og 4 m over bakken. Høyere plassering (inntil 8 m) kan i enkelte tilfeller være nødvendig. Høyere plassering kan også være hensiktsmessig dersom stasjonen er representativ for et stort område,
- innløpssonden bør ikke plasseres i umiddelbar nærhet av utslippskilder, slik at det ikke tas prøver direkte av utslipp som ikke er blandet med omgivelsesluften,
- utløpet på prøvetakingsutstyret bør plasseres slik at luften som kommer ut, ikke strømmer tilbake til innløpet,
- plassering av prøvetakingsutstyr for måling av trafikkforurensning:
 - for alle forurensende stoffer bør prøvetakingspunktene ligge minst 25 m fra kanten av store veikryss, og minst 4 m fra midten av nærmeste kjørefelt,
 - for karbonmonoksid bør innløpene ligge høyst 5 m fra fortauskanten,
 - for benzen bør innløpene ligge på steder som er representative for luftkvaliteten i nærheten av byggelinjen.

Det kan også tas hensyn til følgende faktorer:

- mulige påvirkningskilder,
- sikkerhet,
- tilgjengelighet,
- mulighet for tilkoping til elektrisitets- og telefonnettet,
- stedets synlighet i omgivelsene,
- sikkerheten for offentligheten og driftspersonalet,
- ønskeligheten av en felles plassering av prøvetakingspunkter for forskjellige forurensende stoffer,
- byplanleggingskrav.

III. Dokumentasjon og ny gjennomgåelse av valget av målesteder

Framgangsmåtene for valg av målesteder skal dokumenteres uttømmende på klassifiseringsstadiet ved hjelp av blant annet fotografier av omgivelsene med angivelse av kompassretning og et detaljert kart. Målesteder og dokumentasjon bør gjennomgås på nytt med jevne mellomrom for å sikre at kriteriene til enhver tid er oppfylt.

VEDLEGG V

KRITERIER FOR FASTSETTELSE AV ANTALL PRØVETAKINGSPUNKTER FOR FASTE MÅLINGER AV KONSENTRASJONER AV BENZEN OG KARBONMONOKSID I OMGIVELSESLUFTEN

Minste antall prøvetakingspunkter som er nødvendig for faste målinger med sikte på å vurdere overholdelse av grenseverdiene for vern av menneskehelsen i soner og tettbebyggelser der faste målinger er eneste opplysningskilde.

a) Diffuse kilder

Folketallet i tettbebyggelsen eller sonen (x 1 000)	Dersom konsentrasjonene overskrider øvre vurderingsterskel ⁽¹⁾	Dersom de største konsentrasjonene ligger mellom øvre og nedre vurderingsterskel
0-249	1	1
250-499	2	1
500-749	2	1
750-999	3	1
1 000-1 499	4	2
1 500-1 999	5	2
2 000-2 749	6	3
2 750-3 749	7	3
3 750-4 749	8	4
4 750-5 999	9	4
≥ 6 000	10	5

⁽¹⁾ Skal omfatte minst én stasjon for måling av bybakgrunnsluft, og én stasjon for måling av trafikkforurensning, forutsatt at dette ikke øker antallet prøvetakingspunkter.

b) Punktkilder

Ved vurdering av forurensningen i nærheten av punktkilder bør antall prøvetakingspunkter for faste målinger beregnes ut fra utslippstettheten, sannsynlige spredningsmønstre for forurensningen i omgivelsesluften og befolkningens eksponeringsrisiko.

VEDLEGG VI

MÅLSETTINGER FOR DATAKVALITET OG SAMMENSTILLING AV RESULTATENE FRA LUFTKVALITETSVURDERINGEN

I. Målsettinger for datakvalitet

Følgende målsettinger for datakvalitet med hensyn til tillatt usikkerhet ved vurderingsmetoder, minste tidsrom for måling og minste datamengde skal være retningsgivende for kvalitetssikringsprogrammer:

	Benzen	Karbonmonoksid
<i>Faste målinger⁽¹⁾</i>		
Usikkerhet	25 %	15 %
Minste datamengde	90 %	90 %
Minste tidsrom for måling	35 % for målinger på målesteder for bybakgrunnsluft og på målesteder for trafikkforurensning (slik fordelt over året at de er representative for varierende klima- og trafikkforhold) 90 % for målesteder for industriforurensning	
<i>Veiledende målinger</i>		
Usikkerhet	30 %	25 %
Minste datamengde	90 %	90 %
Minste tidsrom for måling	14 % (én måling én dag i uken i tilfeldig valgt tidsrom, jevnt fordelt over året eller i åtte uker jevnt fordelt over året)	14 % (én måling én gang i uken i tilfeldig valgt tidsrom, jevnt fordelt over året eller i åtte uker jevnt fordelt over året)
<i>Modellberegning</i>		
Usikkerhet:		
Åttetimersgjennomsnitt	–	50 %
Årsgjennomsnitt	50 %	–
<i>Objektive anslag</i>		
Usikkerhet	100 %	75 %

(¹) Medlemsstatene kan foreta stikkprøvemålinger istedenfor kontinuerlige målinger av benzen dersom de kan dokumentere for Kommisjonen at usikkerheten, herunder usikkerheten knyttet til stikkprøvetakingen, oppfyller kvalitetsmålsettingen på 25 %. Stikkprøvemålingene må fordeles jevnt over året for å unngå at resultatene fordreies.

Usikkerheten (med et konfidensintervall på 95 %) ved vurderingsmetodene bedømmes i samsvar med prinsippene i «Guide to the Expression of Uncertainty in Measurement» (ISO 1993) eller metoden fastsatt i ISO 5725 (1994) eller tilsvarende. Usikkerhetsprosentene i tabellen over gjelder for gjennomsnittet av enkeltmålingene i det aktuelle tidsrommet for beregning av grenseverdien med et konfidensintervall på 95 %. Usikkerheten for de faste målingene skal anses for å gjelde i området rundt den gjeldende grenseverdien. Før dette direktiv vedtas, skal Kommisjonen offentliggjøre retningslinjer utarbeidet av CEN og beregnet på å brukes inntil CEN-standarder med detaljerte prøveprotokoller er fullt ut vedtatt.

Usikkerheten for modellberegning og objektive anslag defineres som det høyeste avvik mellom de målte og beregnede konsentrasjonsnivåene i det aktuelle tidsrommet for beregning av grenseverdien uten at det tas hensyn til hendelsenes rekkefølge.

Kravene til minste datamengde og minste tidsrom for måling omfatter ikke tap av data på grunn av regelmessig kalibrering eller normalt vedlikehold av instrumentene.

II. Resultater av luftkvalitetsvurderingen

Følgende opplysninger skal innhentes for soner og tettbebyggelser der andre opplysningskilder benyttes for å utfylle dataene fra målingene eller er det eneste grunnlaget for vurdering av luftkvaliteten:

- en beskrivelse av vurderingene som er foretatt,
- hvilke metoder som er benyttet, med henvisning til en beskrivelse av dem,
- data- og informasjonskilder,
- en beskrivelse av resultatene, herunder usikkerhet og særlig angivelse av størrelsen på ethvert område, eller eventuelt lengden på veien i sonen eller tettbebyggelsen, der konsentrasjonene overskrider grenseverdien(e) eller eventuelt grenseverdien(e) pluss gjeldende margin(er) for tillatt overskridelse, og av ethvert område der konsentrasjonene overskrider øvre eller nedre vurderingsterskel,
- for grenseverdier som skal verne menneskehelsen, størrelsen på befolkningen som risikerer eksponering for konsentrasjoner som overskrider grenseverdien.

Dersom det er mulig, skal medlemsstatene utarbeide kart som viser fordelingen av konsentrasjonene innenfor hver sone eller tettbebyggelse.

III. Standardisering

For benzen og karbonmonoksid skal måleresultatene være standardisert for en temperatur på 293 K og et trykk på 101,3 kPa.

VEDLEGG VII

REFERANSEMETODER FOR VURDERING AV KONSENTRASJONER AV BENZEN OG KARBONMONOKSID

I. Referansemetode for prøvetaking og analyse av benzen

Referansemetoden for måling av benzen, som for tiden standardiseres av CEN, vil være innsuging av prøven i en beholder med adsorbent etterfulgt av bestemmelse ved gasskromatografi. I mangel av CEN-standard kan medlemsstatene benytte nasjonale standardmetoder som bygger på samme målemetode.

Medlemsstatene kan også benytte enhver annen metode dersom de kan dokumentere at den gir resultater som tilsvarer resultatene som oppnås ved metoden beskrevet over.

II. Referansemetode for analyse av karbonmonoksid

Referansemetoden for måling av karbonmonoksid vil være ikke-dispersiv infrarød spektrometrisk metode (NDIR), som for tiden standardiseres av CEN. I mangel av CEN-standard kan medlemsstatene benytte nasjonale standardmetoder som bygger på samme målemetode.

Medlemsstatene kan også benytte enhver annen metode dersom de kan dokumentere at den gir resultater som tilsvarer resultatene som oppnås ved metoden beskrevet over.

III. Referanseteknikker for modellberegning

Referanseteknikkene for modellberegning kan ikke spesifiseres på det nåværende tidspunkt. Endringer som tilpasser dette punkt til den vitenskapelige og tekniske utvikling, må vedtas etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 6 nr. 2.

RÅDSVEDTAK

2002/EØS/16/13

av 20. desember 2000

om et flerårig program for foretak og entreprenørskap, særlig for små og mellomstore bedrifter (SMB) (2001-2005)(*)

(2000/819/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 157 nr. 3,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Europaparlamentet⁽²⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽³⁾,

under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen⁽⁴⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Betydningen av foretak og entreprenørskap for å oppnå Fellesskapets mål og de vanskelighetene foretak og iverksettere står overfor, har vært emne for en rekke meldinger, beslutninger og rapporter, senest kommisjonsmelding av 26. april 2000 om «næringspolitikk i en kunnskapsbasert økonomi». Slik er det blitt fastsatt viktige tiltaksområder på fellesskapsplan.
- 2) Små og mellomstore bedrifter (SMB) yter et betydelig bidrag med hensyn til konkurranseevne, forskning, nyskaping, ferdigheter og sysselsetting, men står overfor særlige problemer.
- 3) Det må treffes tiltak for å overvinne disse vanskelighetene. En rekke programmer, særlig det tredje

flerårige program for små og mellomstore bedrifter (SMB) i Den europeiske union (1997-2000), vedtatt ved rådsbeslutning 97/15/EF⁽⁵⁾, som utløper 31. desember 2000, har utgjort en ramme for slike tiltak.

- 4) I sin melding til Europaparlamentet, Rådet, Den økonomiske og sosiale komité og Regionkomiteen avla Kommisjonen 29. juni 1999 rapport om den eksterne vurderingen av nevnte program.
- 5) Det er nødvendig å vedta et nytt program for tidsrommet som begynner 1. januar 2001, og å sikre at næringspolitikken gis tilstrekkelige midler slik at de næringspolitiske mål kan nås.
- 6) Rådet godkjente 9. november 1999 en rapport om innlemmelse av bærekraftig utvikling i Den europeiske unions næringspolitikk. Det bør tas hensyn til bærekraftig utvikling når de tiltak som skal vedtas i henhold til dette program, skal defineres og gjennomføres.
- 7) Det europeiske råd i Santa Maria da Feira godkjente 20. juni 2000 Den europeiske erklæring om små foretak og krevde at den skulle gjennomføres i sin helhet, særlig som en del av forslagene til det flerårige program for foretak og entreprenørskap. Unionens tiltak for å fremme SMB bør ta hensyn til målene i erklæringen.
- 8) Lignende tiltak er iverksatt innenfor rammen av OECD, særlig med erklæringen om SMB-politikk vedtatt av OECDs industriministre i Bologna 15. juni 2000.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 333 av 29.12.2000, s. 84, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 99/2001 av 13. juli 2001 om endring av EØS-avtalens protokoll 31 om samarbeid på særlige områder utenfor de fire friheter, se EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende nr. 47 av 20.9.2001, s. 13.

⁽¹⁾ EFT C 311 av 31.10.2000, s. 180.

⁽²⁾ Uttalelse avgitt 26. oktober 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT).

⁽³⁾ Uttalelse avgitt 29. november 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT).

⁽⁴⁾ Uttalelse avgitt 21. september 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT).

⁽⁵⁾ EFT L 6 av 10.1.1997, s. 25.

- 9) Rådet understreket 7. november 2000 behovet for en betydelig bedring av finansieringen av nyskapende foretak og en omorganisering av finansieringsordningene mot bistand til nyetablering av foretak, høyteknologiforetak og svært små foretak.
- 10) De tiltak som er nødvendige for å gjennomføre dette vedtak bør vedtas i samsvar med rådsbeslutning 1999/468/EF av 28. juni 1999 om fastsettelse av nærmere regler for utøvelsen av den gjennomføringsmyndighet som er tillagt Kommisjonen⁽¹⁾.
- 11) Dette vedtak utgjør det rettslige grunnlaget for særlige tilleggstiltak som ikke inngår i annen fellesskapspolitikk, og som ikke kan gjennomføres bedre av medlemsstatene.
- 12) Ifølge avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde (EØS), inngått med EFTA/EØS-statene, og tilleggsprotokollene til assosieringsavtalene, inngått med statene i Sentral- og Øst-Europa, kan disse statene delta i fellesskapsprogrammer. Kypros, Malta og Tyrkia bør også kunne delta innenfor rammen av assosieringsavtalene inngått med disse statene. Deltaking av andre stater bør vurderes når det er mulig i henhold til avtaler og framgangsmåter.
- 13) Det er i dette vedtak inntatt et finansielt referansebeløp i henhold til punkt 34 i den tverrinstitusjonelle avtalen av 6. mai 1999 mellom Europaparlamentet, Rådet og Kommisjonen om budsjett disiplin og forbedring av budsjettbehandlingen⁽²⁾, for hele programmets varighet, uten at dette berører budsjettmyndighetens myndighet i henhold til traktaten —

GJORT DETTE VEDTAK:

Artikkel 1

Det vedtas et program for fellesskapspolitikk for foretak og entreprenørskap, særlig for små og mellomstore bedrifter (SMB), heretter kalt «programmet», for et tidsrom på fem år fra 1. januar 2001.

Artikkel 2

1. Programmet skal ha følgende mål:
 - a) å øke veksten og konkurranseevnen til foretak i en kunnskapsbasert og internasjonalisert økonomi,
 - b) å fremme entreprenørskap,
 - c) å forenkle og bedre de administrative og lovgivningsmessige rammene for foretakene for å fremme forskning, nyskaping og etablering av foretak,

- d) å bedre de finansielle rammevilkårene for foretakene, særlig SMB,
- e) å gi foretakene lettere tilgang til Fellesskapets støttetjenester, programmer og nett og å bedre samordningen av disse ordningene.

2. Disse målene skal nås hovedsakelig gjennom tiltaksområdene beskrevet i vedlegg I.

3. På grunn av sin art skal programmet dessuten brukes for å gjøre framskritt med henblikk på å nå de mål som er fastsatt i Den europeiske erklæring om små foretak.

Artikkel 3

1. Kommisjonen skal bistås av forvaltningskomiteen for foretaksprogrammet (heretter kalt «komiteen»).
2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 4 og 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse.

Tidsrommet fastsatt i artikkel 4 nr. 3 i beslutning 1999/468/EF skal være tre måneder.

3. Komiteen fastsetter sin forretningsorden.

Artikkel 4

1. De tiltak som er nødvendige for å gjennomføre programmet, og som gjelder saksområdene nedenfor, skal vedtas i samsvar med den forvaltningsmessige framgangsmåte nevnt i artikkel 3 nr. 2:

- det årlige arbeidsprogram og tilhørende budsjettbevilgninger,
- kriteriene og innholdet i anbudsinnbydelser der beløpet overstiger EUR 100 000,
- prestasjonsindikatorene for vurdering av de tiltak som er nødvendige for å nå målene i artikkel 2.

2. Komiteen skal dessuten regelmessig underrettes om eventuelle andre spørsmål som gjelder programmet, særlig om den årlige gjennomføringsrapporten og vurderingsrapportene nevnt i artikkel 5 nr. 1.

Artikkel 5

1. Kommisjonen skal vurdere gjennomføringen av programmet og framlegge for Europaparlamentet, Rådet, Den økonomiske og sosiale komité og Regionkomiteen

- en vurderingsrapport hvert annet år om den framgang som er gjort, samtidig som det på en samordnet måte tas hensyn til
 - næringspolitikken innenfor Fellesskapets politikk og programmer i sin helhet,
 - gjennomføringen av Den europeiske erklæring om små foretak,
- en ekstern vurderingsrapport innen utgangen av desember 2004.

⁽¹⁾ EFT L 184 av 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 172 av 18.6.1999, s. 1.

2. Formålet med disse rapportene er å undersøke om målene for programmet er nådd. De skal inneholde en nytte- og kostnadsanalyse av de tiltak som gjennomføres, særlig på grunnlag av prestasjonsindikatorene nevnt i artikkel 4 nr. 1 tredje strekpunkt.

Artikkel 6

Programmet skal være åpent for deltaking for

- EFTA/EØS-statene i samsvar med vilkårene fastsatt i EØS-avtalen,
- de assosierte stater i Sentral- og Øst-Europa (ASSØE) i samsvar med vilkårene fastsatt i de europeiske avtalene, deres tilleggsprotokoller og i de respektive assosieringsråds beslutninger,
- Kypros, på grunnlag av tilleggsbevilgninger etter framgangsmåter som skal avtales med denne staten,
- Malta og Tyrkia, på grunnlag av tilleggsbevilgninger i samsvar med traktatens bestemmelser,
- andre stater, når avtaler og framgangsmåter gjør det mulig.

Artikkel 7

1. Det finansielle referansebeløpet for gjennomføringen av programmet skal være EUR 450 millioner.
2. De årlige bevilgningene skal godkjennes av budsjettmyndigheten innenfor rammen av det finansielle overslag.

Artikkel 8

Dette vedtak trer i kraft 1. januar 2001 og dekker tidsrommet fram til 31. desember 2005.

Artikkel 9

Dette vedtak er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 20. desember 2000.

For Rådet
J.-C. GAYSSOT
Formann

VEDLEGG I

BESKRIVELSE AV TILTAKSOMRÅDENE

Tiltaksområdene skal hovedsakelig bygge på identifisering og utveksling av den beste praksis i samsvar med Best-framgangsmåten beskrevet i kommisjonsmeldingen av 26. april 2000, samtidig som det tas hensyn til behovene til SMB, og rettes mot

1. Økning av veksten og konkurransevnen til foretak i en kunnskapsbasert og internasjonalt økonomi:

Programmet skal særlig fremme tiltak som

- øker konkurransevne og nyskaping,
- letter fritt varebytte og markedsadgang,
- forbereder foretak på å møte globaliseringen og særlig fremmer SMBs deltagelse i standardiseringsprosessen og gjennomføringen av den,
- tilbyr et tilstrekkelig stort spekter av ferdigheter som oppfyller små foretaks behov,
- utvikler bruken av ny informasjons- og kommunikasjonsteknologi,
- oppmuntrer til nyskapende virksomhet,
- fremmer integreringen av en bærekraftig utvikling.

2. Fremming av entreprenørskap:

Programmet tar særlig sikte på

- bistand ved opprettelse og overdragelse av foretak,
- utvikling av opplæring i entreprenørskap,
- fremming av foretakskulturen i samfunnet,
- identifisering og fremming av en særskilt politikk til fordel for SMB.

3. Forenkling og bedring av foretakenes administrative og lovgivningsmessige rammevilkår, særlig for å fremme forskning, nyskaping og etablering av foretak:

Programmet tar særlig sikte på

- videreutvikling av systemet for å vurdere virkningen på foretakene av det foreslåtte fellesskapsregelverket,
- bedre regelverk og enklere administrative rammevilkår i alminnelighet.

4. Bedring av de finansielle rammevilkår for foretak, særlig SMB:

Som svar på konklusjonene fra Det europeiske råds møte i Lisboa 23. og 24. mars 2000 skal programmet særlig fremme

- a) tiltak for å bedre de finansielle rammevilkårene for foretak, særlig SMB. Disse tiltakene, som det er angitt gjennomføringsretningslinjer for i vedlegg II, er
 - (i) *Den europeiske teknologiordnings (ETO) tjeneste for etableringsstøtte, forvaltet av Det europeiske investeringsfond (EIF).*

ETO-tjenesten for etableringsstøtte skal bistå ved etablering og finansiering av SMB i oppstartingsfasen

- ved å investere i relevante og spesialiserte risikokapitalfond, særlig såkornkapitalfond, mindre fond, regionale fond eller fond rettet inn mot bestemte sektorer eller teknologier, eller risikokapitalfond som finansierer utnyttelse av FoU-resultater, for eksempel fond som er knyttet til forskningssentre og forskningsparker, som så yter risikokapital til SMB. Denne ordningen vil i tidligere ledd forsterke den ETO-tjeneste som ble opprettet av Den europeiske investeringsbank (EIB) i samarbeid med EIF ved å vedta en investeringspolitikk med høyere risikoprofil, både med hensyn til formidlerfond og deres investeringspolitikk.

EIF skal velge ut, foreta og forvalte investeringene i risikokapitalfond, eventuelt i samarbeid med nasjonale ordninger. De nærmere vilkår for gjennomføringen av ETO-tjenesten for etableringsstøtte, herunder overvåking og kontroll, skal fastsettes i en samarbeidsavtale mellom Kommisjonen og EIF som tar hensyn til retningslinjene i vedlegg II.

- ved å bistå ved etableringen og utviklingen av foretakskuvøser og tilknyttede oppfølgingsprogrammer («mentoring schemes»).

(ii) *Garantiordningen for SMB, forvaltet av EIF*

I garantiordningen for SMB skal det stilles motgarantier eller eventuelt medgarantier for medlemsstatenes garantiordninger samt direkte garantier for EIB eller enhver annen relevant finansformidler, mens tapene fra nevnte garantier dekkes over Den europeiske unions alminnelige budsjett.

Dette vil gjøre det mulig å avhjelpe markedssvikt på følgende områder:

- lån til SMB med vekstmuligheter, for å redusere de særlige vanskelighetene de står overfor på grunn av den store risiko de utgjør (for eksempel små og nyetablerte foretak),
- mikrokreditt, for å oppmuntre finansinstitusjoner til å spille en større rolle på det området ved å tilby lån av lavere beløp som innebærer forholdsmessig høyere behandlingstkostnader per enhet for låntakere med utilstrekkelige garantier,
- investeringer av egenkapital i SMB med vekstmuligheter, herunder investeringer fra lokale eller regionale fond som yter såkornkapital og/eller kapital i oppstartingsfasen, for å redusere de særlige vanskelighetene som SMB står overfor på grunn av sin svake finansielle struktur,
- små foretaks utnyttelse av de nye mulighetene som Internett og elektronisk handel gir – garanterte lån kan dekke IT-utstyr, programvare og opplæring til hjelp ved moderniseringen av slike foretak på disse områdene og for å gjøre dem mer konkurransedyktige.

I tillegg til garantier og motgarantier kan tilleggsstøtte til finansformidlere være en mulighet, særlig med hensyn til mikrokreditt. Slik støtte skal delvis dekke de høye administrasjonskostnadene knyttet til slik virksomhet.

Budsjettbevilgningen skal dekke alle ordningens kostnader, herunder EIFs garantitap og andre berettigede kostnader eller utgifter ved ordningen. Det vil bli satt et tak på kostnadene ved ordningen for Den europeiske unions alminnelige budsjett slik at de under ingen omstendigheter overskrider budsjettbevilgningen som stilles til rådighet for EIF i henhold til denne ordningen; det skal ikke være betingede forpliktelser på budsjettet.

De nærmere vilkår for gjennomføringen av garantiordningen for SMB, herunder overvåking og kontroll, skal fastsettes i en samarbeidsavtale mellom Kommisjonen og EIF, som tar hensyn til retningslinjene i vedlegg II.

(iii) *Såkornkapitaltiltaket, forvaltet av EIF*

Såkornkapitaltiltaket har som formål å stimulere tilførselen av kapital til opprettelsen av nye nyskapende foretak med vekstmuligheter og muligheter til å skape arbeidsplasser, herunder foretak innenfor tradisjonell økonomi, gjennom støtte til såkornkapitalfond, kuvøser eller lignende organisasjoner der EIF deltar – enten med egne midler eller gjennom sitt mandat – helt fra virksomhetens første år.

(iv) *Joint European Venture*

Programmet har som formål å bruke de forpliktelser som er inngått inntil 31. desember 2000 til gagn for foretak som planlegger å inngå et tvernasjonalt partnerskap. Det høyeste bidrag per prosjekt er EUR 100 000.

Disse finansielle tiltak kan eventuelt tilpasses i lys av framtidige rådsbeslutninger. Disse finansieringsordningene vil måtte gjennomføres i nært samarbeid med medlemsstatene.

- b) foretakenes bruk av euro,
- c) tiltak for å fremme nærhetsfinansiering, og særlig for å utvikle nett av private investorer,
- d) utvikling av et fellesskapsnett for såkornkapitalfond og forvalterne av dem og stimulering av utvekslingen av beste praksis og opplæring,
- e) arrangering av rundebordskonferanser for representanter for banker og SMB.

5. Forenkling av foretakenes tilgang til Fellesskapets støttetjenester, programmer og nett samt bedring av samordningen av disse ordningene:

Programmet skal særlig utvikle tiltak med sikte på

- å lette foretaks tilgang til fellesskapsprogrammene og sikre bedre samordning, særlig med det femte rammeprogram for forskning, teknologisk utvikling og demonstrasjon,
- å bedre virkemåten til, samarbeidet mellom og samordningen av Fellesskapets nett, særlig Euro Info Centres og Euro Info Correspondence Centres. Når denne virksomheten gjennomføres, kan Kommisjonen dra nytte av organisasjoner for faglig bistand eller sakkyndige, som kan finansieres innenfor programmets samlede finansielle ramme,
- å fremme tilretteleggingen av forretningssamarbeidsarrangementer for europartnerskap,
- å bruke rapporten «Det europeiske senter for observasjon av SMB».

VEDLEGG II

FELLESKAPETS FINANSIERINGSORDNINGER

I. Retningslinjer for gjennomføringen av ETO-tjenesten for etableringsstøtte

A. Innledning

ETO-tjenesten for etableringsstøtte skal ivaretas av EIF på forvaltningsbasis.

B. Formidlere

Med hensyn til investering av risikokapital skal formidlerne velges ut etter beste markedspraksis på en rettferdig og oversiktlig måte for å unngå enhver konkurransevridning og samtidig som det tas hensyn til målet om å samarbeide med et bredt spekter av spesialiserte fond.

Med hensyn til gjennomføringen av tilleggstiltak for å fremme foretakskuvøser, skal EIF nyttiggjøre seg medlemsstatenes erfaring på det området.

C. Høyeste investering

Den høyeste samlede investering i et risikokapitalfond skal være 25 % av fondets samlede egenkapital eller 50 % i visse særlige tilfeller som for eksempel nye fond som vil kunne være en kraftig pådriver i utviklingen av markedet for risikokapital for en gitt teknologi eller i en særskilt region. Intet bidrag i et bestemt risikokapitalfond skal overstige EUR 10 millioner, unntatt i særlige og nøye begrunnede tilfeller, og et bidrag skal aldri overstige EUR 15 millioner. Fond som opptrer som formidlere skal rette seg etter markedspraksisen når det gjelder diversifisering av sin portefølje.

D. Likestilte investeringer

Investeringer som foretas av ETO-tjenesten for etableringsstøtte i formidlerfondene, skal likestilles med øvrige investeringer som foretas i form av egenkapital. Unntak fra denne regelen er underlagt uttalelse fra komiteen nevnt i artikkel 3.

E. Varighet

ETO-tjenesten for etableringsstøtte er utformet som en langsiktig ordning der det investeres i risikokapitalfond for fem til tolv år. I alle tilfeller skal ingen investering vare lenger enn 16 år fra det tidspunkt da samarbeidsavtalen mellom Kommisjonen og EIF nevnt i vedlegg I ble undertegnet.

F. Realisering av investeringer

Fordi investeringene som skal foretas innenfor rammen av ETO-tjenesten for etableringsstøtte i hovedsak vil gå til ikke-børsnoterte, ikke-likvide enheter, vil realiseringen bli basert på utdeling av inntektene som formidlerne mottar for salget av sine investeringer i SMB.

G. Reinvestering av inntekter fra realiserte investeringer

Inntekter fra fondenes tilbakebetalinger til EIF kan reinvesteres i løpet av de første fire årene etter 20. desember 2000. Dette tidsrommet kan forlenges med inntil tre år, forutsatt at det er foretatt en tilfredsstillende vurdering av ordningen 48 måneder etter 20. desember 2000.

H. Forvaltningskonto

Det skal opprettes en særlig forvaltningskonto innen EIF for budsjettmidlene som er fastsatt for ordningen. Denne kontoen skal være rentebærende, og rentene legges til nevnte midler. Investeringer som foretas av EIF innenfor rammen av ETO-tjenesten for etableringsstøtte, og administrasjonskostnader og andre berettigede utgifter belastes forvaltningskontoen, mens inntekter fra realiserte investeringer godskrives kontoen. Ved slutten av det fjerde året etter 20. desember 2000 eller, dersom reinvesteringstidsrommet forlenges, ved utløpet av det forlengede reinvesteringstidsrommet, tilbakeføres en eventuell saldo på forvaltningskontoen til Den europeiske unions alminnelige budsjett, med unntak av midler som er avsatt men ennå ikke utnyttet/investert, samt de beløp som er nødvendige for å dekke berettigede kostnader og utgifter som for eksempel EIFs administrasjonskostnader.

I. Revisjonsretten

Det skal fastsettes egnede bestemmelser for at Revisjonsretten skal kunne utføre sine oppgaver og kontrollere at midlene blir brukt på riktig måte.

II. Retningslinjer for gjennomføringen av garantiordningen for SMB

A. Innledning

Garantiordningen for SMB skal ivaretas av EIF på forvaltningsbasis.

B. Formidlere

Formidlerne velges blant garantiordningene i medlemsstatene, innenfor offentlig eller privat sektor, herunder gjensidige garantiordninger, EIB og enhver annen relevant finansinstitusjon. Disse formidlerne skal velges ut på en rettferdig og oversiktlig måte etter beste markedspraksis og samtidig som det tas hensyn til

- a) den forutsigbare virkningen på omfanget av finansiering (lån, investeringer) som stilles til rådighet for SMB og/eller
- b) virkningen for SMBs tilgang til finansiering og/eller
- c) virkningen på risikoen som vedkommende formidler påtar seg ved å finansiere SMB.

C. Regler for innvilging av lån

De finansielle kriteriene for når det kan gis finansiering med garanti innenfor rammen av garantiordningen for SMB, skal avgjøres individuelt for hver formidler på grunnlag av dennes virksomhet. Disse reglene skal gjenspeile markedsforholdene og markedspraksisen i det aktuelle området.

Garantier og motgarantier skal først og fremst stilles i forbindelse med finansiering til SMB med inntil 100 lønnstakere (først og fremst til SMB med inntil 50 lønnstakere for særlig virksomhet for å fremme små foretaks bruk av Internett og elektronisk handel). Det skal legges særlig vekt på finansiering av erverv av immaterielle aktiva.

D. EIF-garantier

EIF skal stille garantier for individuell finansiering innenfor en bestemt portefølje av transaksjoner. EIF-garantier skal dekke en del av risikoen finansformidleren tar i forbindelse med den underliggende finansieringsporteføljen.

E. Høyeste dekning

EIFs forpliktelse til å påta seg en del av formidlerens tap i forbindelse med finansiering det er garantert for, består inntil de samlede utbetalinger for å dekke tapene på en gitt finansieringsportefølje, eventuelt minus det samlede beløpet som er inndrevet etter at tapet ble påvist, samt andre inntekter, når et forhåndsavtalt beløp, deretter bortfaller EIFs garanti automatisk.

F. Likestilling av EIF og formidlere

Garantier som stilles av EIF skal vanligvis likestilles med garantier og eventuelt finansiering som ytes av formidleren.

G. Forvaltningskonto

Det skal opprettes en forvaltningskonto hos EIF for innbetaling av budsjettmidlene fastsatt for ordningen. Denne kontoen skal være rentebærende, og rentene skal legges til nevnte midler.

H. EIFs rett til å trekke tilbake midler fra forvaltningskontoen

EIF har myndighet til å belaste forvaltningskontoen for å oppfylle sine forpliktelser innenfor garantiordningen, opptil den fastsatte høyeste dekningen og, etter avtale med Kommisjonen, for å dekke enhver annen berettiget kostnad, for eksempel sine administrasjonskostnader, enkelte rettslige kostnader samt kostnader knyttet til informasjon om ordningen.

I. Innbetaling til forvaltningskontoen av inndrevne beløp og annen inntekt

Ethvert beløp som inndrives etter at det er påvist tap på utlån som har ført til bruk av garantiordningen, samt annen inntekt, skal innbetales til forvaltningskontoen.

J. Ordningens varighet

Det forventes at garantier til SMB vil ha en varighet på inntil ti år. Ethvert restbeløp som gjenstår på konto etter at de siste garantiene har utløpt, skal tilbakeføres til Den europeiske unions alminnelige budsjett.

K. Revisjonsretten

Det skal fastsettes egnede bestemmelser for at Revisjonsretten skal kunne utføre sine oppgaver og kontrollere at midlene blir brukt på riktig måte.

III. Retningslinjer for gjennomføringen av såkornkapitaltiltaket

A. Innledning

Såkornkapitaltiltaket skal ivaretas av EIF.

B. Revisjonsretten

Det skal fastsettes egnede bestemmelser for at Revisjonsretten skal kunne utføre sine oppgaver og kontrollere at midlene blir brukt på riktig måte.

IV. Joint European Venture

Erfaringen har vist at denne ordningen må forenkles for å gjøre det mulig for finansformidlere og Kommisjonens kontorer raskt å behandle forespørslar fra SMB om finansielle bidrag og sikre at Fellesskapets midler brukes på riktig måte. Kommisjonen utreder for øyeblikket dessuten muligheten for å tilpasse kriteriene for innvilging av lån slik at behovene til SMB kan oppfylles mer effektivt med hensyn til investeringer på tvers av landegrensene, særlig i stater som har søkt om medlemskap.

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSAVGJERD nr. 521/2001/EF

2002/EØS/16/14

av 26. februar 2001

om lenging og endring av visse fellesskapshandlingsprogram i samband med innsatsen for folkehelse, som vart vedteke ved avgjerd nr. 645/96/EF, nr. 646/96/EF, nr. 647/96/EF, nr. 102/97/EF, nr. 1400/97/EF og nr. 1296/1999/EF(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNIONEN HAR —

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet, særleg artikkel 152,

med tilvising til framlegget frå Kommisjonen⁽¹⁾,

med tilvising til fråsegna frå Økonomi- og sosialutvalet⁽²⁾,

etter samråd med Regionutvalet,

etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 251 i traktaten⁽³⁾, og

ut frå desse synsmåtene:

- 1) Ei rekkje fellesskapshandlingsprogram på området folkehelse sluttar om kort tid å gjelde.
- 2) Følgjande program sluttar å gjelde ved utgangen av 2000:
 - fellesskapshandlingsprogrammet for helsefremjande tiltak, helseopplysning, helseutdanning og helseopplæring i samband med innsatsen for folkehelse, som vart vedteke ved europaparlaments- og rådsavgjerd nr. 645/96/EF⁽⁴⁾,
 - handlingsplanen for kampen mot kreft, som vart vedteken ved europaparlaments- og rådsavgjerd nr. 646/96/EF⁽⁵⁾,
 - fellesskapshandlingsprogrammet for førebygging av AIDS og visse andre smittsame sjukdommar, som vart vedteke ved europaparlaments- og rådsavgjerd nr. 647/96/EF⁽⁶⁾,

— fellesskapshandlingsprogrammet for førebygging av narkotikavanebruk, som vart vedteke ved europaparlaments- og rådsavgjerd nr. 102/97/EF⁽⁷⁾.

- 3) Følgjande program sluttar å gjelde ved utgangen av 2001:
 - fellesskapshandlingsprogrammet for helseovervaking, som vart vedteke ved europaparlaments- og rådsavgjerd nr. 1400/97/EF⁽⁸⁾,
 - fellesskapshandlingsprogrammet for sjukdommar som er knytte til ureining, som vart vedteke ved europaparlaments- og rådsavgjerd nr. 1296/1999/EF⁽⁹⁾.
- 4) I resolusjonen sin av 8. juni 1999 om den framtidige fellesskapsinnsatsen for folkehelse⁽¹⁰⁾ streka Rådet under at det i lys av at dei eksisterande programma sluttar å gjelde, er naudsynt med kontinuitet i fellesskapsinnsatsen for folkehelse.
- 5) I meldinga si av 15. april 1998 til Europaparlamentet, Rådet, Økonomi- og sosialutvalet og Regionutvalet om utviklinga av politikken for folkehelse i Det europeiske fellesskapet gjorde Kommisjonen merksam på at dei eksisterande programma for folkehelse sluttar å gjelde ved utgangen av 2000 eller seinare, og streka under kor viktig det er å hindre at det oppstår eit tomrom i fellesskapspolitikken på dette viktige området. Den etterfølgjande drøftinga av denne meldinga førde til at fellesskapsorgana vart samde om å utvikle ein ny strategi på helseområdet gjennom eit overordna handlingsprogram for folkehelse.
- 6) Medan den nye strategien for og framlegga til ein ny, overordna politikk for folkehelse er under vurdering, bør dei igangverande programma på området folkehelse lengjast fram til utgangen av 2002, slik at avbrot i den aktuelle fellesskapsinnsatsen kan unngåast.

(*) Denne fellesskapsrettsakta, kunngjort i TEF L 79 av 17.3.2001, s. 1, er nemnd i avgjerd i EØS-komiteen nr. 100/2001 av 13. juli 2001 om endring av protokoll 31 til EØS-avtala om samarbeid på særlege område utanfor dei fire fridomane, sjå EØS-tillegget til Tidend for Dei europeiske fellesskapa nr. 47 av 20.9.2001, s. 14.

⁽¹⁾ TEF C 365 E av 19.12.2000, s. 135.

⁽²⁾ Fråsegn gjeven 29. november 2000 (enno ikkje offentleggjort i TEF).

⁽³⁾ Europaparlamentsfråsegn av 13. desember 2000 (enno ikkje offentleggjort i TEF), og rådsavgjerd av 29. januar 2001.

⁽⁴⁾ TEF L 95 av 16.4.1996, s. 1.

⁽⁵⁾ TEF L 95 av 16.4.1996, s. 9.

⁽⁶⁾ TEF L 95 av 16.4.1996, s. 16.

⁽⁷⁾ TEF L 19 av 22.1.1997, s. 25.

⁽⁸⁾ TEF L 193 av 22.7.1997, s. 1.

⁽⁹⁾ TEF L 155 av 22.6.1999, s. 7.

⁽¹⁰⁾ TEF C 200 av 15.7.1999, s. 1.

- 7) Dei programma som sluttar å gjelde 31. desember 2000, bør lengjast med to etterfølgjande tidsrom på eitt år, høvesvis frå 1. januar til 31. desember 2001 og frå 1. januar til 31. desember 2002, og det bør gjerast ei fordeling per år av den finansielle ramma for gjennomføring av dei aktuelle programma.
- 8) For å sikre ein smidig og effektiv overgang for fellesskapsinnsatsen frå dei eksisterande programma til det overordna helseprogrammet som skal vedtakast, bør denne avgjerda om lenging sikre at den finansielle støtta vert jamnt fordelt mellom handlingsprogramma ved at lenginga av den finansielle ramma for programma vert spesifisert.
- 9) Denne avgjerda bør opphevast med verknad frå den datoen då ei ny avgjerd frå Europaparlamentet og Rådet om vedtaking av eit fellesskapshandlingsprogram om folkehelse tek til å gjelde.
- 10) Avtala om det europeiske økonomiske samarbeidsområdet (EØS-avtala) inneheld føresegnar om eit utvida samarbeid på området folkehelse mellom på den eine sida Det europeiske fellesskapet og medlemsstatane i EF, og på den andre sida dei statane i Det europeiske frihandelssambandet (EFTA) som tek del i Det europeiske økonomiske samarbeidsområdet (EFTA/EØS-statane). Programmet bør opnast for deltaking for dei assosierte statane i Sentral- og Aust-Europa i samsvar med dei vilkåra som er fastsette i dei europeiske avtalene, i tilleggsprotokollane deira og i avgjerdene til dei høvesvise assosieringsråda, for Kypros på grunnlag av tilleggslovvingar i samsvar med dei framgangsmåtane som skal avtalast med denne staten, og for Malta og Tyrkia på grunnlag av tilleggslovvingar i samsvar med føresegnene i traktaten.
- 11) Ved lenginga av programma bør det takast omsyn til meldinga av 15. juni 2000 frå Kommisjonen til Europaparlamentet, Rådet, Økonomi- og sosialutvalet og Regionutvalet om strategien til Det europeiske fellesskapet på området folkehelse, konklusjonane til Rådet av 26. november 1998 om den framtidige ramma for fellesskapsinnsats på området folkehelse⁽¹⁾, rådsresolusjon av 8. juni 1999 om framtidig fellesskapsinnsats på området folkehelse⁽²⁾, europaparlamentsresolusjon av 10. mars 1999⁽³⁾, fråsegna frå Økonomi- og sosialutvalet av 9. september 1998⁽⁴⁾ og fråsegna frå Regionutvalet av 19. november 1998⁽⁵⁾. Det bør òg takast omsyn til den førebels rapporten av 14. oktober 1999 frå Kommisjonen til Europaparlamentet, Rådet, Økonomi- og sosialutvalet og Regionutvalet om gjennomføring av fellesskapsprogramma for førebygging av kreft, AIDS og visse andre smittsame sjukdommar og for narkotikavanebruk innan ramma av innsatsen for folkehelse, og til den førebels rapporten av 22. mars 2000 frå Kommisjonen til Europaparlamentet, Rådet, Økonomi- og sosialutvalet og Regionutvalet om gjennomføring av fellesskapsprogrammet for helsefremjande tiltak, helseopplysningar, helseutdanning og helseopplæring (1996-2000).
- 12) I denne avgjerda er det for heile det tidsrommet som handlingsprogramma vert lengde med, fastsett ei finansiell ramme som utgjer det viktigaste referansegrunnlaget for budsjettstyresmakta ved den årlege budsjetthandsaminga, slik det er definert i punkt 33 i den tverrinstitusjonelle avtala av 6. mai 1999 mellom Europaparlamentet, Rådet og Kommisjonen om budsjett disiplin og betre budsjett handsaming⁽⁶⁾.
- 13) Avgjerd nr. 645/96/EF, nr. 646/96/EF, nr. 102/97/EF, nr. 1400/97/EF og nr. 1296/1999/EF bør endrast, slik at det vert teke omsyn til rådsbeslutning 1999/468/EF av 28. juni 1999 om fastsettelse av nærere regler for utøvelsen av den gjennomføringsmyndighet som er tillagt Kommisjonen⁽⁷⁾.
- 14) Handlingsprogramma bør overvakast og vurderast jamleg av Kommisjonen i samarbeid med medlemsstatane —

TEKE DENNE AVGJERDA:

Artikkel 1

I avgjerd nr. 645/96/EF vert det gjort følgjande endringar:

- I artikkel 1 nr. 1 vert «31. desember 2000» bytt ut med «31. desember 2002».
- I artikkel 2 nr. 1 vert «i samsvar med artikkel 5» bytt ut med «i samsvar med dei framgangsmåtane som er fastsette i artikkel 5a nr. 2 og 3».
- Artikkel 3 nr. 1 skal lyde:

«1. Den finansielle ramma for gjennomføringa av programmet er 35 millionar EUR for tidsrommet 1. januar 1996–31. desember 2000, 7,27 millionar EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2001 og 7,27 millionar EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2002.»
- Artikkel 5 skal lyde:

«Artikkel 5

Gjennomføringstiltak

Dei tiltaka som er naudsynte for gjennomføringa av denne avgjerda med omsyn til dei spørsmåla som er nemnde nedanfor, skal vedtakast etter den forvaltingsmessige framgangsmåten som er nemnd i artikkel 5a nr. 3:

⁽¹⁾ TEF C 390 av 15.12.1998, s. 1.

⁽²⁾ TEF C 200 av 15.7.1999, s. 1.

⁽³⁾ TEF C 175 av 21.6.1999, s. 135.

⁽⁴⁾ TEF C 407 av 28.12.1998, s. 21

⁽⁵⁾ TEF C 51 av 22.2.1999, s. 53.

⁽⁶⁾ TEF C 172 av 18.6.1999, s. 1.

⁽⁷⁾ TEF L 184 av 17.7.1999, s. 23.

- a) eit årleg arbeidsprogram som viser dei prioriterte tiltaksområda,
- b) dei nærmare reglane, kriteria og framgangsmåtane for utveljing og finansiering av prosjekt innanfor ramma av programmet, medrekna prosjekt som omfattar samarbeid med internasjonale organisasjonar som arbeider med folkehelse, og deltaking for dei statane som er nemnde i artikkel 6 nr. 2,
- c) framgangsmåten ved vurdering,
- d) dei nærmare reglane for spreing og formidling av resultat,
- e) dei nærmare reglane for samarbeid med dei institusjonane og organisasjonane som er nemnde i artikkel 2 nr. 2.

Dei tiltaka som er naudsynte for å gjennomføre denne avgjerda med omsyn til andre spørsmål, skal vedtakast etter den framgangsmåten for rådgjeving som er nemnd i artikkel 5a nr. 2.»

5. Ny artikkel 5a skal lyde:

«Artikkel 5a

Utval

1. Kommisjonen skal få hjelp av eit utval.
2. Når det vert vist til dette nummeret, skal artikkel 3 og 7 i avgjerd 1999/468/EF nyttast, samstundes som det vert teke omsyn til føresegnene i artikkel 8 i den nemnde avgjerda.
3. Når det vert vist til dette nummeret, skal artikkel 4 og 7 i avgjerd 1999/468/EF nyttast, samstundes som det vert teke omsyn til føresegnene i artikkel 8 i den nemnde avgjerda.

Tidsrommet som er fastsett i artikkel 4 nr. 3 i avgjerd 1999/468/EF, skal vere to månader.

4. Utvalet fastset møteføresegnene sine.»

6. I artikkel 6

- a) nr. 1 vert «etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 5» bytt ut med «etter dei framgangsmåtane som er fastsette i artikkel 5a nr. 2 og 3.»
- b) skal nr. 2 lyde:
 - «2. Dette programmet er ope for deltaking for
 - a) EFTA/EØS-statane i samsvar med dei vilkåra som er fastsette i EØS-avtala,
 - b) dei assosierte statane i Sentral- og Aust-Europa i samsvar med dei vilkåra som er fastsette i dei europeiske avtalene, i tilleggsprotokollane deira og i avgjerdene til dei høvesvise assosieringsråda,
 - c) Kypros på grunnlag av tilleggsøyvingar i samsvar med dei framgangsmåtane som skal avtalast med denne staten,
 - d) Malta og Tyrkia på grunnlag av tilleggsøyvingar i samsvar med føresegnene i traktaten.»

7. Artikkel 7 skal lyde:

«Artikkel 7

Overvaking og vurdering

1. Ved gjennomføringa av denne avgjerda skal Kommisjonen, i samarbeid med medlemsstatane, gjere dei tiltaka som er naudsynte for å sikre overvaking og vurdering av tiltaka i dette programmet, i samsvar med artikkel 1.

2. Kommisjonen skal leggje fram for Europaparlamentet og Rådet ein førebels rapport i juli 1998 og ein sluttrapport når programmet er avslutta. Rapportane skal innehalde resultatane av den vurderinga som er nemnd i nr. 1. Rapportane skal òg sendast over til Økonomi- og sosialutvalet og Regionutvalet.»

Artikkel 2

I avgjerd nr. 646/96/EF vert det gjort følgjande endringar:

1. I artikkel 1 nr. 1 vert «31. desember 2000» bytt ut med «31. desember 2002».
2. I artikkel 2 nr. 1 vert «i samsvar med artikkel 5» bytt ut med «i samsvar med dei framgangsmåtane som er fastsette i artikkel 5a nr. 2 og 3».
3. Artikkel 3 nr. 1 skal lyde:

«1. Den finansielle ramma for gjennomføringa av planen er 64 millionar EUR for tidsrommet 1. januar 1996–31. desember 2000, 13,3 millionar EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2001 og 13,3 millionar EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2002.»
4. Artikkel 5 skal lyde:

«Artikkel 5

Gjennomføringstiltak

Dei tiltaka som er naudsynte for gjennomføringa av denne avgjerda med omsyn til dei spørsmåla som er nemnde nedanfor, skal vedtakast etter den forvaltingsmessige framgangsmåten som er nemnd i artikkel 5a nr. 3:

- a) eit årleg arbeidsprogram som viser dei prioriterte tiltaksområda,
- b) ei forenkling og betring av dei forvaltingsmessige framgangsmåtane i planen, som vil verte offentleggjorde på tilbørleg vis,
- c) dei nærmare reglane, kriteria og framgangsmåtane for utveljing og finansiering av prosjekt innanfor ramma av handlingsplanen, medrekna prosjekt som omfattar samarbeid med internasjonale organisasjonar som arbeider med folkehelse, og deltaking for dei statane som er nemnde i artikkel 6 nr. 2,
- d) framgangsmåten ved vurdering,

- e) dei nærmare reglane for spreing og formidling av resultat,
- f) dei nærmare reglane for samarbeid med dei institusjonane og organisasjonane som er nemnde i artikkel 2 nr. 2.

Dei tiltaka som er naudsynte for å gjennomføre denne avgjerda med omsyn til andre spørsmål, skal vedtakast etter den framgangsmåten for rådgjeving som er nemnd i artikkel 5a nr. 2».

5. Ny artikkel 5a skal lyde:

«Artikkel 5a

Utval

Kommisjonen skal få hjelp av eit utval.

1. Når det vert vist til dette nummeret, skal artikkel 3 og 7 i avgjerd 1999/468/EF nyttast, samstundes som det vert teke omsyn til føresegnene i artikkel 8 i den nemnde avgjerda.
2. Når det vert vist til dette nummeret, skal artikkel 4 og 7 i avgjerd 1999/468/EF nyttast, samstundes som det vert teke omsyn til føresegnene i artikkel 8 i den nemnde avgjerda.
3. Tidsrommet som er fastsett i artikkel 4 nr. 3 i avgjerd 1999/468/EF, skal vere to månader.
4. Utvalet fastset møteføresegnene sine.»

6. I artikkel 6

- a) nr. 1 vert «etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 5» bytt ut med «etter dei framgangsmåtane som er fastsette i artikkel 5a nr. 2 og 3.»
- b) skal nr. 2 lyde:
 - «2. Denne planen er open for deltaking for
 - a) EFTA/EØS-statane i samsvar med dei vilkåra som er fastsette i EØS-avtala,
 - b) dei assosierte statane i Sentral- og Aust-Europa i samsvar med dei vilkåra som er fastsette i dei europeiske avtalene, i tilleggsprotokollane deira og i avgjerdene til dei høvesvise assosieringsråda,
 - c) Kypros på grunnlag av tilleggsøyvingar i samsvar med dei framgangsmåtane som skal avtalast med denne staten,
 - d) Malta og Tyrkia på grunnlag av tilleggsøyvingar i samsvar med føresegnene i traktaten.»

7. Artikkel 7 nr. 2 skal lyde:

«2. Kommisjonen skal leggje fram for Europaparlamentet og Rådet ein førebels rapport i juli 1998 og ein sluttrapport når planen er avslutta. Rapportane skal leggje særleg vekt på komplementariteten mellom

dette tiltaket og dei andre tiltaka som er nemnde i artikkel 4. Kommisjonen skal innarbeide resultatane av vurderingane i rapportane. Han skal òg sende rapportane over til Økonomi- og sosialutvalet og Regionutvalet.»

Artikkel 3

I avgjerd nr. 647/96/EF vert det gjort følgjande endringar:

1. I artikkel 1 nr. 1 vert «31. desember 2000» bytt ut med «31. desember 2002».
2. I artikkel 2 nr. 1 vert «i samsvar med artikkel 5» bytt ut med «i samsvar med framgangsmåtane fastsett i artikkel 5a nr. 2 og 3».
3. Artikkel 3 nr. 1 skal lyde:
 - «1. Den finansielle rammen for gjennomføring av programmet skal være 49,6 millioner EUR for tidsrommet 1. januar 1996–31. desember 2000, 10,07 millioner EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2001 og 10,07 millioner EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2002.»
4. Artikkel 5 skal lyde:

«Artikkel 5

Gjennomføringstiltak

De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne beslutning med hensyn til spørsmålene omhandlet nedenfor, skal vedtas etter den forvaltningsmessige framgangsmåten omhandlet i artikkel 5a nr. 3:

- a) et årlig arbeidsprogram med angivelse av de prioriterte innsatsområdene,
- b) de nærmere regler, kriterier og framgangsmåter for utvelgelse og finansiering av prosjekter innen rammen av programmet, herunder slike som innebærer samarbeid med internasjonale organisasjoner som arbeider med folkehelse, og deltaking for statene nevnt i artikkel 6 nr. 2,
- c) framgangsmåten ved evaluering,
- d) de nærmere regler for spredning og formidling av resultater,
- e) de nærmere regler for samarbeid med institusjonene og organisasjonene nevnt i artikkel 2 nr. 2.

De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne beslutning, og som gjelder andre spørsmål, skal vedtas etter framgangsmåten for rådgivning omhandlet i artikkel 5a nr. 2.»

5. Ny artikkel 5a skal lyde:

«*Artikkel 5a*

Komité

1. Kommisjonen skal bistås av en komité.
2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 3 og 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse, samtidig som det tas hensyn til bestemmelsene i beslutningens artikkel 8.
3. Når det vises til dette nummer, får artikkel 4 og 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse, samtidig som det tas hensyn til bestemmelsene i beslutningens artikkel 8.

Tidsrommet fastsatt i artikkel 4 nr. 3 i beslutning 1999/468/EF skal være to måneder.

4. Komiteen fastsetter sin forretningsorden.»

6. I artikkel 6

- a) nr. 1 vert «etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 5» bytt ut med «etter framgangsmåtene fastsatt i artikkel 5a nr. 2 og 3.»
- b) skal nr. 2 lyde:
 - «2. Programmet er åpent for deltaking for
 - a) EFTA/EØS-statene i samsvar vilkårene fastsatt i EØS-avtalen,
 - b) de assosierte stater i Sentral- og Øst-Europa i samsvar med vilkårene fastsatt i de europeiske avtaler, deres tilleggsprotokoller og i de respektive assosieringsråds beslutninger,
 - c) Kypros på grunnlag av tilleggsbevilgninger etter framgangsmåter som skal avtales med denne stat,
 - d) Malta og Tyrkia på grunnlag av tilleggsbevilgninger i samsvar med traktatens bestemmelser.»

7. Artikkel 7 nr. 2 skal lyde:

«2. Kommisjonen skal framlegge for Europaparlamentet og Rådet en foreløpig rapport i juli 1998 og en sluttrapport ved utløpet av programmet. Resultatene av evalueringene skal innarbeides i rapportene. Kommisjonen skal også oversende rapportene til Den økonomiske og sosiale komité og Regionkomiteen.»

Artikkel 4

I avgjerd nr. 102/97/EF vert det gjort følgjande endringar:

1. I artikkel 1 nr. 1 vert «31. desember 2000» bytt ut med «31. desember 2002».

2. I artikkel 2 nr. 1 vert «i samsvar med artikkel 5» bytt ut med «i samsvar med dei framgangsmåtene som er fastsette i artikkel 5a nr. 2 og 3».

3. Artikkel 3 nr. 1 skal lyde:

«1. Den finansielle ramma for gjennomføringa av programmet er 27 millionar EUR for tidsrommet 1. januar 1996–31. desember 2000, 5,38 millionar EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2001 og 5,38 millionar EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2002.»

4. Artikkel 5 skal lyde:

«*Artikkel 5*

Gjennomføringstiltak

Dei tiltaka som er naudsynte for gjennomføringa av denne avgjerda med omsyn til dei spørsmåla som er nemnde nedanfor, skal vedtakast etter den forvaltingsmessige framgangsmåten som er nemnd i artikkel 5a nr. 3:

- a) eit årleg arbeidsprogram som viser dei prioriterte tiltaksområda,
- b) dei nærmare reglane, kriteria og framgangsmåtene for utveljing og finansiering av prosjekt innanfor ramma av programmet, medrekna prosjekt som omfattar samarbeid med internasjonale organisasjonar som arbeider med folkehelse, og deltaking for dei statane som er nemnde i artikkel 6 nr. 2,
- c) framgangsmåten ved vurdering,
- d) dei nærmare reglane for spreing og formidling av resultat,
- e) dei nærmare reglane for samarbeid med dei institusjonane og organisasjonane som er nemnde i artikkel 2 nr. 2.

Dei tiltaka som er naudsynte for å gjennomføre denne avgjerda med omsyn til andre spørsmål, skal vedtakast etter den framgangsmåten for rådgjeving som er nemnd i artikkel 5a nr. 2.»

5. Ny artikkel 5a skal lyde:

«*Artikkel 5a*

Utval

1. Kommisjonen skal få hjelp av eit utval.
2. Når det vert vist til dette nummeret, skal artikkel 3 og 7 i avgjerd 1999/468/EF nyttast, samstundes som det vert teke omsyn til føresegnene i artikkel 8 i den nemnde avgjerda.
3. Når det vert vist til dette nummeret, skal artikkel 4 og 7 i avgjerd 1999/468/EF nyttast, samstundes som det vert teke omsyn til føresegnene i artikkel 8 i den nemnde avgjerda.

Tidsrommet som er fastsett i artikkel 4 nr. 3 i avgjerd 1999/468/EF, skal vere to månader.

4. Utvalet fastset møteføresegnene sine.»

6. I artikkel 6

- a) nr. 1 vert «etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 5» bytt ut med «etter dei framgangsmåtene som er fastsette i artikkel 5a nr. 2 og 3.»
- b) skal nr. 2 lyde:
- «2. Dette programmet er ope for deltaking for
- a) EFTA/EØS-statane i samsvar med dei vilkåra som er fastsette i EØS-avtala,
- b) dei assosierte statane i Sentral- og Aust-Europa i samsvar med dei vilkåra som er fastsette i dei europeiske avtalene, i tilleggspkollane deira og i avgjerdene til dei høvesvise assosieringsråda,
- c) Kypros på grunnlag av tilleggsløyvingar i samsvar med dei framgangsmåtene som skal avtalast med denne staten,
- d) Malta og Tyrkia på grunnlag av tilleggsløyvingar i samsvar med føresegnene i traktaten.»

7. Artikkel 7 nr. 2 skal lyde:

«2. Kommisjonen skal leggje fram for Europaparlamentet og Rådet ein førebels rapport i juli 1998 og ein sluttrapport når programmet er avslutta. Kommisjonen skal innarbeide resultatane av vurderingane i rapportane. Han skal òg sende rapportane over til Økonomi- og sosialutvalet og Regionutvalet.»

Artikkel 5

I avgjerd nr. 1400/97/EF vert det gjort følgjande endringar:

1. I artikkel 1 nr. 1 vert «31. desember 2001» bytt ut med «31. desember 2002».
2. I artikkel 2 nr. 1 vert «i samsvar med artikkel 5» bytt ut med «i samsvar med dei framgangsmåtene som er fastsette i artikkel 5a nr. 2 og 3.»
3. Artikkel 3 nr. 1 skal lyde:
- «1. Den finansielle ramma for gjennomføringa av programmet er 13,8 millionar EUR for tidsrommet 1. januar 1997–31. desember 2001 og 4,4 millionar EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2002.»
4. Artikkel 5 skal lyde:

«Artikkel 5

Gjennomføringstiltak

Dei tiltaka som er naudsynte for gjennomføringa av denne avgjerda med omsyn til dei spørsmåla som er nemnde

nedanfor, skal vedtakast etter den forvaltingsmessige framgangsmåten som er nemnd i artikkel 5a nr. 3:

- a) eit årleg arbeidsprogram som viser dei prioriterte tiltaksområda,
- b) dei nærmare reglane, kriteria og framgangsmåtene for utveljing og finansiering av prosjekt innanfor ramma av programmet, medrekna prosjekt som omfattar samarbeid med internasjonale organisasjonar som arbeider med folkehelse, og deltaking for dei statane som er nemnde i artikkel 6 nr. 2,
- c) framgangsmåten ved vurdering,
- d) føresegnene om oversending og konvertering av data og om andre metodar som gjer det mogleg å jamføre dataa, slik at dei måla som er nemnde i artikkel 1 nr. 2, kan nåast,
- e) dei nærmare reglane for spreing og formidling av resultat,
- f) dei nærmare reglane for samarbeid med dei institusjonane og organisasjonane som er nemnde i artikkel 2 nr. 2,
- g) føresegnene om definisjon og utveljing av indikatorar,
- h) føresegnene om dei innhaldsspesifikasjonane som er naudsynte for å skipe og drive netta.

Dei tiltaka som er naudsynte for å gjennomføre denne avgjerda med omsyn til andre spørsmål, skal vedtakast etter den framgangsmåten for rådgjeving som er nemnd i artikkel 5a nr. 2.»

5. Ny artikkel 5a skal lyde:

«Artikkel 5a

Utval

1. Kommisjonen skal få hjelp av eit utval.
2. Når det vert vist til dette nummeret, skal artikkel 3 og 7 i avgjerd 1999/468/EF nyttast, samstundes som det vert teke omsyn til føresegnene i artikkel 8 i den nemnde avgjerda.
3. Når det vert vist til dette nummeret, skal artikkel 4 og 7 i avgjerd 1999/468/EF nyttast, samstundes som det vert teke omsyn til føresegnene i artikkel 8 i den nemnde avgjerda.
- Tidsrommet som er fastsett i artikkel 4 nr. 3 i avgjerd 1999/468/EF, skal vere to månader.
4. Utvalet fastset møteføresegnene sine.»

6. I artikkel 6

- a) nr. 1 vert «etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 5» bytt ut med «etter dei framgangsmåtene som er fastsette i artikkel 5a nr. 2 og 3.»

b) skal nr. 2 lyde:

- «2. Dette programmet er ope for deltaking for
- EFTA/EØS-statane i samsvar med dei vilkåra som er fastsette i EØS-avtala,
 - dei assosierte statane i Sentral- og Aust-Europa i samsvar med dei vilkåra som er fastsette i dei europeiske avtalene, i tilleggsprotokollane deira og i avgjerdene til dei høvesvise assosieringsråda,
 - Kypros på grunnlag av tilleggsøyvingar i samsvar med dei framgangsmåtane som skal avtalast med denne staten,
 - Malta og Tyrkia på grunnlag av tilleggsøyvingar i samsvar med føresegnene i traktaten.»

Artikkel 6

I avgjerd nr. 1296/1999/EF vert det gjort følgjande endringar:

- I artikkel 1 nr. 1 vert «31. desember 2001» bytt ut med «31. desember 2002».
- I artikkel 2 nr. 1 vert «i samsvar med artikkel 5» bytt ut med «i samsvar med framgangsmåten fastsatt i artikkel 5a nr. 2».
- Artikkel 3 nr. 1 skal lyde:

«1. Den finansielle rammen for gjennomføring av programmet skal være 3,9 millioner EUR for tidsrommet 1. januar 1999–31. desember 2001 og 1,3 millioner EUR for tidsrommet 1. januar–31. desember 2002.»

4. Artikkel 5 skal lyde:

«Artikkel 5

Gjennomføringstiltak

De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne beslutning med hensyn til spørsmålene omhandlet nedenfor, skal vedtas etter den forvaltningsmessige framgangsmåten omhandlet i artikkel 5a nr. 2:

- arbeidsprogrammet,
- kriterier og framgangsmåter for utvelgelse og finansiering av prosjekter innen rammen av programmet,
- framgangsmåten for overvåking og løpende vurdering som omhandlet i artikkel 7.»

5. Ny artikkel 5a skal lyde:

«Artikkel 5a

Komité

- Kommisjonen skal bistås av en komité.
 - Når det vises til dette nummer, får artikkel 3 og 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse, samtidig som det tas hensyn til bestemmelsene i beslutningens artikkel 8.
 - Komiteen fastsetter sin forretningsorden.»
6. I artikkel 6
- nr. 1 vert «etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 5» bytt ut med «etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 5a nr. 2.»

b) skal nr. 2 lyde:

- «2. Programmet er åpent for deltaking for
- EFTA/EØS-statane i samsvar med vilkårene fastsatt i EØS-avtalen,
 - de assosierte stater i Sentral- og Øst-Europa i samsvar med vilkårene fastsatt i de europeiske avtaler, deres tilleggsprotokoller og i de respektive assosieringsråds beslutninger,
 - Kypros på grunnlag av tilleggsbevilgninger etter framgangsmåter som skal avtales med denne stat,
 - Malta og Tyrkia på grunnlag av tilleggsbevilgninger i samsvar med traktatens bestemmelser.»

Artikkel 7

Denne avgjerda tek til å gjelde den dagen ho vert kunngjort i *Tidend for Dei europeiske fellesskapa*.

Ho skal nyttast frå 1. januar 2001.

Utferda i Brussel, 26. februar 2001.

For Europaparlamentet *For Rådet*

N. FONTAINE A. LINDH

President *Formann*

- (¹) EFT L 22 av 24.1.2002, s. 15, og EØS-tillegget til EFT nr. 6 av 24.1.2002, s. 12.
- (²) EFT L 195 av 1.8.2000, s. 58.
- (³) EFT L 228 av 8.9.2000, s. 22.
- (⁴) EFT L 253 av 7.10.2000, s. 47.
- (⁵) Ingen forfatningsrettslige krav angitt.

- ¹ EFT L 138 av 1.6.1999, s. 20.
- ² EFT L 319 av 12.12.1994, s. 7.
- ³ EFT L 279 av 1.11.2000, s. 40.
- ⁴ EFT L 235 av 17.9.1996, s. 25.
- ⁵ EFT L 279 av 1.11.2000, s. 44.

¹ EFT L 374 av 31.12.1987, s. 9.

² EFT C 107 av 7.4.2001, s. 4.

³ EFT L 155 av 26.6.1993, s. 18.

⁴ EFT L 131 av 27.5.1999, s. 27.

⁵ EFT L 14 av 22.1.1993, s. 1.

- ¹ EFT C 337 av 28.11.2000, s. 136.
- ² Uttalelse avgitt 29. november 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT).
- ³ Europaparlamentsuttalelse av 12. desember 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT), og rådsbeslutning av 20. desember 2000.
- ⁴ EFT L 206 av 1.8.1997, s. 62.
- ⁵ EFT C 35 av 2.2.2001.

